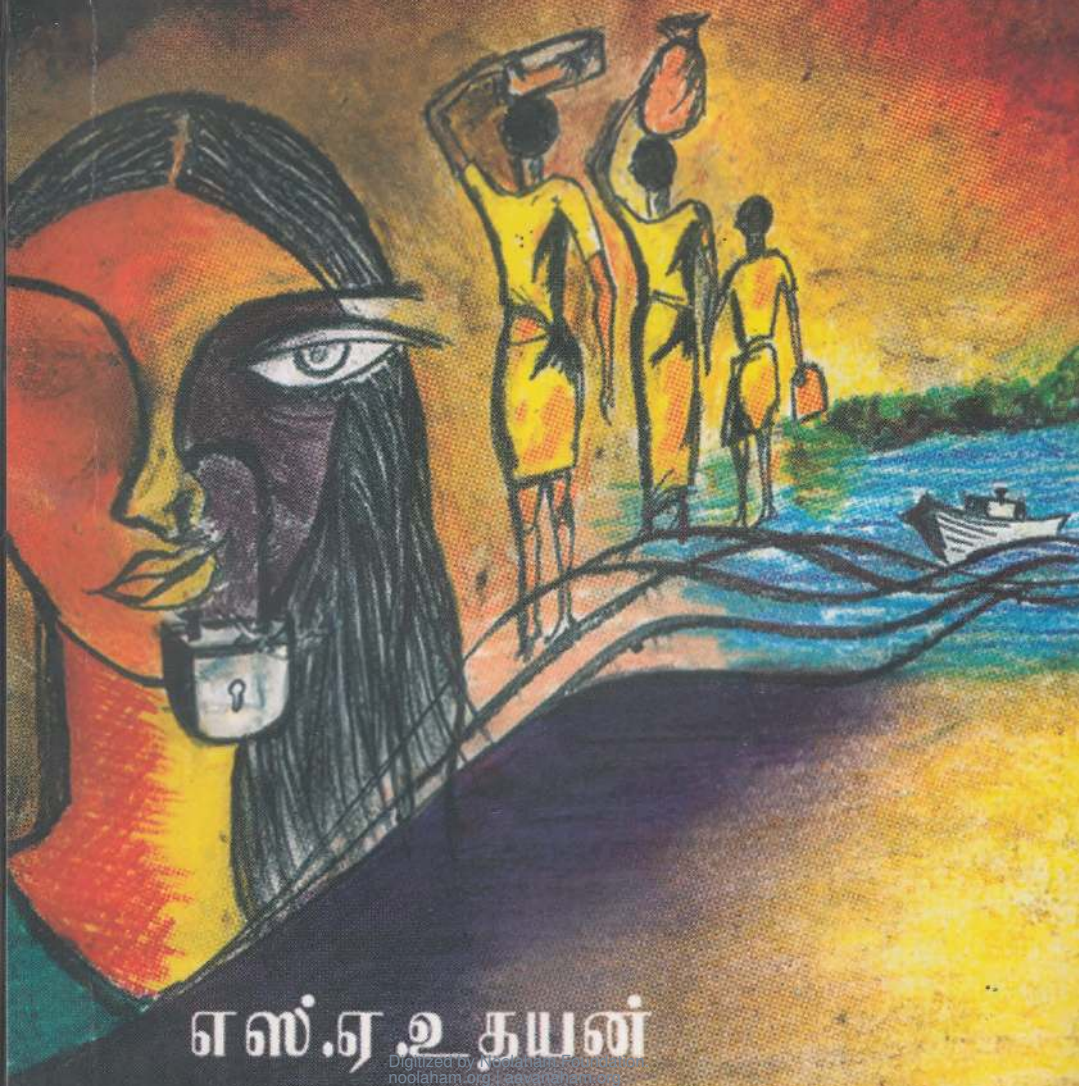

தெய்வங்கள்

எஸ்.ஏ.உ.தயன்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aayanaham.org

சுதந்திரங்கள்

எஸ். ஏ. ல. சுவாமி

சென்னை

சுதந்திரம்

மாதிரி

உதம்மரூகம்

எஸ். ஏ. உதயன்

வெளியீடு
திருப்பமுனை
மன்னார்

தெம்மாடுகள்

எஸ். ஓ. உதயன்

முதல்பதிப்பு :- 2008 - 8 - 12

விலை. ரூ.200.00

நூல் விபரம்:

55gsm

வெள்ளைத்தாள்

சாதாரண கட்டு

பக்கங்கள்: 158

வெளியீடு

திருப்புமுனை

மன்னார்

அச்சாக்கம்:

வாழ்வுதய அச்சகம்

மன்னார்.

அட்டைப்படம்

எ8சயு

தேவதேவன் திருநெல்
மறந்த அகதிகளே
சமர்ப்பணம்...

தெய்வமறிகள்

செய்து உருவம்

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

சென்னை

பதிப்புரை

தெம்மரடிகள்

எஸ். ஏ. உதயன்

மன்னார் பிரதேசத்தையும் இந்தியாவில்
உள்ள ஏதிலியர் முகாமையும் மையமாக
வைத்து கதை நகர்த்தப்படுகிறது. மன்னார்
பிரதேச மக்கள் அனுபவித்து துன்பியல்
வாழ்வு ஆவணமாக்கப்படுகிறது. மன்னார்
பிரதேச மக்களின் இடம்பெயர்வு,
சுகபோகமாக சுதந்திரமாக வாழ்க்கை
வாழ்ந்த மக்கள் அகதி முகாம்களுக்குள்
முடக்கப்பட்டு வறுமையின் பிடியில் சிக்கி
மற்றவர்களை நம்பிக் கையேந்தி வாழும்
அவலம், போராட்டத்திற்கான பங்களிப்பு...

என துன்பியல் வாழ்வாக
நாவல்படருகிறது. ஒரு சிறந்த நாவலுக்குரிய
பண்புகள் கதையின் ஆரம்பம், கதைக்களம்,
கதை மாந்தர்கள், கதைப் பின்னல்,
கதையின் முடிவு. இந்த ஐந்து பண்புகளையும்
கொண்டு ஆசிரியர் கதையைத் திறம்பட
நகர்த்தியிருக்கிறார்.

பதிப்புரை

ஓர் இனத்தின் வாழ்வியல் பாங்கில் பெற்றுக்கொண்ட “அகதி”
அனுபவத்தை தோலுரித்துக் காட்டுகிறது.

எழுத்துத்துறையில், நாடகத்துறையில், இலக்கியத்துறையில் என்று பல்வேறுபட்ட துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்ற “உதயா” உண்மையிலேயே மறுமலர்ச்சி சமூக உருவாக்க சிற்பி என்று கூறுமளவிற்கு வளர்ச்சி பெற்றவராவார் இவரது “தெம்மாடுகள்” நாவலை வெளியீடு செய்வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இந்நூல் ஓர் இனத்தின் வாழ்வியல் பாங்கில் பெற்றுக்கொண்ட “அகதி” அனுபவத்தை தோலுரித்துக் காட்டுகிறது. இந்தியத் தமிழகத்தின் பரந்துபட்ட பிரதேசங்களில் கடந்த இருபது முப்பது வருடங்களாக அகதியாக வாழ்ந்த குறிப்பாக மன்னார்ப் பிரதேச மக்களின் மன உளைச்சல், தேடல், தாகத்தை பிரதிபலிக்கும் நூலாக இது அமைந்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது. இவரது முதலாவது நாவலான லோமியா மன்னார் பிரதேச மக்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்களை காலத்தால் முத்தி படம் பிடித்துக் காட்டியது என்றால் இந்த தெம்மாடு நாவல் இன்னுமொரு பரிமாணத்தில், தளத்தில் நின்று கொண்டு வாழ்வியலை சித்திரிக்கின்றது எனலாம்.

எனக்கு ஒரு கவலையுண்டு அதாவது “லோமியா” நாவல் இந்திய தமிழ் எழுத்தாளர்களாலும், புலம் பெயர் நாடுகளின் ஆர்வலர்களாலும் கணித்து பேசப்பட்ட போதிலும் அந்த நாவலின் கதைக்களத்திற்கு உரித்தாளர்களான மன்னார் மக்களால் நுகரப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் லோமியா நாவல் இந்தியாவில் பதிப்பித்து அங்கேயே வெளியீடு செய்யப்பட்டது என்பதாக இருக்கலாம்.

“லோமியா” போன்ற இலக்கியத் தரமிக்க நாவல் தேடிப்படிக்க வேண்டியதொன்று என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. ஆகவே தான் இந்த “தெம்மாடு” நாவலை எமது திருப்புமுனை நிறுவனம் பதிப்பித்து வெளியீடு செய்ய முன்வந்தது.

எமது மக்கள் கடந்த காலத்தில் அனுபவித்த அவலங்களில் ஒன்று அகதி வாழ்க்கை. அத்தகைய வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப்பட்ட நிலையை கதையின் நிலைக்காலாய் வைத்துக்கொண்டு காலத்தால் அழிக்கப்படக்கூடாது

என்ற அனுபவங்களை சுவைபட “உதயா” ஆவணப்படுத்த முயன்றிருக்கின்றார்.

ஒரு வேளை உதயாவின் அடுத்த நாவல் முயற்சிக்கு முன்பு இது தேவை என்று பட்டதால் இந்த நாவலை எழுதினாரோ என்று யோசிக்கத் தோன்றுகின்றது. எனது எழுத்துலக அனுபவத்தில் நான் சந்தித்த ஏற்றத்தாழ்வுகளின் அடிப்படையில் ஓர் எழுத்தாளனது வளர்ச்சிக்கு வாசகர்களின் விமர்சனமே முள்ளந்தண்டு என்று தயங்காமல் சொல்ல முடியும். அத்தகைய விமர்சனங்களே ஓர் எழுத்தாளனைப் புடம் போடும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

இந்த நாவல் உங்கள் கைகளில் தவறாமல் போது நீங்கள் இதனை வாசித்து ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களையும் தரவேண்டும் என்பதே எனது அவா.

எமது திருப்புமுனை நிறுவனமானது சமூகத்தளத்தில் நின்று கொண்டு பல்வேறு சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்து, தனி மனிதப்பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து, பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கொடுத்து ஆலமரமாய் வளர்ந்து நிற்கிறது என்பது உண்மை. எமது நிறுவனத்தின் வளர்ச்சிப்படிிகளில் ஆரம்பகாலத்தில் நின்றுழைத்து இன்றும் நிறுவன ரீதியான செயற்பாடுகளில் பங்களித்துக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர் எஸ்.ஏ. உதயனை நான் வாழ்த்தி நிற்கின்றேன். எம்மோடு இணைந்து ஆளுமைத்தரமிக்க குறுந்திரைப்படங்களையும் நாம் தயாரித்த போது திரைக்கதை எழுதி இயக்கித் தந்த எஸ்.ஏ. உதயன் இன்னும் எமது முயற்சிகளில் முன்னின்று உழைத்து வருகிறார். அவரது கலைத்துவ நாட்டங்களான பல் முகத்திறமைகளில் இன்று நாவல் எழுத்தாளர் என்ற நாமம் தமிழர் இலக்கிய தளத்தில் ஊன்றி நிற்க இறையாசீர் அளித்து இந்நாவலை வெளியீடு செய்கின்றோம்.

வெளியீட்டாளர்

அருட்பணி. வின்சன்பற்றிக் OMI

சூயக்தனார்

திருப்புமுனை

அணிந்துரை

ஓ.கே. குணநாதன் MA, Msc, Mphil

மேலாளர், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

போர்க்கால இலக்கியங்களின் புரட்டப்படாத பக்கம்

ஒருநாள் ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு முகம் தெரியாத மனிதரிடமிருந்து. அது மன்னாரிலிருந்து..... உதயன் மாஸ்டர். நாவல் ஒன்று எழுதியிருக்கின்றேன் அதற்கொரு அணிந்துரை தரவேண்டும் என்பதுதான் அந்த அழைப்பு. “முடியாது என்று பல காரணங்கள் சொன்னேன். நீங்கள் தான் எழுதித் தரவேண்டும் அன்பான கட்டளை தட்டமுடியவில்லை. சொந்தப்பழு , வேலைப்பழு , வன்னி நிவாரண வேலைகள் எனப் பல தொல்லைகளுக்கும் மத்தியிலும் சம்மதித்தேன். சம்மதத்திற்கு பல காரணங்கள் உண்டு வன்னிப்பிரதேசத்தில் சுமார் 6 வருடங்கள் இளைஞர் சேவை அதிகாரியாகக் கடமை புரிந்திருக்கின்றேன். வவுனியா பிரதேச கலாசார பேரவையின் செயலாளராக 5 ஆண்டுகள் இருந்திருக்கின்றேன். அவ்வேளையில் மருதநிலா, கலைமருதம் ஆகிய இலக்கிய மலர்களை ஆக்கும் பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்றேன். அங்கு வாழும் காலத்தில் வன்னி மண்ணை வைத்து எழுதிய “வெள்ளைக்குதிரை” சிறுவர் நாவல் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது கிழக்கு மாகாண விருந்தினை நாளைய தீனி ... என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் அநேகமானவை வன்னி மக்களைப்பற்றியவை. வவுனியாவும் இலக்கிய வளர்ச்சியும் என்ற நாவல் எழுதி வெளியிட்டதுடன் அதில் நிறையவே வன்னி பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். வன்னியை வவுனியா, முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி, மன்னார் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனால் இந்நாவலுக்கான ஒரு முன்னுரையை எழுத வேண்டிய ஒரு கடைமைப்பாடு எனக்குண்டு . காலம் காலமாக அரசியல் மய்வையில் சர்வதேசியரீதியில் பேசப்பட்ட - பேசப்படுகின்ற எல்லோருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்த சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஈழத்தின் பிரதான பிரதேசம் வன்னிப்பிரதேசம். அரசியல் ரீதியில் உலகின் கடைசித்தமிழ் இராட்சியம் என்ற பெயரையும் பெருமையையும் கொண்டுள்ள பிரதேசமும் இதுதான். “அடங்காப்பற்று” என்று மய்த்தட்டி இன்னுமொரு பெயரால் அழைக்கப்படும் பிரதேசமும் இதுதான். “வெற்றி இன்றேல் வீர வணக்கம்” எனத் தன்மானப் போர்புரிந்த பண்டார வன்னியனின் வீரத்தையும் தன்மான இலட்சியத்தையும் முன்னெடுத்துச் செல்லுகின்ற இளம் சந்ததியினரின் களமும் இப்பிரதேசந்தான். இந்த பிரதேசத்தின் தனித்தன்மைகளை - அவற்றின் அடையாளங்களை அங்கு வாழுகின்ற மக்களின் கலை கலாசார பண்பாட்டு

ஒக்டோபர் மாதம் 21ம் 22ந் திகதிகளில் யாழ். போதனா வைத்தியசாலைக்குள் இந்தியப்படை புரிந்த படுகொலையின் அவலத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட துன்பியல் நாவல்.

ஆனால் முழுக்கமுழுக்க மன்னார் மண்வாசனையோடு மன்னார் மனிதர்கள் பற்றிய கதைக்களத்தோடு 2008ல் ஆசிரியர் எஸ்.ஏ. உதயனால் எழுதப்பட்ட லோமியா என்ற நாவலைப்பற்றி இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். இந்நாவல் தான் மன்னார் பிரதேசத்தின்

கலை கலாசார பண்பாட்டு விழுமியங்களை மண்வாசனையோடு வெளிக்கொண்டு வருகிறது. இதனால் இதனை முதலாவது மன்னார் பிரதேச நாவல் எனக்கொள்ளலாம். ஆனாலும் இந்நாவல் கூட மன்னாரிலிருந்து வெளிவரவில்லை இந்தியாவிடமிருந்து வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த நூலான “தெம்மாடு” என்ற நாவல் தான் முதன் முதலாக மன்னாரில் இருந்து வெளிவரும் நாவலாக அமைகிறது. இதனால் எஸ். ஏ. உதயன் அவர்கள் மன்னார் மாவட்டத்தில் இருந்து முதலாவது நாவலை வெளியிட்டவர் என்ற பெருமையைப் பெற்றுக்கொள்கிறார். சுமார் மூன்று தசாப்தமாக ஈழத்தமிழரின் வாழ்க்கை ஒரு போர்க்கால வாழ்க்கையாகவே மாறியுள்ளது. அந்தக் காலப் பகுதியை அவர்களின் துன்பியல் வாழ்க்கையாகக் கொள்ளலாம். மரணங்கள், விதவைகள், அநாதைகள், அகதிகள், இடம்பெயர்வுகள், தொலைவுகள்.... என பல்வேறு அவலங்களுக்கு முகம் கொடுத்து வாழ வேண்டிய சூழல். இங்கு வாழ்ந்த படைப்பாளிகள் இவ் அவலங்களை வெளிக்கொண்டு வர வேண்டிய தேவையிருந்தது. படைப்பாளர்களுக்கு “போர்க்காலச்சூழல்” பிரதான படைப்புக் கருவாக மாறியது. போரையும் வாழ்வையும் புறந்தள்ள முடியாததாயிற்று. அதனால் அங்கு எழுந்த இலக்கியங்கள் அநேகமானவை போர்க்கால இலக்கியங்களாக முகிழ்ந்தன.

அந்த வகையில் எழுந்த நாவலில் ஒன்றாகத்தான் எஸ்.ஏ. உதயன் எழுதிய “தெம்மாடுகள்” நாவலையும் கருத முடிகிறது. இதுவரை வெளிவந்த போர்க்கால இலக்கியங்களின் புரட்டப்படாத பக்கத்தினை ஆசிரியர் புரட்டிப் பார்க்கிறார். இதனை ஒரு வரலாற்று நாவலாகவும் கொள்ளலாம்.

மன்னார் பிரதேசத்தையும் இந்தியாவில் உள்ள ஏதிலியர் முகாமையும் மையமாக வைத்து கதை நகர்த்தப்படுகிறது. மன்னார் பிரதேச மக்கள் அனுபவித்து துன்பியல் வாழ்வு ஆவணமாக்கப்படுகிறது. மன்னார் பிரதேச மக்களின் இடம்பெயர்வு, ககபோகமாக சுதந்திரமாக வாழ்க்கை வாழ்ந்த மக்கள் அகதி முகாம்களுக்குள் முடக்கப்பட்டு வறுமையின் பிடியில் சிக்கி மற்றவர்களை நம்பிக் கையேந்தி

விழுமியங்களை ஆராய வேண்டியது ஒவ்வொரு ஆய்வாளனுடைய கடமை பொறுப்பு . ஆனால் .....ஏனோ ஆராயப்படவில்லை. ஏனைய பிரதேசங்களில் குண்டுசி விழுந்தால்கூட சத்தம் பெரிதாய் கேட்கும் ஆனால் வன்னி பிரதேசத்தில் விழுந்த குண்டுகளின் சத்தம் கூட வெளியே கேட்கவில்லை. அது போலதான் வன்னி பிரதேச முக்கிய நிகழ்வுகள் கூட வெளியே பெரிதாக வரவில்லை என்பது கசப்பான உண்மை. வன்னிப்பிரதேசத்தில் இலக்கிய பாரம்பரியத்தினை நாவலுடாக ஆண்ட செங்கைப் . இந்த பிரதேசம் ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் முக்கிய இடத்தினை வகிப்பதனை உணர வைக்கின்றது . ஈழத்து நாவல் என்று குறிப்பிடும் பொழுது வன்னிப்பிரதேச நாவல் அல்லது மண்வாசனை நாவல் என்று குறிப்பிடும்பொழுது அவை புறந்தள்ள முடியாதாகியது . இன்னும் பிரதேச நாவல்களில் அ. பாலமனோகரன் எழுதிய “நிலக்கிளி” செங்கை ஆழியான் எழுதிய “காட்டாறு” ஆகிய இரு நாவல்களும் எம் நெஞ்சுக்கு வரும். ஏலவே குறிப்பிட்டது போல வன்னியை முல்லைத்தீவு , கிளிநொச்சி , வவுனியா , மன்னார் ஆகிய நான்கு மாவட்டங்களாக எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இதுவரை வன்னியில் இருந்து சுமார் 50 நாவல்களே வெளிவந்திருக்கின்றன. அந்நியரின் வருகையால் முதலில் விழுந்த வன்னிப்பிரதேசம் மன்னார்தான் . அதனால் கிறிஸ்தவப்பரம்பல் இடம் பெற்றிருக்கின்றது அதனைத்தொடர்ந்து வெளியீட்டு சாதனங்களின் அறிமுகம் அதனால் வாசிப்புப் பழக்கங்களும் ஏற்பட புதிய எண்ணங்களும் சிந்தனைகளும் வேர் விடத் தொடங்கியருக்க வேண்டும் ஆனால் அங்கே அப்படி நடக்க நடக்கவில்லை. எழுத்தாளர் அமர், இவர் ஒரு மன்னார்க்காரர் இவர் 1988 இல் மட்டக்களப்பில் இருந்து தொண்டன் வெளியீடாக எழுதிய பயணம் தொடர்கிறது என்ற நாவல் மண் வாசனையைத் தொட்டுக்காட்டவில்லை இது 1956ம் ஆண்டு நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரக போராட்டம், 1958 ல் நிகழ்ந்த நிலக்கலவரம் ஆகியவற்றின் நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றில் அரசியல் செய்திகளை அழகுறச் செருகி அமுகமணி என்னும் போராளியினை முக்கிய பாத்திரமாக வைத்து நகர்த்தியிருந்தார். சத்தியாக்கிரக போராட்டம் காலிமுகத்திடத்தில் அடிவாங்குவது யாழ்ப்பாணத்து சத்தியாக்கிரகம் போராட்டம் போன்ற பல வரலாற்று நிகழ்வுகள் இந் நாவலுடாக ஆவணமாக்கப்படுகின்றது.

மொத்தத்தில் இது ஒரு 1956-1961 காலப்பகுதியிலான அரசியல் போராட்ட வரலாற்று நாவல்.

1995இல் “அக்கினிக் கரங்கள்” என்ற பெயருடன் நாவண்ணனாலேயே எழுதப்படுகிறது. இது கூட ஒரு அரசியல் நாவல்தான். 1987 ஆம் ஆண்டு

வாழும் அவலம். போராட்டத்திற்கான பங்களிப்பு... என துன்பியல் வாழ்வாக நாவல்படருகிறது. ஒரு சிறந்த நாவலுக்குரிய பண்புகள் கதையின் ஆரம்பம், கதைக்களம், கதை மாந்தர்கள், கதைப் பின்னல், கதையின் முடிவு. இந்த 5 பண்புகளையும் கொண்டு ஆசிரியர் கதையைத் திறம்பட நகர்த்தியிருக்கிறார். இந்த வெற்றிக்கு இந்நாவலாசிரியர் ஒரு நாடக ஆசிரியராக இருப்பதும், மன்னாரில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து முகாம்களில் வாழ்ந்த அனுபவமும் ஒரு காரணமாகக் கொள்ளலாம். லோமியா நாவலை எழுதி வெளியிட்ட கையுடன் மிகவும் அவசரம் அவசரமாக இந்த நாவலை எழுதியிருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது. கார்த்திகேயன் எழுதிய 'ராஜீவ் காந்தி படுகொலை ஒரு புலனாய்வு' என்ற நூலினை வாசிக்கும் பொழுது இந் நாவலில் சில தகவல் முரண்பாடுகளை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனாலும் நாவல் என்று வரும் பொழுது அவை விலக்களிக்கப்படலாம் என்ற வகையில் ஆசிரியர் அதனைக் கையாண்டிருக்கவும் கூடும்.

நாவல் எழுதுவதில் அனுபவத்தைப்பெற்றுக் கொண்ட உதயன் இன்னும் பல நாவல்களைப் படைக்க வேண்டும். ஈழத்து இலக்கியத்தளத்தில் நாவலாசிரியராக நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும் என வாழ்த்துகின்றேன்.

—.

கிது ஈழவர் வரலாற்றின் ஒரு ஆவணம்

முணக்கம்!

ஊழவரின் வாழ்க்கை வழியில் கிடைப்பட்ட 'அகதி' நிலை பற்றி ஒரு நாவல் எழுத வேண்டும் என்று எனக்கு நீண்ட நாட்களாக ஆசை. ஏனென்றால் 1986 - 1990 களில் தமிழகத்தின் அகதி முகாம்களில் நானும் அகதியாக... அனுபவஸ்தனாக வாழ்ந்திருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் என்னை நெக்குருக வைத்த சம்பவங்கள் ஏராளம். ஆனால் ஒரு வலுவான நாவலுக்கு அந்த சம்பவங்களின் அதிர்வுகள் மட்டும் போதுமா? என்ற ஐயம் நாவலை எழுதத்தொடங்கும் வரை இருந்தது.... 'லோமியா' நாவலை எழுதும் போதும் கிதே நிலைதான்.... அதைப் போலவே கிந்த 'தெம்மாடுகள்' நாவலும் வாசகர் நெஞ்சத்தில் கிடம்பெறும் என்று நம்புகிறேன்.

“தெம்மாடு” என்பது மன்னார் கிராமங்களில் வாழ்கும் வட்டாரச் சொல் கிதுவும் கிந்தியக் கேரளாவில் இருந்து மன்னார் வட்டார வழக்குகளுக்குள் வந்த சில சொற்களில் ஒன்று. கியல்பு மாறி, அறியாமையில் ஊழலும் அப்பாவினைத் தெம்மாடு என்று அழைப்பார்கள் கிங்கு பிறந்த மண்ணையும், தேடிய தேட்டத்தையும் சூறந்து உயிரைக் காப்பதற்காக கடல் கடந்து முகவரி தொலைத்த தெம்மாடுகள் பற்றி கிந்த நாவல் பேசுகிறது

அகதி அந்தஸ்து சூரதஸ்டவசமாக ஈழவரின் நெடிய நெருக்கடி வாழ்வில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. கிது மானுடத்தால் வெல்லப்பட வேண்டும். அப்படியொரு பாத்திரத்தைத்தான் கலாவென்னும் பெண் முலமாக வாழ்ந்து காட்ட விரும்பினேன். நாவலை எழுதத் தொடங்கிய போது கலா என்ற பாத்திரத்தைத் தவிர வேறு கதா பாத்திரங்கள் எனக்குள் வடிவம் பெற்றிருக்கவில்லை. கதை வளர்ந்த போது ஒன்று ஒன்றாய் வந்து சேர்ந்தவர்கள்தான் கிந்த தெம்மாடுகள் நாவலின் மற்றப் பாத்திரங்கள். சிவர்கள் தமக்கேயுரிய கியல்போடு நாவலில் பயணம் செய்கிறார்கள். சிலர் தேவைக்கேற்ப வந்து விட்டு கிடைவெளியில் நின்று விடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் கிதில் கிடம்பெற்ற எந்தவொரு சம்பவமும் என்னால் முன் கூட்டியே தீர்மானித்து எழுதப்பட்டவையல்ல. கதைப்போக்கில் சம்பவங்கள் பிறப்பதும், வளருவதுமாயிருந்தன. ஆனால் கதையின் ஆரம்பத்தைப் போலவே முடிவும் மனதில் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

கடந்த கிருபத்தைந்து வருட கொடிய யுத்தத்தின் பிரதிபலிப்பாக இந்தியத் தமிழகத்தில் ஸூவருக்காக அமைக்கப்பட்ட அகதி முகாம்கள் சொல்லுகின்ற செய்தியைப் பதிவாக்க வேண்டும். கிது ஸூவர் வரலாற்றின் ஒரு ஆவணமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முனைப்பு எனக்கு கிருந்ததால் சம்பவங்களை அதன் தன்மை மாறாமல் பச்சையாகவே சொல்லியிருக்கிறேன்.

அகதிகளின் ஏமாற்றம், வெற்றி, தோல்வி, பலம், பலவீனம் என்ற வாழ்வியல் உணர்ச்சிகளுக்கூடாக நம் தாய் மண்மீது கொண்ட தாகத்தையே நாவலின் உட்கட்டுமாணமாக்கியிருக்கிறேன். சொந்த வாழ்விடத்தில் ஸூவர் கட்டிய வாழ்வும், கோலமும் அகதியாய் ஆன போது எப்படி தலைகீழாக மாறிப் போனது என்பதைச் சொல்ல நிறைய சம்பவங்கள்.... அவற்றில் சிலவற்றையே கிங்கே நிறம் மாறாமல் கொஞ்சம் கற்பனை கலந்து எழுதியிருக்கிறேன்.

ஒரு நாவலுக்குரிய விதிகளும், முறைகளும் இந்த நாவலில் கில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் மனிதர்களின் உண்மைக் கதையைச் சொல்லும் போது விதி முறை தேவை என்று எனக்கு தோன்றவுமில்லை அப்படி வரையறை செய்யவும் நான் விரும்பவில்லை. வாழ்க்கை என்பது ஒரு குறித்த விதிமுறைகளின் கட்டுக்குள் அடங்குவதில்லையே...

கிளி கிந்நாவல் உருவாக்கத்தில் என்னோடு பயணித்த நல்ல உள்ளங்களை நான் நன்றியோடு நினைவு கூற கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். முதலில் கிந்நாவலை வெளியீடு செய்ய முன் வந்த திருப்பமுனை வெளியீடகத்திற்கும் அதன் கியக்குனர் அருட்பணி. வின்சன் பற்றிக் அடிகளார் (அ.ம.தி) அவர்களை நன்றியோடு நினைக்கின்றேன். அதே வேளை எனது கையெழுத்தினை கணினியெழுத்தாய் மாற்றித் தந்த விரிவுரையாளர் திரு.எம்.சீவானந்தன் அவர்கட்கும், திருமதி. ஜோய் பரினா பெல்டானோ அவர்கட்கும், ஒப்பு நோக்கிய திரு.பெ.கனிசியஸ் டயஸ், செல்வன்.எஸ்.மார்க் மில்லன் குருஸ் திரு.ஜே.பிரின்சீல் றெவ்வல், திருமதி யோகம் அமல் குருஸ், திருமதி சகிலா தினகரன் என்போர்க்கும் அச்சுருவாக்கிய மன்னார் வாழ்வுதய அச்சகப்பிரிவினர் அனைவருக்கும் எனது மனம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எஸ்.ஏ.உதயன்,

வட்டாரம் - 8,

பேசாலை.

Tel- 0772884661/0602231405

இருட்டாயிருந்தது ....

எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்புக் கொள்ளியை எடுத்து முகத்திற்கு நேரே தூக்கிப் - பிடித்து அடையாளம் பார்த்தாள் கலா. அந்த வெளிச்சத்தில் சத்தியநாதன் தெரிந்தான்.

“நெருப்பு மூட்டினது யாரு ...” சத்தியநாதன் இரைந்து கேட்ட கேள்விக்கு கலா பதில் சொல்ல வில்லை... இப்போது அவன் குரலில் கொஞ்சம் உஷ்ணம் தெரிந்தது... “ஓம்” ... வரவனுக்கு லேசு ... உருவி வீசிற்றுப் போயிருவான் ..” அவன் கோபத்தில் நியாயம் இருந்தது. சுற்றுப் புறத்திலெல்லாம் ஆட்கள் படுத்திருப்பதும், கிசு கிசுத்துக் கதைப்பதும் சத்தியநாதனுக்குத் தெரிந்தது... அதனால் அவன் கலாவிடம் மெதுவாகத்தான் கதைத்தான்.

“நுளம்புக் கடி தாங்க ஏலுதில்ல.. அதான் புகை போடுறதுக்கு நெருப்பு மூட்டச் சொன்னன் ” சொல்லிவிட்டு புரண்டு படுத்தான் யேசு.. கலா கையிலிருந்த நெருப்புக் கொள்ளியை மண்ணுக்குள் நுழைத்து அணைத்தபடி சொன்னாள்.. “ஏன் பிந்தி வாறீங்கள் எல்லாருமாய் போல நேரத்தோட வந்தாலென்ன”

“அலுவல் கிடந்தது.. சோத்தப் போடு..” அவள் கட்டுச் சோத்தை அவிழ்த்துப் பிசைந்து அவன் கையில் கொஞ்சமாய் உருட்டிக் கொடுத்தாள். “பிள்ள சாப்பிட்டிடுதா? ”

“ஓம்”

அவர்கள் இருவருமாய் சாப்பிட்டிட்டு பிளாஸ்ரிக் கேனிலிருந்த தண்ணியில் கை கழுவித் குடித்து விட்டு சாய்ந்தார்கள். கலா சத்தியாவின் காதில் கிசு கிசுத்தாள் “ சத்தியா... எல்லாரும் பேசுறாங்கள் ”

“என்னவாம் ”

“உங்களுக்குத் தேவையில்லாத வேலையாம். யாரும் எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும் உங்களுக்கென்ன”

“ஸ்...சும்மாயிரு விசர் ” சில நிமிடங்கள் மௌனத்தில் கரைந்தன. சத்தியநாதனின் மனதில் ஏதேதோ நினைவுகள் ஓடி மறைய பெரு மூச்சு விட்டுச்சொன்னான் ... “எல்லாரும் எனக்கென்ன போச்செண்டு இருந்தால் சரியா... யாருக்கு நஸ்டம்... விசர் கத கதைக்காம பேசாமல் படு கலா...இருவரும் தலைக்குக் கீழே கையை வைத்துக்கொண்டு இருட்டைப் பார்த்தபடி கிடந்தார்கள். அக்கம் பக்கத்தில் மற்றவர்கள் உறங்கிப் போனார்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக குறட்டைச் சத்தம் விதவிதமாய் வியாபித்தபடி இருந்தது. வடலி பத்தைகளின் ஊடே தெரியும் வெண்மணல் திட்டுக்களில் ஊர்ச்சனம் ஒருவருக்கொருவர் காவல் என்பதாய் நினைத்து உறங்கிப் போக சத்தியநாதன் வெகு நேரம் விழித்திருந்தான்.

வீடு வாசலைத் துறந்து இரவு நேரத்தில் இப்படி கூட்டம் கூட்டமாய் காட்டுக்குள் வந்து சனம் படுத்துறங்கி போகின்ற நிலையை நினைத்து அவன் கவலைப்பட்டான் .... தொடர்ந்து ஒரு கிழமையாய் பேசாலையாட்கள் நொந்து போனார்கள் ... சாரம் கட்டின பொடியங்கள் ஊருக்குள் துவக்கோடு வந்து போகிறார்கள் என்று அடிக்கடி இரானுவம் வரத்தொடங்கியிருந்தது... சத்தேகப் படுகிறவர்களைப் பிடிக்கிறதும், விசாரிக்கிறதும் அடிப்பதுமாயிருக்க போன செவ்வாய்க் கிழமை வாத்தியார் கடைச் சந்தியில் நடந்த மோதல் எல்லோரின் வயிற்றிலும் புளியைக் கரைத்து விட அச்சப்படாத ஆட்களேயில்லை... புள்ள குட்டிகளுக்கு வெடிச்சத்தம் புதுசு... திணறிப்போனார்கள். ஊர் பெரிசு ஒன்று சொன்னது “பாரப்பழி... வீட்டில படுத்து நாளைக்கொரு பிரச்சினையென்டா என்ன செய்யிறது... இந்த ஊருக்குள்ள இருந்து கொஞ்சப் பேரு தேவையில்லாத வேலை செய்யப் போய் எல்லாருக்கும் வினையாய்ப் போச்சு.”

“என்னதான் செய்யிறது ... சொல்லுங்கப்பா”

“வீட்டில படுக்கிறது ஆபத்து ... பகலில காச்சி மூட்டித் திண்ணுட்டு ராவில காட்டுக்குள்ள போய் படுப்போம்”

“அப்ப ஆமிக்காரன் பகலிலல் வந்திட்டால் ” சத்தியநாதன் இளக்காரமாய்க் கேட்டான்.

“ந்தா... சத்தியா நீ ஒன்றும் கதைக்காத இருக்கிறவன் ஒழுங்கா இருந்தா சிரைக்கிறவன் ஒழுங்காச் சிரைப்பான்.. நீ கூடாதாரோட கூடி இண்டைக்கு புள்ள குட்டிகள் கிடந்து சாகுதுகள்.

“ஐயா பிரச்சின நமக்கு மட்டுமில்ல அங்கால பக்கம் போய் பாருங்க சனங்கள் படுற பாட்ட” சத்தியநாதன் இப்படி பொடியன்களுக்கு சப்போட்டாக் கதைச்சது பெரிசுக்குப் பிடிக்கயில்ல

“இஞ்சே நீ இப்பிடிக்கை கதைக்கிறதெண்டால் ஊர விட்டு வேற எங்காலையும் போய்ச்சேரு போ..”

*****

வீமா வானத்தைப் பார்த்து உறுமிவிட்டுப் படுக்க சத்தியநாதன் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தான். முன்னிருட்டைக் கலைத்துக் கொண்டு நடு வானத்தில் அம்புலி பவனி வரத்தொடங்கியிருந்தது. சத்தியநாதன் வீமாவை அதட்டினான் “ச்சி...” வீமா விஷால் வளர்க்கும் நாய். காவலுக்கு நல்ல நாய். விஷால் அவன் அம்மாவின் அணைக்குள் இறுகிக் கிடந்தான் சத்தியநாதன் அவர்களின் காலடியில் வழுகிக் கிடந்த தடித்த போர்வையை எடுத்து இருவரையும் நன்றாகப் போர்த்தி மூடி விட்டான். நுளம்புக்கடி கொஞ்சம் குறைந்து பனி விழத் தொடங்கியிருந்தது. சத்தியநாதனுக்கு நித்திரை வருவதாய் இல்லை எழுந்து உட்கார்ந்தபடி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான் பேசாலை ரயில் ரோட்டைக் கடந்து வண்டித் தாரையால் நடந்து வந்தால் மேற்காகப் பெருந்தரவையும், கிழக்காக தமிழன் சவுக்காலையும் இருக்கிற பனை வடலிக்காடுதான் இப்போது அவர்களின் காவலரண். சாமத்தில் வருகிறவன் ஊரை விட்டு இவ்வளவு தூரம் வந்து தீங்கு செய்யமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையில் கடந்த மூன்று நாட்களாய் இரவுக்காவல் காடுதான். பகல் ஒரு பொழுதில் வந்து இரவு உறங்குவதற்கு ஏற்ற வகையில் அந்த இடத்தைக் கூட்டிப் பெருக்கி வைத்திருந்தார்கள். இரவில் எல்லாரின் தலைமாட்டிலும் மூன்று பெற்றி டோச் லைற்றும், நெருப்பெட்டியும் இருந்தது. கேனில் தண்ணீரும் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். மடுக்கோயிலுக்கு போகிறவர்கள் இலை தழைகளால் விடுதி போட்டு வைத்திருப்பார்களே அது போல ஒரு செட்டப்.

“கவனம்.... ஊருக்குள்ள நம்பிக்கையான ஆள் நீதான்”

“என்ன செய்யிறது கலாவுக்கும் புள்ளைக்கும் நான்தான் இருக்கிறன் இல்லாட்டி நானும் வந்துருவன் பாப்பம்” அவர்கள் சக்தி மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கையில் கனக்க கதைப்பார்கள் எல்லாம் அவன் மனசுக்குள் கிடந்தது... காட்டுப் பற்றைகளுக்குள் இருந்து சில் வண்டு சீக்கொலி கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.. முடக்கன் ரவி சட்டைப் பையில் குறை பீடியை தேடி எடுத்து பற்ற வைத்து இருமினான்.. “என்னடா.. இன்னும் படுக்காம என்ன செய்யிரா”

“ஒண்டும் இல்ல ரவி சும்மா இருக்கிறன்”

“இஞ்சே என்னவோ இருக்கு நீ சும்மா முழிச்சிருக்க மாட்டா” ரவி கிட்ட வந்தான் “இஞ்சே பெரிசுகள் கிடக்கட்டும் உனக்கு என்னமும் உதவி எண்டா கேளு... பாவம் பொடியங்கள்” முடக்கு ரவி உண்மையாகக் கதைத்தான். சத்தியநாதனுக்கு அவனைப் பார்க்க பெருமையாய் இருந்தது... “பொறு ஏதுமெண்டால் கேட்பன்”

“சரி” சொன்னவன் திரும்பவும் தான் படுத்த இடத்திற்குப் போய் சாய்ந்து கொண்டான்... “இந்த காட்டிலேயும், மேட்டிலேயும் படுக்கிற வேலைய விட்டுறனும்” அவன் அலுத்துக்கொள்ள சத்தியநாதன் சிரித்தான்.

ஊர்க்காரர்கள் அவ்வளவு மோசமானவர்கள் இல்ல... கதைக்கும் போது ஏறுமாறாய்க் கதைத்தாலும் நல்லவர்கள். டேவிற ஊர்ப் பொடியன் இயக்கத்திற்குப் போனதுக்கு பிறகு கூட ரெண்டு மூண்டு பெடியன்களோடு அடிக்கடி ஊருக்குள் வந்து போவான்... அப்போதெல்லாம் எல்லாரும்தான் சாப்பாடு தண்ணீரென்று கொடுத்தார்கள். உணர்வு இல்லாதவர்கள் எண்டு சொல்ல முடியாது. நேற்றுக்கூட சத்தியநாதன் வீட்டிற்கு நாலெந்து பேர் வந்து போனார்கள். எப்படித்தான் இரகசியம் காத்தாலும் வெளியில் கசிந்து விடுகிறது. கலாவின்பாடு பெரும்பாடு. வருகிறவர்களுக்குச் சமைத்துக் கொடுப்பதும் இரகசியம் காப்பதும் வந்தவர்கள் திரும்பிப் போகும் வரை ஒவ்வொரு நிமிசமும் நரகமாய்த்தான் கழியும். சத்தியநாதனும் கொஞ்சம் ஓவர்தான்... வாய் கூட . கோப்புரெட்டியில் வேலை என்றவுடன் அரசாங்க உத்தியோகம் பிரச்சின இல்ல எண்ட மாதிரி கனக்க விளையாட்டு. குடும்பத்தோடு ஊருக்குள் இருந்து கொண்டு இப்பிடி பொடியன்களுக்கு உதவி செய்யப்போய் ஏதாவது நடந்துவிடக் கூடாது என்று சித்தப்பா எச்சரித்தது சத்தியநாதனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. “டே தம்பி புள்ளகுட்டிக் காரணாய் இருந்து கொண்டு இப்படித் திரியாத... நாளைக்கு உனக்கு ஒண்டு எண்டால் உன்ற குடும்பம் அந்தரிச்சிப் போயிரும்” அது நினைவுக்கு வர “பாப்போம்” என்று வாய்க்குள் சொன்னவன் பக்கத்தில் படுத்திருந்த கலாவைப் பார்த்தான் “சூ குமரில எவ்வளவு வடிவு....நினைத்தாலும் இனிக்கும் படத்தில வார ஜெயப்பிரதா மாதிரி யாழ்ப்பாணத்தில கலக்கிக்கிண்டு திரிஞ்ச திரிச்சல்” எண்டு நினைத்தவன் அவள் உறங்கும் அழகை நயத்தான். பாவம் கலா காலத்தால்

காயப்பட்டு நொந்து போனாள் ஐந்தாறு வருசத்துக்கு முன்னுக்கு நினைவுகளால் பிரயாணப்பட்டபடி சத்தியநாதன்.....

*****

யாழ்ப்பாண டியூட்டரிப் படிப்பு நல்லதென்று சோதனைக்கு முன்னுக்கு இருந்த இரண்டு மாத இடைவெளியில் பேசாலையிலிருந்து படிக்கப்போனது சத்தியநாதனும், யோகனும் தான். அங்கே டவுனுக்குள் ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்த போதுதான் அவர்களுக்கு அறிமுகமானாள் கலா. ஏ எல் படிப்பென்று அவளும் முல்லைத் தீவிலிருந்து வந்திருந்தாள்... நல்ல வடிவான பிள்ளை. கொஞ்சிக் கொஞ்சிக் கதைப்பதில் மற்றவர்களுக்கு அவள் மீது ஈர்ப்பு. 'யோகன் அவளைக் காதலிக்க ஆரம்பித்து விட்டான். கதைத்துப் பேசி காதலாகி பழகியது வரை சத்தியநாதன்தான் சாட்சி. "யோகு .... லவ் பண்றா ... பிறகு பிரச்சினை என்றால் என்ன செய்வாய்" "காதலுக்கு பிரச்சினை இல்லாட்டி சுவைக்காதுடா"

"இஞ்சே அவள் சைவம். நீ வேதம். எப்பிடியும் யாரோ ஓராள் மதம் மாற வேண்டியிருக்கும்"

யோகன் அமைதியாக இருந்தான். "பேசாலை ஆட்களத் தெரியுந்தானே.... சாதி கீதி எண்டு கனக்கக் கதைப்பாங்கள்... அதுசரி கலா என்ன..."

"அதொண்டும் எனக்குத் தேவையில்லை..." அவ முல்லைத் தீவு நான் பேசாலையான் அவ்வளவுதான்" அவன் பேச்சில் திடம் இருந்தது.

"வெறிக்குட்ரா அப்பிடத்தான் இருக்கணும். நான் உனக்கு ஹெல்ப் பண்ணுவன்" ஆனால் அவர்கள் நினைத்தபடி அவ்வளவு இலகுவாய் இருக்க வில்லை.

யோகனின் காதலுக்கு அடிக்குமேல் அடி விழுந்தது... யோகனின் அப்பா மரியான் மாஸ்டர் நெருப்பெடுத்தார்... சோதனை முடிந்து ஒருநாள் யோகன் கலாவை பேசாலைக்கு கூட்டி வந்தான்

யாரோ ஒரு வடிவான பிள்ளை... யோகனோடு வந்திருக்கு.. சேர்ந்து படித்த பிள்ளையாக்குமெண்டுதான் முதலில் ஊராட்கள் நினைத்தார்கள்...

நண்டு கொழுத்தால் குழியில் தங்காது என்ற மாதிரி காதல் பழுத்தால் ரகசியம் தாங்காது... விசயம் தெரிந்தவுடன் மரியான் மாஸ்டர் குடும்பத்திற்கும் இனஞ்சனத்திற்கும் கலாவின் வடிவு தெரியவில்லை.

அவளின் மதமும் சாதியும்தான் தெரிந்தது. குமரென்றும் பார்க்காமல்

வெளியில் விரட்டினார் மரியான் மாஸ்டர். யோகன் கலா காதலுக்கு முண்டுகொடுத்தது சத்தியநாதன்தான் என்றவுடன் அவனுக்கும் அவன் குடும்பத்திற்கும் விழுந்த பேச்சும், ஏச்சும் சொல்லி மாளாது.... யோகனுக்கு செருப்பாலடித்தது போல இருந்தது. கலாவை ஏற்றுக் கொள்ளாத வீடும் உறவும் தேவையில்லை என்று கலாவுடன் வெளிக்கிட்டான். யாரும் அவனைச் சமாதானப்படுத்தவில்லை யோகன் யாரோ ஒரு குட்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓடிவிட்டான் என்ற கதைதான் ஊருக்குள் மிஞ்சியது. சத்தியநாதன் நிம்மதி கெட்டுப் போய் அலைந்தான். இனக்கலவரத்துக்குப் பிறகு இளந்தாரிகள் கொஞ்சப் பேர் வெளிக்கிட்டுப் போன போது சத்தியநாதனும் போய்விட்டான். நாலு வருஷம் கழிந்து ஊருக்குள்ள வந்த போது அவன் தனியாக வரவில்லை யோகனோடு ஓடிப் போன கலாவுடனும் அவள் பெற்ற பிள்ளை விஷாலுடனும் வந்தான். யாரோ கூட்டிக்கொண்டு ஓடிப்போன பொம்பளையின்னொருத்தன் அதுவும் கைப்பிள்ளையோடு கூட்டிக்கொண்டு வந்த விசயத்தை விசம் போல கதைத்தார்கள். காறித்துப்பாத ஆட்களேயில்லை. கலாவை வேசை, தேவடியாவென்று இந்த ஊர் பேசியதை நினைத்தால் இன்னும் சத்தியநாதன் நெஞ்சை அது ஈட்டியாகக் குத்தும்

சத்தியநாதன் கலாவைப் பார்த்தான் அவள் பிள்ளையைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு உறங்குகிறாள் ... அவள் மனப்புண் முகத்தை அலைக்கழித்திருந்தது. பாவம் காலத்தின் கால்களில் பந்து போல... அவன் நினைவை அறுத்துக்கொண்டு அந்த வெடிச்சத்தம் கேட்டது. படபடத்து வெடி விழ பிள்ளை குட்டிகள் பதறி துடிச்சி எழும்பி எல்லாம் ஒன்றாய் சேர்ந்து நடுங்குதுகள்.

சவுக்காலைச் சந்தியில் தொடங்கிய சண்டை விடிய விடிய சத்தம் கேட்டபடியே இருந்தது. காலை ஐந்து ஐந்தரை மட்டும் கேட்டுத்தான் ஓய்ந்தது. அதுக்குப் பிறகு அசுவசப்பு ஒன்றும் தெரியவில்லை காட்டுக்குள் இருந்து யாரும் ஊருக்குள்ளே போய் பார்க்க துணிச்சலில்லாமல் நன்றாக விடிந்த பொழுதும் இருந்தார்கள். யார் முகத்திலும் ஈயாடவில்லை. கலவரமாய் பொழுது விடிய சனம் பிள்ளை குட்டிகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து உட்கார்ந்த சீர்தான்.

சத்தியநாதனுக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை. என்ன நடந்தது... யார் வந்து போனது என்று போய்ப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. கலா அவன் கைகளை இறுகப்பிடித்தபடி விடுகிறாள் இல்லை. ஆறு மணி போல் ஊருக்குள் திரும்பவும் ஒத்தை ஒத்தையாய் வெடிச்சத்தம். கொஞ்ச நேரத்தில் நெருப்புச் சுவாலை வானத்தில் படர்ந்து எழுந்த போது “ஐயோ நெருப்பு வச்சிட்டாங்கள்... என்ன காடாத்தோ எரியுது” என்று சொல்லி கலங்க வானத்திலே கரும்புகை சுருள் சுருளாக எழும்பிப் பரவி ஓய கடைசியில் காலை பத்து மணி போல் பிள்ளை குட்டிகளும் ஆணும் பெண்ணுமாய் ஊருக்குள்ளே தலைகாட்டிய போது பேசாலைக் கடைத்தெருவு கருகிப் போய் கிடந்தது. அந்த வயித்தெரிச்சல் தாங்க ஏலாமப் போச்சு...

சத்தியநாதனுக்கு தவிப்பு எகிறியது... இரவு யார் வந்தது.. போனது... யாருக்கும் என்னமும் நடந்திருக்குமோ என்று அலை பாய்ந்தான். சம்மாட்டியார் தோட்டம் பின்புறமாக ஒரு உலாவு உலாவி வருவோம் என்று நினைத்தவன் யாருக்கும் தெரியாமல் எழும்பி நடந்தான். தோட்டத்தின் ‘பம்’ செட்டுக்குப் பின்னால் சீமெந்து வக்கு ஒன்றிற்குள் முடங்கி படுத்துக் கிடந்த பொடியனைக் கண்டு திகைத்துப் போனான். விலாப்பக்கம் குண்டடிபட்டு இரத்தப் போக்காகிக் கிடந்தவன் பெயர் மயூரனாம்... அவன் கையிலிருந்த துவக்கை எடுத்து வியாலிப் பத்தைக்குள் மறைத்து வைத்துவிட்டு மயூரனைத் தூக்கி தோளில் போட்டுக் கொண்டு ஓட்டமும், நடையுமாய் காட்டுப் பாதையால் ஒத்த நாவலடிப் பறுணாந்து வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தான். பறுணாந்து நல்லவன்... விசுவாசமானவன் இருவரும் சேர்ந்து முதலுதவி என்று தெரிந்ததெல்லாம் செய்தார்கள். ஆசுப்பத்திரியில் திருநாவுக்கரசு டொக்டர் இருந்தார்... சத்தியநாதன் அழைப்புக்கு மறுப்பில்லாமல் வந்தவர் “ரத்தம் கூடப் போயிருக்குத் தம்பி குண்டும் உள்ளுக்குக் கிடக்கிது போல... எங்கயாவது கொண்டு போங்க...” என்று சொல்லி சேலைன் ஒரு போத்தல் ஏத்தி விட்டுப் போயிற்றார். பறுணாந்து கேட்டான்.. “ஆளை வீட்டில வச்சிருக்கிறதும் ஆபத்து... வைத்தியம் செய்யாமல் செத்திட்டா என்ன செய்கிறது” இருவரும் கதைத்துப் பறைஞ்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள் “முடக்கு ரவி .இந்தியா பிஸ்னஸ் செய்யிறவன் அவனைப் பிடிச்சி ஆளை இந்தியாவுக்கு அனுப்பனும்” அவர்களின் திட்டத்திற்கு முடக்கு ரவி

முன் வந்தான். முடக்கு ரவியின் ஆள் பெஞ்சமின், பின்னேரம் நாலு மணிக்கிடையில் காயப்பட்ட மயூரனை படகில் ஏற்றி பெஞ்சமீனோடு அனுப்பி வைத்துவிட்டுத்தான் சத்தியநாதன் வீட்டுக்கு வந்தான்.

கடைத்தெருவு எரிந்து நாசமாக்கப்பட்ட பின் அந்த ஊர்ச்சனத்திற்கு பயங்கரம் தொற்றிக் கொள்ள கபிரியல் குருஸ் சொன்னார் “இனி இங்க இருக்க ஏலாது... புள்ளகுட்டிகள் கிடந்து சாகுதுகள் எங்கயாவது துலைஞ்சு போவோம்”

“எங்க போறது...”

“இப்பிடித் தொழிலும் இல்லாம துறையுமில்லாம எப்பிடியப்பா வாழுறது” “இந்தியாவுக்குப் போவோம்” கபிரியல் தன் மனதில் பட்டதைச் சொன்னான் அவர் வார்த்தைக்கு யாரும் மறுத்துக் கதைக்கும் நிலையில் இருக்கவில்லை. அவன் சொன்னது பொறியாக மற்றவர்களுக்கும் பரவியது.

வாழ்ந்த மண்ணைவிட்டு தேடிய சொத்துப்பத்துக்களைவிட்டு வெளிக்கிடனும் என்று ஒரே நாளில் ஊரில் பல பேருக்கு நினைப்பு வந்திட்டுது. நினைப்புக்கு தூபம் போட்டது மாதிரி மன்னார் பாலத்துக்கு அங்கால இருந்து சனம் பேசாலைக்கு வந்து குவியத் தொடங்கியது. “அங்கால பிரச்சின... சுட்டுப் போட்டாங்க... வெட்டிப் போட்டாங்க”

“உயிர கையில் பிடிச்சிக்கிண்டு ஓடியாரோம்”

“காசு எவ்வளவெண்டாலும் தாறோம்... இந்தியாவுக்கு கொண்டு போய் விட்டுருங்க...” என்று வந்த சனம் கெஞ்ச பேசாலையாருக்கு புதுசா ஒரு தொழில் கிடச்சமாதிரி அதுகள் இந்தியாவுக்கு ஏற்றி இறக்கினாங்க. அகதிகளாப் போனவர்களுக்கு அங்க கிடச்ச வரவேற்பும், சுதந்திரமும் காது வழியாகக் கேட்ட பேசாலைக்காரருக்கு தப்பிப் பிழைக்க மார்க்கம் கிடச்ச சந்தோசம்... பேசாலைக் கடற்கரை திருவிழா போல இருந்தது... இழுவையில் இறால் பிடிக்கிற பெரிய படகு ஐம்பதிற்கு குறையாமல் ஆட்கள் ஏற்றலாம். படகுச் சம்மாட்டியின் குடும்பத்திற்கு முன்னுரிமை. வீட்டிலிருந்த பெறுமதியானதையெல்லாம் பொதி செய்து கோவிலிலும், என்ன நடந்தாலும் இங்க கிடந்து சாவோம் என்று இருந்தவர்கள் வீட்டிலும் போட்டுவிட்டு படகு ஏறிவிட்டார்கள். இன்றைக்கு போகிறவர்களை நாளைக்கு போகிறவர்கள் வழியனுப்பி வைப்பதாக முதலாம் நாள் இரவு அமளிதுமளியாக இருந்தது.

போகிற போக்கில் ஊரே காலியாகிவிடும் போலிருக்க “கலா...
என்ன செய்வோம்” சத்தியநாதன் கேட்டான்.

“ஊரோடு சேர்ந்து ஓடணும் எண்டு சொல்லுவாங்க”

“உத்தியோகம்...?”

“உத்தியோககாரரும்தானே போறாங்களாம்...பிரச்சனையெண்டா
எல்லாருக்கும் பொதுதானே”

“ஓம் உன்ர மாமனார் மரியான் மாஸ்டர் குடும்பமும் வெளிக்கிட்டாங்க
போல” சத்தியநாதன் வாயால் இந்த தகவலைக் கேட்க வேணுமென்று
கலா நினைத்தான். “அவங்கள் நம்பியில்லை உங்கள் நம்பித்தான்
நான் இருக்கிறேன். வாவெண்டால் நானும் பிள்ளையும் வெளிக்கிடத்தயார்”
அவள் சொல்ல “கலா பிரச்சினையெண்டு பாக்காமல் பிறந்த நாட்டவிட்டு
அதுவும் அகதியாப் போறதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்...”

“அப்ப கிடந்து சாகிறதே நாங்கள் என்ன போராளியா?” சத்தியநாதனுக்கு
கலாவின் மனம் தெரிந்தது. அவள் முடிவெடுத்துவிட்டாள்.
“போறமெண்டால் ... பார்த்துப் போவோம்” இப்படிச்
சொல்விட்டுச்சத்தியநாதன் பேசாமல் இருந்துவிட்டான். சனம் வெளிக்கிட்டு
முன்றாவது நாள் கிட்டத்தட்ட ஊரில் ஆட்களே இல்லை என்றாகிவிட்டது.

திவ்வியநாதன் சம்மாட்டியார் இன்னும் வெளிக்கிடயில்ல. அவருக்கு
சனம் இந்தியாவுக்கு வெளிக்கிட்டதால் நல்ல லாபம். நாட்டுப்பக்கம்
அடிவாங்கி அந்தரிச்சி ஓடி வந்ததுகள் கையில மடியில இருந்ததுகளக்
குடுத்து சாப்பிட்டு பசியாறிவிட்டு படகுக்கு காசில்லாமல் அழுத நேரம்
தவிச்ச முயல் அடிக்கிற மாதிரி அதுகளிட காதில கழுத்தில கிடந்த
நகையெல்லாத்தையும் அராவிலையில வாங்கினதும், கொடுமை வட்டிக்கு
காசு குடுத்ததும் அந்த மூன்று நாளில திவ்வியநாதன் சம்மாட்டி கோடி
சொத்து சேர்த்தார். சீமான் மாதிரி படகோட்டிகள் வெளிக்கிடயில்லை.
அவங்களுக்கு ஓடி வாறதுகள் இந்தியாவுக்கு ஏத்தி இறக்கிறதிலவாற
வருமானத்த இழக்கமனசில்ல... புள்ளகுட்டிகள் வெள்ளெனவே கொண்டு
போய் இந்தியாவில விட்டிட்டு இங்க பிஸ்னஸ் பாக்கிறாங்க.கொஞ்சப்பேர்
கள்ளக்களவாணிகள். வீடுகளை உடைச்சி வித்துச் சாப்பிடுறதுக்காக
போகயில்ல... கொஞ்சப்பேரு என்ன நடந்தாலும் இந்த மண்ண விட்டுட்டு
போக மனசு வராத பற்றாளர்கள்... இப்பிடி பத்தோ பதினஞ்சி குடும்பம்

இருந்தது.. சத்தியநாதனின் நண்பன் பறுனாந்துவும் வெளிக்கிடப் போறனெண்டு சொல்ல “கலா... பிள்ளையோட வெளிக்கிடு... பறுனாந்து குடும்பத்தோட சேர்ந்து போ”

“நீங்கள் வராமல் நான் போகமாட்டன்”

“சொன்னால் கேளு... எனக்கு இங்க ஒரு அலுவல் கிடக்கு... வாரவங்கள் என்னட்டக் கேள்வி கேட்கக்கூடாது. விட்டுட்டு ஓடிட்டான் எண்டு....பிறகு பிழையாப் போயிரும்.. . அவங்கள் என்ன நம்பினமாதிரி நான் அவங்களுக்கு நடக்கணும்... டேவிற் வாரமெண்டு சொல்லியனுப்பியிருக்கிறான்... அலுவலை முடிச்சிட்டு வெளிக்கிட்டு வாறன்... இப்ப நீ போ” அவன் இறுக்கமாகக் கதைத்தான்... சத்தியநாதன் தீர்மானித்தால் லேசில் மாறமாட்டான்... அவன் கடமையென்று நினைக்கிறதுக்கு குறுக்கால் வந்தால் அவனுக்கு கோபம் வரும் என்று கலாவுக்குத் தெரியும். அதனால் கலா முடிவெடுத்தாள் தானும் பிள்ளையும் இந்தியாவுக்குப் போவது...!

“நீங்கள் எப்ப வருவீங்கள்...”

“நான் மூன்று நாளில வெளிக்கிடுவன்”

அவன் சொன்னதை அவள் நம்பினாள்.

இயற்கையால் இந்த பூமியில் வாழுறதுக்கு விடப்பட்ட உயிரிகளில் மனுசசாதியும் ஒன்று. பாசம், உறவு, பக்தி, பரவசம் இது எல்லாத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது உயிர். அந்த உயிருக்கு மோசம் எப்படி வந்தாலும் அதை எதிரியாக நினைத்து போராடி தன் உயிரைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள முயலுவவன்தான் மனுசன் இது இயங்கியல் நியதி அப்பிடித்தான் இந்த மனுசக் கூட்டமும் கடல் கடக்க ஆரம்பிச்சிது. பறுனாந்துவின் பெரிய இழுவைப் படகில் இருந்த நாற்பத்தாறு பேரில் கலாவும் இருந்தாள்... என்ன நடக்கிறது என்பதை அறியாத விஷால் அம்மாவின் மடியில் படுத்திருந்தான்... சத்தியநாதன் பொதிகளை படகில் ஏற்றிக் கொடுத்துவிட்டு கரையில் ஆட்களோடு ஆளாய் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவனோடு விஷால் வளர்த்த நாய் வீமாவும் நின்றுது. இரண்டு படகுகள் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாக இருக்கட்டும் என்பதற்காக ஒன்றாகப் புறப்பட ஆயத்தம் பண்ணினார்கள். பறுனாந்துவின் படகு தயாராக மற்றப் படகில் இப்போது ஆட்கள் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள்..

விஷால் வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிடும் போது தான் வளர்த்த நாயையும் கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டுமென்று அடம்பிடித்து அழுதான். அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதே பெரிய காரியமாகிவிட்டது. படகில் ஏறிய பின்னும் அழுது தீர்ந்தபாடில்லை... இப்போதுதான் அழுத களைப்பில் நித்திரையானான். இந்தியக் கரையில் இறங்கியவுடன் தேவைக்கு வேண்டுமே என்று அங்கு விற்கக்கூடிய லக்ஸ்ஸோப், தேங்காய் எண்ணெய், வீடியோ பீஸ், சிப் என்று கொஞ்சப் பொருட்களை வாங்கிக்கொடுத்திருந்தான் சத்தியநாதன். இந்த ஐந்து வருஷத்தில் கலாவையும் விஷாலையும் சத்தியநாதன் பிரிந்திருந்ததில்லை.. இந்தப்பிரிவு அவனுக்குள் நெருடினாலும் இன்னும் மூன்று நாலு நாளில் நானும் வெளிக்கிடத்தானே போகிறேன் என்ற நினைப்பில் பெரிதாக அவன் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. கடற்கரைக்கு வரும் வழியில் “சத்யா... வரும் போது வீட்ட யாருக்கும் பொறுப்புக்குத்திட்டிட்டு வாங்க”

“சரி”

“சத்தியா தேவையில்லாத வேலையொன்றிலையும் தலைப்போடாமல் கெதியா வெளிக்கிட்டிட்டு

வரப்பாருங்க” “சரி”

“சத்தியா பிரச்சின எண்டா ஆட்களோட போய் கோயிலில்ல படுங்க”
“சரி”

“சத்தியா சாப்பாட்டுக்கெண்டாலும் அம்மா வீட்டுக்குப் போங்க” இதற்கு சரி எனச் சொல்ல வாயெடுத்தவன் சொல்லவில்லை அவளுக்குத் தெரியும் இவனைச் சுட்டுப் போட்டாலும் அம்மா வீட்டுக்குப் போகமாட்டான்...சத்தியநாதன் அவளைப் பிள்ளையோடு பேசலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்த போது அவன் அம்மாவுடன் பிடித்த சண்டையும் வாக்குவாதமும் பச்சையாய் மனசில் ஒட்டியிருந்தது. “வீட்டுக்குள்ள வாறதெண்டால் ... இந்த நடத்த கெட்டவள வெளியால விட்டுட்டு வா”
“அம்மா வார்த்தைய அளந்து கதைங்க ..”

“அப்படித்தான் சொல்லுவன் என்னடா செய்வா”

“செத்தாலும் இந்த வீட்டுப்படிய மிதிக்க மாட்டன்” என்று சொன்னவன் கலாவையும் பிள்ளையையும் நண்பன் பறுனாந்து வீட்டில் விட்டுவிட்டு தனக்கென்று ஒரு காணி வாங்கி ஓலைக்குடிசையொன்று போட்டு அங்கு அவர்களைக் குடியேற்றினான். அன்றிலிருந்து அவர்களுக்கு அதுதான் வீடு.. சத்தியநாதனின் சங்கக் கடை வேலையில் கிடைத்த சம்பளத்தை மிச்சம் பிடித்து ஒரு அந்தஸ்தான வீடாய் கலாதான் முன்னின்று கட்டி முடித்தாள். கலாவுக்கு கட்டிய வீட்டையும் வளவையும் விட்டுட்டு வாறது கவலையாக இருந்தது. எப்படியும் இலங்கையில் பிரச்சின கெதியா முடியும்.. அப்ப திரும்பி வருவோம் என்ற நினைப்பில் சமாதானப்பட்டுக் கொண்டாள். அவளுக்கு சத்தியநாதனை தனியாக விட்டு வருவதில் இருக்கின்ற பிரச்சினை நன்றாகத் தெரியும்... அவனின் பிடிவாதத்தால்தான் படகில் ஏறினாள். சத்தியநாதன் கட்டுக்கடங்காதவன்...பொடியன்கள் வந்து சொல்லுகிற வேலையை யார் தடுத்தாலும் செய்து முடிப்பான். அதனால்தான் பயம். அவள் அவன் எப்படியும் மூன்று நாளில் வந்து விடுவான் என்று நம்பினாள்.

சத்தியநாதன் கையசைத்தான்... படகு வெளிக்கிட்டது. படகு கரையிலிருந்து விலக....விலக சத்தியநாதன் தூரத்தில் புள்ளியாய் மறைந்து போனான்.அவள் கையசைத்து ஓயவில்லை பாவம். இருட்டாகிவிட்டது. படகின் இயந்திர ஒலியும் அதிலிருந்து வெளிப்படும் புகையும் அடி வயிற்றைப் புரட்டியது... துணி ஒன்றை எடுத்து வாயையும் மூக்கையும் பொத்திக் கொண்டாள். அந்தப்படகில் இருபதுக்கு மேற்பட்ட

பெண்களும் சிறுபிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். கடல் பயணம் ஆரம்பத்தில் பரவாயில்லைப் போலதான் இருந்தது. கடலில் வரும் வாங்கலில் படகு மோதி எழுந்து விழும்போது விளையாட்டு மாதிரி மனம் துள்ளியது. ஒரு மணி நேரம் கடந்திருக்கும் படகிலிருந்த பெண்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை... “ஓ” என்ற சத்தத்தோடு யாரோ ஒருத்தி சத்தி வாந்தியெடுத்து ஆரம்பித்து வைத்தாள். ஐயய்ய... ச்சசீ... என்று ஆளாளுக்குச் சொல்லி அருவெறுக்க அது மற்றவர்களுக்கும் வருவது போல இருந்தது.... எடுத்தார்கள். கலாவும் அடக்கி அணைக்க நினைத்து தோற்றுப் போனாள். உண்டது கொஞ்சம் வந்தது கணக்க என்ற மாதிரி நொந்து போனாள் கலா. பித்தமும் சேர்ந்து வர சோர்வும் அயர்ச்சியும் மேலாடி கலா விழுந்து கிடந்தாள்.... படகு முழுதும் நாறிப் போய்க் கிடந்தது.

படகு ஓட்டிகளுக்கு யார் படும் பாடு பற்றியும் அக்கறையில்லை. அவர்கள் இது இப்படித்தான் என்ற மாதிரி இருந்தார்கள். ஒருவன் படகின் உயரமான கூட்டின் மேல் ஏறி நின்று கறுப்பு இருட்டுக்குள் கண்களால் துழாவுவதும், தூரப்பார்ப்பதுமாயிருந்தான் வானத்து வெள்ளிகளும், கரையின் குடியிருப்பு சுடரும்தான் அவர்களுக்கு திசை சொல்லுவது போல அடிக்கடி படகோட்டிகள் இருவரும் கதைத்துக் கொண்டார்கள் “நேவி கீவி கிடப்பான்”

“பால வெளிச்சத்த கடத்திட்டால் பிரச்சின இல்ல”

“நேற்று நேவி கிடந்தானாம்....”

“அதான் சொல்லுறன் விலங்கால ஏத்தி சத்து நேரம் ஓட்டும் அங்கிட்டு கரையால விட்டு ஓடுவோம்” “சுடரக் கடையாலில விட்டு வா...” இப்படி அவர்கள் மாறிமாறிக் கதைப்பது என்னவென்று பலருக்குத் தெரியாது. நேரம் செல்லச்செல்ல காத்துறத்தி மார்சா அள்ளி வைத்தது. படகில் அசதியில் படுத்துக்கிடந்ததுகள் நனைந்து போகும் அளவிற்கு தண்ணி அள்ளி வைத்தது.

“ஐய ச்சே” வாழ்க்கை வெறுத்தது... நனைந்து ... நனைந்து பழகி ... பின் காய்ந்து ... நனைந்து என்பதுவாய் அவர்கள் அதனை சித்திரவதை போல் உணர்ந்தார்கள். துணைக்காகப் புறப்பட்ட மற்றப்படகுக்காரன் இவர்களின் படகினைக் கவனமாகத் தொடர்ந்து வரஅடிக்கடி நெருப்பெட்டி தீய்த்து சைகை கொடுத்து படகு பயணித்தது.

நடு இரவு கடந்து வானத்தில் நட்சத்திர கூட்டத்தோடு அம்புலியும் சேர்ந்து தங்கனோடு துணைக்கு வருவது போல விரைந்து கொண்டிருந்தது. காற்று அயர்ந்து கடல் வெப்பல் பூத்துக் கொண்டிருக்க ... படகின் இயந்திர ஒலி தாளையமாய் மனதை வருடியது... கலா விஷாலைத் தடவித் தேடினாள்... அவன் பிள்ளை நடுங்கி சோர்ந்து தூங்குகிறான். அவன் அவனை நனையாத வேறு துணியால் மூடினாள். மெல்லியதாய் வெடவெடத்த காத்து முகதில் குளிரைப் பூச படகில் இருந்த எல்லோரும் அநேகமாக தூங்கிவிட்டனர். கலாவின் எதிர்ப்பக்கம் அமர்ந்திருந்த ஜோடி கல்யாணமாகி புதுசாக இருக்க வேண்டும். .. சத்தி வாந்தியெடுத்து களைத்து நொந்து போன பெண்ணாயிது...? கணவனோடு சினுங்குவதும் கொஞ்சுவதுமாய்... அவன் அவளைக் குளிருக்கு அணைத்துக் கொண்டான். ஒரு போர்வைக்குள்ளே இருவரும் உட்கார்ந்தபடியே உடம்பைத் திணித்து சரசுமடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அகதிப் பயணம் என்றாலும் உணர்ச்சியோடும் சதையோடும் தானே நாங்கள் என்ற விதமாய் அது இருந்தது. கலா யோகனோடு வாழாத வாழ்க்கையா..? அவனும் இப்படித்தான் இவள் என்றால் அவனுக்கு கொள்ளைப் பிரியம்... அவள் அந்தக் காலத்தை அசை போட்டாள்.

வீட்டோடு சண்டைபிடித்து யோகனோடு வெளிக்கிட்ட கலாவுக்கு நடப்பது எல்லாம் அதிர்ச்சியும் வேதனையுமாய் இருந்தது. யோகனின் அப்பா மரியான் மாஸ்டர் இவ்வளவு கடினமானவர் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. “ச்சீ” அநாகரிகமான மனிதர் என்றுதான் அவளுக்குப்பட்டது... யோகன் எவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும், வாதாடியும் அவருக்குள் இருந்த சாதிப்பேய் அடங்குவதாய் இல்லை. “படிக்கிறதுக்கு அனுப்பினா பொம்பிள பிடிச்சுக்கிண்டு வாறா” அவர் பேச யோகன் அமைதியாகத்தான் இருந்தான். “எந்தச் சாதியோ, எப்பிடிப் பொம்பிளையோ... ந்தா... எங்க புடிச்சியோ அங்க விட்டிட்டு வீட்டுக்கு வா” அப்பாவின் ஆங்காரமான பேச்சைக் கேட்டு யோகன் உடைந்து போனான்.

“அப்பா... கலா நல்ல புள்ள எனக்குப்பிடிச்சிருக்குப்பா”

“ச்சீ மரியான் மாஸ்டரிட கௌரவத்த என்ன நினச்சா போ வெளிய” அவர்களின் வாதாட்டம் முத்திய போது யோகனின் கன்னத்தில் பளார்... அறை விழுந்தது. அவர் ஆடிய ஆட்டத்திற்குப் பயந்து அம்மாவும் அவன் தங்கச்சி ஸ்ரெல்லாவும் ஒண்டும் கதைக்கயில்ல.

வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டு மன்னாருக்கு பஸ் ஏறின போது கலா கேட்டாள்
“எங்க போறது யோகு...?”

“ஏன்... உங்கட வீட்டிலயும் ஒருக்கா முட்டிப் பார்ப்போம்”

“வேணாம் யோகு...அங்க என்ன கூறவளியோ தெரியாது.... யாரும்
தேவையில்ல.... இவங்களை விட்டு ஒதுங்கியிருப்போம்”

அருளப்பு...! யோகனோடு படித்த பொடியன் உயிளங்குளத்தில்
இருக்கிறான்.. நல்ல பொடியன் அவசரத்திக்கு உதவக் கூடியவன்.
யோகனும்,கலாவும் அவனைத் தேடிப் போனார்கள். அருளப்பு
இயக்கத்துக்குப் போய் சேர்ந்திட்டானாம் என்ற தகவல்தான் காத்திருந்தது.
யோகனுக்கு தன்னம்பிக்கை அதிகம்... யோசித்தான் டக்டர் என்று
முடிவெடுத்து அங்கேயே வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான். சின்ன காணி...
வயல் காணியொன்றை கலாவின் காப்பை விற்று வாங்கிப் போட்டான்.
ஒண்டிறதுக்கு சின்னக் குடிசையொன்று போதுமானதாயிருந்தது....
வாழ்க்கை தித்தது... பார்க்கிறவர்கள் பெருமைப்படும் நல்ல சந்தோஷ
ஜோடியாய் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தார்கள். சிரிப்பும், ரம்மியமும்,
கூத்தடிப்பும், நல்ல இளமை ரசித்து சுவைத்து வாழ்ந்தார்கள். சின்னச்சின்ன
சில்மிஷம் ஊடல் கூடல் இதுவெல்லாம் பெரியவர்களால் பட்ட காயத்துக்கு
மருந்து தடவியது. பொலிஸ் அதிகாரி பஸ்ரியான் பிள்ளை
கொலைக்குப்பிறகு முருங்கன் பக்கம் ராணுவ ட்ரக் ஒன்று
கண்ணிவெடியால் தாக்கப்பட்ட போது பிரச்சினை வலுத்தது. அதுதான்
மன்னார் பிரதேசத்தில் அதிகமாய் பொது மக்கள் செத்த சம்பவம்.
அப்போது கலா நிறை மாதக் கர்ப்பினி ஆட்கள் இடம்பெயர்ந்தார்கள்.
யோகன் கலாவை தாங்கித்தாங்கி இடம்பெயர்ந்தான். ஆட்கள் அவர்களுக்கு
முந்தி ஓடினார்கள் அந்தரித்து காத்தான் குளத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்த
போது இருதயதாசனும் அவனின் தங்கச்சிமாரும் தான் கைகொடுத்தார்கள்.
விஷால் அங்குதான் பிறந்தான். காத்தான்குளச் சனம் தங்கம்,
அடுத்தவருக்கு உதவி செய்யிறதற்கு அதுகளப் போல யாரும் இல்லை.
இருதயதாசனும் தங்கச்சிமாரும் கலாவின் பிரசவத்துக்கு
பட்டுத்திரிஞ்ச்பாடு... யோகனுக்குப் பெரிய ஆறுதலாய் இருந்தார்கள்...
பிறந்தது ஆண் பிள்ளை என்றதால் யோகன் கூத்தாடினான். பச்ச
உடம்புக்காரி என்று பத்தியமும் சாப்பாடும் வெந்நீர் வச்சிக் குளியல்...
ஸ்கூ... கூடப்பிறந்ததுகள்கூட இப்பிடிச் செய்யாதுகள்.... கலா நெக்குருகிப்
போனாள். இழந்த சொந்தமெல்லாம் கூடி வந்தது போலிருந்தது...

விஷாலை வளர்த்தெடுக்க உதவி செய்த அந்த குடும்பத்தை மறக்க ஏலாது.

திடீரென்று ஒருநாள் பொலிஸ் வந்தது... இருதயதாசனை ஜீப்பில் தேடியது.... இருதயதாசன் பிரச்சினையான ஆளாம். பொடியங்களின் முக்கியமான பொறுப்பான ஆளாம்... இருதயதாசன் தப்பி ஓடிய திசையில் தங்கச்சிமாரும் போய்ச்சேந்திட்டாங்கள்... யோகனுக்கும் பிரச்சினை தொடங்கிற்றிது.

“யாரிந்த புது ஆள்” யோகனைப்பற்றிக் கேட்டார்கள். அடித்து வருத்தி இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள். கலா கைக்குழந்தையோடு கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பார்த்தாள்... அவனைக் கண்ணிலயும் காட்டையில்ல... அவள் கண்ணீருக்கு நியாயம் இல்லாமல் போய்ச்சிது..!

“ந்தா இராமேஸ்வர வெளிச்சம் எழும்புதண்ணன்... “ என்று ஓட்டியின் உரத்த சத்தம் கலாவின் நினைவலைகளை ஓரம்கட்டியது. அவள் அவர்கள் காட்டிய திசையில் பார்த்தாள்.. சுடர் தெரிந்தது. அவளுக்கு இந்தியா எப்பிடியிருக்கும் என்ற ஆவல் தொற்றிக் கொண்டது. ஓட்டி சொன்னான் “இனி பிரச்சினையில்ல.... இலங்கை நேவி வரமாட்டான். வந்தால் இந்தியா கோஸ்காட்டான் வரும்.” ஓட்டி இந்தியா றூட்டில் தனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை என்று ஜம்பம் அடித்தான். கலாவுக்குப் பக்கத்தில் ஒருவரின் ஒருவர் சாய்ந்தும் படுத்துமிருந்த பறுனாந்து அண்ணனின் குடும்பம் ஒன்று ஒன்றாய் முழித்துப் பார்த்தது.

“அக்கா ஓட்டி சொல்லுறார் இனி பயமில்லையாம். ஏதெண்டாலும் இனி காலம்தான் பதில் சொல்லணும்...”

பறுனாந்து அண்ணனின் இளைய மகள் ஜோக்கடித்தாள்.

“கலாக்கா வீட்டில் நிண்ட கோழிகளையாவது அடிச்சி திண்டிருக்கலாம். ச்சீ அநியாயமாய் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு வாறம்” சொன்னவளின் தலையில் பறுனாந்து அண்ணன் சின்னதாய்க் குட்டிச் சொன்னார் “மொக்குப்பிள்ள... படிப்ப விட்டுட்டு வாறம் பள்ளிக்கூடத்த விட்டுட்டு வாறம் எண்டு கவலையில்ல கோழிய நினைக்கிறாய்,” அவர் சொன்னதின் தாற்பரியம் கலாவுக்குப் புரிந்தது.

“நாங்கள் இனி எதையெல்லாம் இழக்கப் போறோமோ... இல்ல இந்தியா எங்கள் வாழ வைக்கணும் எங்கட தமிழ்ச்சாதி வாழுற நாட்டுக்குத்தான் போறோம்” அவளது நப்பாசைக் கனவை பறுனாந்து அண்ணன் கலைத்தார்.

“என்ன கலா யோசனை பிள்ளைகள் இந்தியாவிலயும் படிக்க வைக்கலாம். பயப்படாத” அவர் தைரியம் சொன்னார்.

“முதல் போய்ச் சேருவோம்” அவர்களுக்கு இந்தியாவை எதிர்கொள்ளும் முனைப்புக் கூடியது.

“இங்கே கலா .. நாடு விட்டு நாடு அதுவும் கடல் கடந்து வாறது எவ்வளவு பெரிய விசயம்... பாஸ்போட் இல்லாமல் விசா இல்லாமல் ஒரு இரவு பயணத்தில்” பறுனாந்து அண்ணனுக்கு கலா பதில் சொன்னாள். “எண்டாலும் மன்னார் தீவில் இருக்கிற ஆட்கள் சரியான பயந்தாங்க கொள்ளிகள்... பாலத்துக்கு அங்கால இருந்து அடிபட்டு காயப்பட்டு இழந்து தப்பிதவித்து ஓடிவந்ததுகள் இந்தியாவுக்கு ஓடுறது சரி ... ஏன் நாங்கள் போகணும்.”

“பயம்.. பயம்தான்.. அடிபட்டுச் சாகிறத விட பயந்து சாகிறது பரிதாபம். இதுவும் ஒரு பங்களிப்புத்தான் கலா” அவர் சொன்னது நியாயமாய்ப்பட்டது.

“மணி என்ன இருக்கும்”

“நாலு நாலரை இருக்கும்”

“அப்ப விடிஞ்சிற்றிது” கொஞ்ச நேரத்தில் ஆட்களின் முகம் பார்க்கும் அளவுக்கு வெள்ளாப்புக் கொடுத்தது. கலா படகில் இருந்தவர்களைப் பார்த்தாள்... நேற்று பேசாலை கடற்கரையில் நின்ற போது கூட வருகிற ஆட்களைப் பற்றி அவள் யோசிக்கவில்லை. இன்னார் யார் என்று பார்க்கவும் இல்லை. அதெல்லாம் துரித கதியில் நடந்த விசயம்.... படகில் ஏறுகிற அவசரம். இந்த இரவு முழுவதும் தங்கனோடு பயணித்த மற்றவர்களை யாரென்பது தெரியாமல் இருந்திருக்கிறோம் என்று நினைக்க கலாவுக்கு கூச்சமாயிருந்தது. “அடடே... இத்தன பேர் இப்படியெல்லாமா இருந்திருக்கிறார்கள்” என்பது போல எல்லோரும் ஆளுக்காள் பார்க்கிறார்கள். தாய் தகப்பனை சாகக்குடுத்திட்டு தப்பி வந்த சின்னஞ்சிறுசுகள் முதல் வயோதிபத்தில் நிற்கும் முதாட்டி வரை தினுசுதினுசாக ஆட்கள்... களை இழந்த ஒரு இனத்தின் குறிகாட்டிகளாய்... ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஒரு கதை இருக்கிறது. அடிச்சுப்பதைச்ச அகதிகளாய் ஒரு அனர்த்த வாழ்வு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட கூட்டத்தில் பிரச்சினை புரியாது விட்டேத்தியாக சினிமா நடிகர்களின் தரிசனத்திற்காக, வேளாங்கன்னி யாத்திரைக்காக எதையும் இழக்கத் தயாராக இல்லாமல் தப்பினோம் பிழைத்தோம் என்பதற்காக வருகின்ற கூட்டமும் கலாவின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது.

நன்றாக விடிந்த போது கடலில் நாலைந்து அகதிகள் ஏற்றிய படகுகளும் தம்மோடு சேர்ந்து ஓடிவருகின்ற விசயம் தெரிந்தது. நேவிக்காரனுக்குப் பயந்து திக்கொன்றாய் ஓடி முடிவிடத்தைத் தொடுகின்றனவோ என்னவோ இராமேஸ்வர கோவில் கோபுரமும் தெளிவாகக் கண்ணில் பட்டது. கடலில் கிடந்து கரையைப் பார்க்கும் போது தெரிகின்ற அழகே தனிதான் காணுகின்ற காட்சிகள் கரை நெருங்கிவர பிரம்மாண்டமாய் விரிந்து ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்த நீண்ட கடற்கரை பெரிய மீன்பிடிப்படகுகள் தரித்து நிற்கும் அழகைப் பார்த்து வியந்து போனார்கள். “சூ... எவ்வளவுடாப்பா” பாலத்தடியில் பொலிஸ்காரன், சங்க அதிகாரிகள் ஏகப்பட்ட கூட்டம். மீன்பிடிப்படகுகளில் இருந்து மீன்களை அணைக்கட்டுப் பாலத்தில் இறக்கி கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களின் படகு நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்தப்பட்டது. கரையில் இந்திய தமிழக உறவுகள் அடிபட்டு நொந்து போன ஈழத்தமிழ் அகதிகளை வரவேற்பது போல நிற்பது மனதில் புது தெம்பினை உற்பவிக்க இந்திய மண்ணில் பாதம் தொடப்போகும் நிமிசங்கள் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

“பதிவு செஞ்சாச்சா...பதிவு செஞ்சாச்சா” கேட்டபடி ஒரு பொலிஸ்காரர் கையில் லத்தியுடன் கூட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தார். இலங்கை பொலிஸ் வைத்திருப்பது போல துவக்குகள் இல்லை என்பது ஆறுதலாக இருந்தது. படகில் இருந்து இறங்கியவர்களை அவரவர் பொதிகளோடு பாலத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்த கட்டடத் தொகுதிக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அது ஒரு வெற்றுக்கூடம். பெரிதாய் இருந்தது. இராமேஸ்வரம் தலைமன்னார் இராமானுஜம் பயணிகள் கப்பல் போக்குவரத்துக் காலத்து சுங்க அதிகாரிகள் கட்டிடம். இங்கு காலை ஆகாரம் கொடுத்து வந்தவர்களைக் கணக்குப் பதிவெடுத்து மண்டபம் கேம்புக்கு அனுப்புவார்களாம்... கழிப்பறைப்பக்கம் சனம் முண்டியடித்துக் கொண்டிருந்தது. கடல் பயணத்தில் அடக்கி வைத்திருந்த உபாதையைக் கழிக்க முடியாமல் ஆணும் பெண்ணுமாய் அவதிப்பட்டதைப் பார்க்க பாவமாய் இருந்தது. கலா அலுத்துக் கொண்டாள். “ச்சீ.. இதென்ன அவஸ்தை... இவ்வளவு பேர் வந்து போற இடத்தில் ஒழுங்கான கக்கூஸ் வசதி இல்லாம...ச்சீ” ஒப்புக்காக கட்டப்பட்டது போல இரண்டு மூன்று அதில் ஒரு கழிப்பறைதான் ஓரளவு பரவாயில்லை. ஆண்கள் சற்று வெளியில் கடற்கரையில் ஒதுங்க பெண்கள் அவதிப்பட்டுப் போனார்கள்.

அந்த கூடத்தில் இன்றைக்கு வந்தவர்கள் என்று இருநூறுக்குக் கொஞ்சம் குறைவாக ஆட்கள் இருந்தார்கள். நாலு இடத்திலிருந்து பதிவாளர்கள் பதிந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்றபடியால் வரிசை வேகமாக நகர்ந்தது.

“பேரென்னம்மா”

“கலா...”

“வீட்டுக்காரர் பேரைச்சொல்லிச் சொல்லம்மா”. அவளுக்குச் சங்கடமாயிருந்தது. பக்கத்தில் பறுணாந்து அண்ணன் குடும்பம் நின்று... சொன்னாள். “சத்தியநாதன் கலாவதி” அவள் அப்படிச் சொன்னதுக்குக் காரணம் இருந்தது. அவளைத் தேடிவரப் போகும் சத்தியநாதனுக்கு அவளோடு வந்து சேர இந்தப்பதிவு உதவியாய் இருக்கும் என்று நினைத்தாள்.

“பையம்பேரு”

“விஷால்” அவளுக்கு அவர் பையன் இனிசியல் கேட்டுவிடக் கூடாதென்று தவிப்பு... அவர் கேட்கவில்லை...எழுதினார் “வீட்டுக்காரர் வரல்லியா? கேட்டவர் அவளின் கழுத்தைப் பார்த்தார். “என்னாச்சி”

“வருவார்”

“என்னபண்ணிட்டிருக்கார்.... கவர்மென்று வேலையா?”

“ஓம்” தலையாட்டினாள்.

“சரி.. என்ன கொண்டுவந்திருக்கா தங்கப்பவுண்...கரண்சி வச்சிருக்கியா!

“சேர் அகதியாய் வந்திருக்கிறோம்”

“இந்தா பாரு ஒரு நாட்டில் இருந்து இன்னொரு நாட்டுக்கு வந்தா அதுக்குரிய இமிக்கிரேசன் இருக்கத்தாமா செய்யும்”

அங்கு வரிசையாக நின்று பதிவு செய்தவர்களை வேறாக்கி வெளியே நிறுத்தப்பட்டிருந்த பஸ் வண்டிகளுக்கு அனுப்பினார்கள். அகதிகளின் பொதிகள் மட்டும் டெம்போ வண்டிகளில் ஏற்றப்பட்டது. உப்புமா பரிமாறினார்கள்... அவளுக்கு இரவு முழுவதும் படகில் எடுத்த வாந்தி ஞாபகம் வர முகத்தை சுருக்கிக் கொண்டாள்.. தொண்டைக்குழிக்குள் கீறினது போல வலி இப்போதும் இருந்தது. விசால் காலையிலேயே பசிக்கிது என்று கேட்ட பொழுது லெமண்பவ் பிஸ்கட்டைக் கொடுத்து அவன் பசியைச் சமாளித்துவிட்டு கலா வயிற்றைக் காயப்போட்டபடியிருந்தாள். பசிக்கும் போது பார்த்துக்கொள்வோமே என்று நினைத்தவளுக்கு சூடாக ஒரு பிளேண்டி குடித்தால் பரவாயில்லை போலிருந்தது. கலா கிரேசையும் அழைத்தாள். பறுனாந்து அண்ணன் குடும்பத்தில் கிரேஸ் கொஞ்சம் பரவாயில்ல துடுக்குத்தனமாகக் கதைப்பவள். டிக்கடை எங்கிருக்கிறது என்று பார்த்தார்கள். அங்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தவர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவன் கேட்டான் “விக்கிறதாக்கு என்னம்மா வச்சிருக்கே” அவன் பெரிய மீசை வச்சிருந்தான்..தேவையில்லாமல் இளித்தான்.

“லக்ஸ்சோப் எவ்வளவு?”

“ஐஞ்ச ரூபா” கலா கணக்குப் போட்டுப்பார்த்தாள் இலங்கையில் எட்டு ரூபா லக்ஸ் நியாயமா நாலு ரூபாதானே ஆகும். அவளுக்கு சத்தியநாதன் சொல்லியனுப்பியது ஞாபகம் வந்தது. “கவனம் கலா ஏமாந்திடாத ஒரு பொருளுக்கு லாபம் மாதிரி இருக்கும்... அந்த ரூசியில வியாபாரம்

செய்ய வெளிக்கிட்டா தலையில் முளகா அரைச்சிருவாங்கள். கலாவுக்கு இப்போது சமாளிக்கப் பணம் இருந்தால் போதும். பையிலிருந்து ஐந்து லக்ஸ் சோப்புக்களை எடுத்து அவனிடம்கொடுத்து காசை வாங்கினாள். “வேற ஏதாச்சும் சாமான் இருக்கா”

“இல்ல”

அதற்கு அவன் ஏதோ முணுமுணுத்தபடி நகர்ந்தான். விசால் இப்போது கிரேசோடு ஒட்டிக் கொண்டான். பறுனாந்து அண்ணன் பிள்ளைகளில் கிரேஸ் முகவெட்டான பிள்ளை அதனால்தானோ என்னவோ அங்கிருந்த பையன்கள் அவர்கள் இருந்த இடத்தைச் சுத்திச்சுத்தி வந்தார்கள். இதுவும் வெகுளியாய் வாயடித்துக் கொண்டிருந்தது. கலாவுக்கு தன் வாலைக்குமரிப் பருவம் நினைவுக்குவர சிரித்துக் கொண்டாள். அவளின் அவசரமும் தீர்மானமும் எதிர்காலத்தில் ஏற்படுத்திய பிரச்சினைகளும் அதனால் ஏற்பட்ட வலியும் இன்னும் இருக்கிறதே என்பதை நினைத்துக் கவலையாக இருந்தது.

பஸ் வண்டிகளில் ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு ஆட்களை ஏற்றி அனுப்பினார்கள். ரயில் பதினொரு மணிக்குத்தான் என்றதும் நேரமிருக்கிறதே நடந்து போவோம் என்று அவர்கள் ஊர் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். விசாலுக்கு குதிரை வண்டிகளை கண்டு குதியாட்டமாக இருந்தது. அவன் கிரேசின் கையைப் பிடித்தபடி வேடிக்கை பார்த்தவண்ணம் நடந்தான். இராமேஸ்வரத்தில் கட்டிடங்கள் ஷெதர் காலத்துப் பழசாயிருந்தன. ரயில்வே ஸ்டேசனில் யாத்திரிகள் கூட்டம் அலைமோதியது. அங்கிருந்த ஆண்களின் கண்கள் இலங்கைப் பெண்களின் பக்கம் விழுந்ததற்கு காரணம் இருந்தது. மற்றவர்கள் கண்களுக்குள் கலா உறுத்தினாள், அவளின் இயல்பான வடிவு யாரையும் திரும்பிப் பார்க்க வைக்கும் என்று அடிக்கடி யோகன் சொல்லுவான்... இப்போதென்ன ஒரு பிள்ளைக்குத் தாய் அவ்வளவுதான்... கலாவுக்கு கூச்சமாக இருக்க பையிலிருந்த துவாய் ஒன்றை எடுத்து தன் நெஞ்சு மேலே போட்டுக் கொண்டாள். பார்ப்பவர்களுக்கு இலங்கைப் பெண்களின் யதார்த்தமான உடுப்பு கொஞ்சம் பிரச்சினையாகத்தான் இருந்தது.

இராமேஸ்வரத்திலிருந்து மண்டபம் கேம்ப் இருபது இருப்பத்தைந்து மைல்களுக்குள்தான் இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு ரயில் வண்டிப்

பயணம்... அது மட்டும்தான் சாத்தியம். பாம்பன் பாலத்தால் தீவைக் கடக்க வேண்டும் புதிதாக சாலைப் போக்குவரத்துக்காக பாலம் கட்ட ஆரம்பித்திருந்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஆட்கள் வேலை செய்யும் பென்னாம் பெரிய கட்டுமானம் வியப்பாக இருந்தது. ரயில் வண்டி போகும் பாதைகளில் கடலைக் கடந்து வெண்மணற் பரப்புக்களும், பற்றைக் காடுகளும் குக்கிராமங்களுமாய் வெளியில் ஓடும் ரம்மியமான காட்சிகளில் கலா லயித்திருந்தாள். அவள் மனம் ரயிலின் தாள லயத்திற்கேற்ப ஊரில் சஞ்சரித்தது.. வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடும் போது “சத்தியா... எல்லா நகையையும் நான் கொண்டு போனால் உங்களுக்கு அவசரம் அவதியெண்டால் என்ன செய்வீங்கள்...”

“நான் சமாளிப்பன்... உனக்குத்தான் தேவைப்படும் கொண்டு போ” சத்தியநாதன் அவளுக்குரிய எந்த நகையையும் கேட்டுப் பெறவில்லை. சனம் அவனைப்பற்றி என்னதான் சொன்னாலும்.. கலாவைப் பொறுத்தவரை அவன் ஒரு ஜென்டில் மேன். ஊர் அவளைத் தூற்றிய போது “கலா உனக்கு என்னில நம்பிக்கை இருந்தால் இங்க இரு... இல்லையெண்டா.... நீ வெளிக்கிடு” அவன் சொன்ன கதையை நம்பி அவனோடு அவள் குடியிருக்கப் போய் பட்டபாடும் அவமானமும் எப்படியெல்லாமோ வருத்தியது. பேசாலையிலுள்ள எல்லோருக்கும் கலா நடத்தை கெட்டவளாய் தெரிந்த போது அவர்களை புரிந்து கொண்டவர் பறுணாந்து அண்ணன்தான்... அதனால்தான் சத்தியநாதன் அவளையும் பிள்ளையையும் அவரின் குடும்பத்தோடு அனுப்பியிருந்தான் என்றாலும் பறுணாந்து அண்ணனின் மனுசிக்கு கலா மீது நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லைஎன்பது அவர்களின் இடைவெளியிலிருந்து தெரிந்தது. கிரேஸ் கலாவுடன் கதைப்பதும் சிரிப்பதும் கூட பறுணாந்து அண்ணனின் மனுசிக்கு உடன்பாடு இல்லை. என்ன செய்வது வந்த இடத்தில் அனுசரித்துப் போகனுமென்று ஓராளும் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.

கலாவுக்குள் ஒரு தீர்மானம் இருந்தது, பேசாலை ஆட்களிலிருந்து எவ்வளவு தூரம் விலகியிருக்க ஏலுமோ அவ்வளவு விலகிறனும்... கலா படித்தவள் பட்டறிந்தவள்... அதனால் கலாவுக்குப் பிரச்சினையில்லை. எதற்கும் சத்தியநாதன் வந்து சேரட்டும். அவள் விற்பதற்காகக் கொண்டு வந்த கொஞ்சம் நகையிருந்தது. “ஓம்... ஒதுங்கியிருந்தாச் சோலியில்ல ஒரு சின்ன தொழிலப் பார்த்துக் கொண்டு

இருக்கலாம்” என்ற நினைவை வாய்விட்டுச் சொல்லிவிட்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

அக்காமடம், தங்கச்சிமடம், பாம்பன், தோணித்துறை, வில்லூன்றித்தீர்த்தம் என்று ஓடிய ரயில் மண்டபம் முகாம் ஸ்டேசனில் நின்றது. ஸ்டேசன் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. பார்க்குமிடமெல்லாம் சிலோன் நெடிதான், அவசரமாய் இறங்கியவர்கள் பத்திரமாய் தங்கள் பொதிகளையிறக்கி பிளாட்பாரத்தில் வைத்தனர். வந்தவர்களுக்கு இருந்தவர்களின் உதவி அதிகமாய்க் கிடைத்தது. வயசுப்பையன்கள் ஏறியிறக்கி ஆட்களுக்கேற்றாற் போல நட்பைத் தேடிக் கொண்டார்கள். கலா தூரப்பார்த்தாள்.

“கலா...” அவளுக்குப் பின்புறமிருந்து குரல் கேட்டு திரும்பினாள்... அதிர்ந்தாள்... இருதயதாசன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனை ஞாபகத்துக்குள் இழுக்க ஒரு வினாடிதான்... போதுமாயிருந்தது. “அண்ணா...” கிட்ட வந்தவன் அவளின் கைகளை சினேகமாய் பிடித்துக் கொண்டான்.

“நீதான்னு தெரிஞ்சிதான் கிட்ட வந்தன்...” சொல்லிக் கொண்டு விசாலைத் தூக்கினான். அவன் விலக நெளிந்தான்... “விஷால் போ மாமா”

“ஓ.. விஷால் ஆங்.. ஆ.. ஞாபகம் இருக்கு... எங்க யோகன்” அவள் கனன்றாள்.... கண்கள் குளித்தன.

“தெரியாதா அண்ணா”

“இல்ல என்ன நடந்தது” அவள் ஒன்றும் கதைக்காமல் கேவினாள்.

“சொறி....” சொன்னவன் இராகுலன் என்று சற்றுத் தூரத்தில் நின்ற பொடியனைக் கூப்பிட்டு,

“இந்த சாமானையெல்லாம் தூக்கிக் கொண்டு நடவுங்கோ” அவன் வார்த்தைக்கு கட்டுப்பட்டு இன்னொருவனும் சேர்ந்து கொண்டான். கலாவின் பொருட்களையெல்லாம் தோளிலும் கையிலுமாகத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தார்கள். கலா கேட்டாள்.

“அவங்கள் யார்”

“எங்கட பொடியங்கதான் பிரச்சினயில்ல” அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆறேழு வருசத்துக்குப் பிறகு அவனை அவள் இங்கு சந்திப்பதை எதிர்பார்க்கவில்லை. “உங்கட தங்கச்சியாக்கள்”

“அதப்பிறகு கதைப்போம் வாங்கோ” விசாலைத் தூக்கியவன் முன்னால் நடந்தான். கலா தொடர்ந்தாள்... அவள் கேட்ட கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்லாமல் போனது என்னவோ போல் இருந்தது. யோகனோடு

காத்தான் குளத்தில் வாழ்ந்த போது இக்கட்டு நேரத்தில் இருதயதாசனும் அவன் குடும்பமும் உதவியதை எப்படி மறப்பாள்..? இப்போது அவன் புதிதாகக் கண்ணாடி போட்டிருந்தான்... லேசான தாடிக்குள்ளே அதே புன் சிரிப்பு முகம். இருதயதாசனுக்கு இப்போது வேறு பெயர் எழிலன் என்று சொன்னால்தான் அங்கேயுள்ள ஆட்களுக்கு விளங்குமாம்... பொலிஸ் தேடிய போது ஓடி ஒழிந்து தலைமறைவாகிவிட்டான். கலாவின் புருஷன் யோகன்தான் மாட்டிக் கொண்டான். யோகனுக்கு நடந்தது போலவே இருதயதாசனுக்கும் நடந்திருக்கும் என்றுதான் அவள் நினைத்திருந்தாள். ஆனால் இப்படி உருமாறி, பெயர் மாறி இங்கு சந்திப்பாளென்று நினைக்கயில்லை. மண்டபம் கேம்பில் எழிலனுக்கு நல்ல மரியாதை என்னமும் பிரச்சினையெண்டால் இவர்தான் வந்து தீர்த்து வைப்பாராம். அதைப்போல உதவியும் ஒத்தாசையும்... ஆனால் இத்தனைக்கும் எழிலன் மண்டபம் கேம்பில் இல்லை... அவர்களின் இருப்பிடம் தங்கச்சிமடம் கரையோரத்தில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். புதிதாக அகதிகள் வந்தார்கள் என்று கேள்விப்பட்டால் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போவாராம்.

புதிதாக வந்தவர்கள்... வேப்பமர நிழலில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்றிலிருந்து அவர்களுக்கு அகதி அந்தஸ்த்து அவசரமாய் அங்கிருந்த சப் கலெக்டர் அலுவலகத்தில் பதிவுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு புறத்தில் நீலத்துணிப் பின்னணியில் வந்தவர்களைப் படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான் ஒரு போட்டோக்கிராஃபர். அவனுமொரு இலங்கைக்காரன்தான், சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தில் கப்பலில் வந்தவன் தொழில் பழகி சம்பாதிக்கிறான். அங்குள்ள நடைமுறைகளையெல்லாம் விபரமாய் சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தான் எழிலன். “யோவ்... இதில நின்னு என்னையா பண்ணிட்டிருக்க போ போயா அந்தப்பக்கம்” இலங்கையில் பஞ்சாயத்துப்பண்ணும் பெரிசு ஒன்று இங்கே ஒரு கிளர்க்கிடம் திட்டு வாங்கியது... அவன் பொல்லாதவனாம். பொட்டுக்காரன் அவன் தனி ஆவர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். இலங்கைக்காரன் மேல் என்ன கடுப்போ தெரியவில்லை. எரிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தான்..

பதிவு செய்தபின் டோக்கன் கொடுப்பார்களாம் அதைக் கொண்டு போட்டோ பிடிக்க வேண்டும் அதே டோக்கனில் சற்றுத் தூர இருக்கும் சாப்பாட்டுச் சாவடியில் சாப்பாடு எடுக்கலாம். இன்று மட்டும் சமைத்த

உணவு.. நாளைக்கு அகதியட்டை கையில் கிடைத்ததும் ரேசன் கடையில் சாமான் வாங்கலாம் ... இளசு ஒன்று வாய் மூடாமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. அவனிடம் ஒரு அம்மா “தம்பி வேறென்ன சாமான் தருவாங்கள்” அம்மாவின் ஆர்வமான கேள்விக்குப் பதில் தொடர்ந்தது.. “பெட்சீர் ரெண்டு, பாய், அடுப்பு, ஒரு வாளி, சமைக்கிறதுக்கு பான, சட்டி, பீங்கானெல்லாம் தருவாங்க” அம்மா திருப்திப்பட்டுக்கொண்டாள்.. “ஏன் பொலிஸ் நிக் குது” “அதம்மா வெளியில இருந்து சாமான் வாங்கிறதுக்கு வார இந்தியாக்காரங்களால பிரச்சின.... சாமான் வாங்கிற்று காசு குடுக்காம ஏமாத்திப் போடுவாங்க அதான் விசயம். வந்தவர்களுக்கு இருந்தவர்கள் விலாவாரியாகச் சொல்லும் போது இருக்கும் கேட்கிற ஆர்வம்தான் பிறகு அவர்களோடு பழக்கமும் பேச்சுமாகிவிடும். கிரேசுக்கும் அப்படித்தான் வந்து கதைச்சுக் கொண்டிருந்த பொடியன் கொஞ்சம் சுழட்டல்காரன் போல தெரிந்தான். அவன் கதைப்பதை ஆவென்று கேட்டபடியிருந்த கிரேசுக்கு அவன் மீது ஒரு ஈர்ப்பு. கேட்டாள் “அண்ணன் இங்க இருக்கிறதுக்கு...” “ஓம் குவாட்டஸ் தருவாங்கள் வீடு காட்ட வாரவனு கட கைக்குள்ள அஞ்சப்பத்த வச்சால் நல்ல குவாட்டஸ் தருவான்.

அந்த முகாம் மிகப்பெரிதாக இருந்தது.. வேகமாக ஒருவன் நடந்து சுற்றிப் பார்த்தால்கூட ரெண்டு மணி நேரம் பிடிக்கும். பழைய குவாட்டஸ் கொஞ்சம் பரவாயில்ல வசதியாயிருந்தது. மலையகத் தமிழர்களை இலங்கை திருப்பி அனுப்பிய போது அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்த ஒரு கிராமம்தான் மண்டபம் கேம்ப். பள்ளிக்கூடம், ஆசுப்பத்திரி, ரேசன்கடை, விளையாட்டு மைதானம், கோயில் என்று எல்லாம்தான் இருக்கிறது. அவரவர் தொழில் பார்த்து வெளியூர்களுக்குச் சென்றபின் காலியாகக் கிடந்த விடுதிகளில் இப்போது அகதிகளைக் குடி வைக்கிறார்கள். கலாவுக்கு பழைய குவாட்டஸ் ஒன்று கிடைத்தது. பறுனாந்து அண்ணனுக்கு கொஞ்சம் தள்ளி வேறொரு இடத்தில் வீடொன்று கிடைத்தது. புதிதாகக் குடி வந்த கலா வீட்டைப் பெருக்கி சுத்தமாக்கி பால் காய்ச்சினாள். அக்கம் பக்கம் இருந்தவர்களுடன் ஒப்புக்காக அறிமுகமாகினாள் பக்கத்து வீட்டில் கிளிநொச்சிக் குடும்பம் ஒன்று இருந்தது. தகப்பன் டெயிலராம் கேம்பிக்கு வெளியே கடை

வைத்திருக்கிறாராம். மனைவியோடு மூன்று பிள்ளைகள் மூத்த இரண்டும் குமர் பிள்ளைகள் மூன்றாவது சின்ன பயல். விசாலுக்குப் பரவாயில்லை... விளையாட்டுக்கு ஆள் கிடைத்தது. பெண் பிள்ளைகள் பெரிய வடிவெண்டு சொல்ல இயலாது.. சைவக்காரர் கலாவின் பாந்தமான அழகு அவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. நன்றாகப் பழகினார்கள் இனி எப்படியும் அங்குதானே வாழ வேண்டும். “அக்கா விசாலின் அப்பா எங்கக்கா?” “வருவார் அவருக்கு கோப்பூரெட்டியில் வேலை. முற்படி கடிதம் குடுத்திட்டு வாரதுக்கு நிக்கிறார்.. வந்திடுவார்.” இந்த புதிய சூழ்நிலைக்கு சத்தியநாதனைக் கணவன் என்று சொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.... அதுதான் பாதுகாப்பு ஆனால் இவ்வளவு காலத்தில் ஒரு நாளும் அவன் யாரிடத்திலும் அப்படிச் சொன்னாளில்லை.

*****

ஊர்க்காரர்கள் சத்தியநாதனையும் கலாவையும் சேர்த்து வைத்துக் கதைத்த போதும் விபச்சாரம் பண்ணுவதாகத் திட்டி தீர்த்த போதும் கலா தன் கணவன் யோகனையும் பெற்ற பிள்ளையையும் நினைத்து சாகாமல் இருந்தாள். சத்தியநாதன் ஊர் உறவை எதிர்த்து தன் இஸ்டப்படி கூட்டிவந்து குடிவைத்த போது கிட்டத்தட்ட அவர்களை கணவன் மனைவி என்றே ஊர் முழுவதும் நினைத்திருந்தது. மற்றவர்களுக்கு முன்பு அவர்கள் இருவரும் பழகிக்கொள்வது ஒரு தினுசாக இருப்பது எப்படியெல்லாமோ மற்றவர்களை நினைக்க வைத்தது. ஆனால் “யோகன் என்னட நண்பன் .. அவனுக்கு நான் எப்படி துரோகம் செய்வன்.. ஊர்ல யாரும் என்னெண்டாலும் கதைக்கட்டும்” “சத்யா நீங்கள் நினைக்கிறமாதிரி வாழ இயலாது. ஊர் கதைக்கிற கதையும் அவமானமும் உங்கள் ஒண்டும் செய்யாது நீங்கள் ஆம்புள்.. நான் பொம்புள் எனக்குத்தான் கேவலம் ” “அதுக்கு..?” அவனுக்கு நாவு வரை வந்த வார்த்தையை வெளியில் கொட்ட முடியவில்லை. என்னதான் இருந்தாலும் கட்டின புருஷனுக்கு என்ன ஆனது என்பது தெரியாமல் ஒரு முடிவும் எடுக்க ஏலாது. அவனை பொலிஸ்காரன் பிடித்துக் கொண்டு போனதுக்குப் பிறகு இன்று வரை ஒரு முடிவும் தெரியல.சுட்டுப் போட்டாங்கள் என்று தெரிந்தால் அழுது தீர்த்து செய்ய வேண்டிய காரியமெல்லாம் செய்து ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். பிரேதத்தையும் பார்க்காமல் எப்படி என்னத்தையும் செய்யிறது.. ஆனால்.. அவளுடைய காத்திருப்பில் அர்த்தமில்லை என்று காலம் வருடங்களாகக் கழிந்த போது தெரிந்தது.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு கோயில் திருவிழா நேரம் நண்பர்களோடு சேர்ந்து குடித்திருந்தான் சத்தியநாதன். அன்றைக்கு அவனின் நடப்பு வித்தியாசமாக இருந்தது.. அவன் வழமைக்கு மாறாக அதிகம் கதைத்தான். இரவு நேரம் சென்று வீட்டிற்கு வந்தவன் கலாவோடு வம்பிழுத்தான். “சச்சி இது என்ன நரக வாழ்க்கை எல்லாம் போச்சு.. இனி ஊருக்குள்ள எனக்கு என்ன மதிப்பும் மரியாதையும்... ஒரு பயல் பொம்பள தரமாட்டான்” அவன் சொன்னதில் நியாயம் இருக்கிறது என்பது கலாவுக்குத் தெரியாதா என்ன? “ஓம் இது கூட்டிக்கிண்டு பேசாலைக்கு வாறதுக்கு முன்னால தெரிஞ்சிருக்கணும். யோகன்ற அப்பாவோட கதைச்சி சேர்த்து விடுறமெண்டு சொல்லி கூட்டிக்கிண்டு வந்தீங்க.. அதான் ஏலாமப்போய்ட்டு.. விட்டுத் துலைச்சிருக்க வேண்டியதுதானே..” அவள் அதிராமல் கதைத்தாள். அவள் பக்கமும் நியாயம் இருப்பது போல் தெரிந்தது. அதுவும் சரிதானே நண்பனின் மனைவிதான் என்றாலும் அவள் ஒரு இளமை மாறாத பெண்... யார் எக்கேடு கெட்டுப் போனால் உனக்கென்ன... நாட்டில் யாருக்கும் நடக்காததா நடந்து விட்டது. அவள் போக்கிற்கு விட்டிருந்தால் வேறெங்காவது போய் துலைஞ்சிருக்க மாட்டாளா? நண்பனைச் சாட்டி இவனுக்கு என்ன பெரிய அக்கறை.. “சரி ...சத்யா நானும் பிள்ளையும் எங்கேயாவது போறோம்”

“ஓம் .. போ கேட்ட அவமானமும் பட்ட பரிசுக்கேடு எல்லாம் மறைஞ்சி போறதெண்டால் போ... அத துடைச்செறிய ஏலாது. போ”

“ஐயோ அப்ப என்னதான் செய்யச் சொல்லுறீங்கள்”

“ஆணும் பெண்ணும் ஊருக்கு ஒரு முகமும் வீட்டுக்குள்ள வேற முகமுமாய் வாழ ஏலாது அதத்தான் சொல்லுறன்” அவனின் பேச்சில் விசமம் தெறித்ததால் அத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டாள் கலா. படுக்கையில் சாய்ந்த கலாவுக்குள் போராட்டம் நீடித்தது. சத்தியநாதன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவளை நிம்மதியிழக்கச் செய்தது.. ஒரு இளந்தாரியின் வாழ்க்கையில் தான் ஆடுகிற ஆட்டம் தவறானது அவளை சத்தியநாதன்தான் வைத்திருக்கிறான் என்று ஊர் வசை சொல்லுவதற்கு காரணமாகி விட்டேனே என்று கலங்கினாள். வெகு நேரம் அவளுக்கு உறக்கம் வரவில்லை.. யோகன் இனி வரமாட்டான் .. மீதியுள்ள வாழ்க்கையை ஒரு ஆண்துணையில்லாமல் நகர்த்த முடியாது... அன்றைக்கு விடிந்த போது அவள் ஒரு தீர்மானம் எடுத்திருந்தாள். “சத்தியா..”

“என்ன” அவன் இரவு அவளுடன் தர்க்கமாடிய நினைப்போடே கேட்டான்
 “நீங்கள் சொல்லுறதுதான் சரி. ரெஜிஸ்டர் மெரேச் பண்ணுவோம்”
 “இல்ல” அவன் பதிலில் அவள் அதிர்ந்தாள்.

“ஏன்”
 “நான் உனக்குத் துணையாய் இருக்கிறேன். இப்ப உள்ள மாதிரி எப்போதும்
 அன்பா இருக்கிறேன். ஆனால் கலியாணம் வேண்டாம்.”

“சத்தியா... குழப்பாமச் சொல்லுங்கோ”

“ஓம் கலா... நீ நியாயிரு, நான் நானாயிருக்கிறேன்.” அதுக்குப்
 பிறகு இருவரும் அதிகம் பேசவில்லை. மௌனம் கலைத்து சத்தியநாதன்
 நிதானமாகச் சொன்னான்

“கலா நான் கேட்டது கலியாணத்தயில்ல” இருவருக்குள்ளும் இளமை
 ஏக்கம் ஆக்கிரமித்து பெருமூச்சாய் வெளியேறியது. அவன் அவசரப்படக்
 கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்ததால் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.
 நண்பன் பொண்டாட்டியை வைத்திருந்தான் என்ற துரோகச் சொல்லுக்கு
 ஆளாகிவிடுவேனோ என்று பயந்தான்... மற்றப்படி பாவம் புண்ணியம்
 பற்றி எண்ணமும் இல்லை நினைப்பும் இல்லை அவன் தர்க்கீகவாதி..
 இயங்கியல்படிதான் வாழ்க்கை என்பதில் நிறைய நம்பிக்கை வைத்திருந்தான்.
 “பறுனாந்து நான் என்ன செய்ய மச்சான்” என்று கேட்டதற்கு அவன்
 “பாவம் கலா...அவ கேட்டமாதிரி ரெஜிஸ்டர் பண்ணிற்று குடும்பம் நடத்து”
 என்ற பதிலில் இணக்கம் கண்டு வீடு வந்தவனை கலாவின் கண்ணீர்
 மாற்றியது.

*****

ஐந்து வீடுகளைத் தொடராகக் கொண்ட குடியிருப்புக்கு பொதுவான
 நீண்ட கூடமும், வீட்டு வாசலைக் கடந்தால் ஓர் அறை. பின் பக்கம்
 குசினி அதைத்தாண்டி பின் வாசல் வழியாக வெளியேறினால் பொதுக்
 கழிப்பறைகள். குடியிருப்புக்கு முன் பக்கம் சவுக்கு மரங்கள்
 வெண்மணற்பரப்பு என்று விரிந்த பகுதியில் பொதுக் கிணறு இப்படி பல
 நூறு கட்டடங்கள் அமைந்ததுதான் அந்த முகாம்.

அகதிகள் வந்த சீராகவே இருந்தார்கள். மண்டபம் முகாமில்
 விடுதிகள் போதாமல் இருக்க புதிய தார் சீற் விடுதிகள் போடத்

துவங்கியிருந்தனர். இந்த மூன்று நாட்களில் கலா முகாம வெளி வாசலுக்கு நடையாய் நடந்தபடியிருந்தாள். சத்தியநாதன் வந்துவிடுவான் என்று எதிர்பார்த்தபடி வருகிறவர்களிடம் விசாரிப்பதற்கு வந்த போது அகதிகளை வெளி மாவட்டங்களுக்கு ஏற்றி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ் நாட்டின் மருதுபாண்டியர், சேரன், சோழன், பல்லவன், தீரன்சின்னமலை, ஜீவா, அண்ணா என்று பேருந்துகள் வருவதும் போவதுமாய் இருந்தன.

பேசாலையாட்கள் வெளி மாவட்டங்களுக்குச் செல்வதைத்தான் விரும்பினார்கள்.. அவர்களுக்கு ஊர்ச்சுற்றிப் பார்க்கும் ஆசை.. படகின் உரிமைக்காரர்கள் உழைப்பிற்காக மண்டபம் முகாமில் நிரந்தரமாகத் தங்கிக் கொண்டார்கள். முகாமுக்கு வெளியே பெரிய சந்தை வெளிகளும் ஆட்களின் பரபரப்பான நடமாட்டமும் இடைவிடாதிருந்தது. தேவையான எல்லா கடைகளும் ஏராளமாயிருக்க கலா அவற்றைப் பார்த்தபடியே நடந்தாள் “என்ன புள்ள எங்க இருக்கிறா” பாண்டியன் பேருந்து ஒன்றில் ஏறுவதற்குத் தயாராக இருந்த பீரிஸ் ஐயா கேட்டார் அவருக்கு கலா மானசீகமாய் மரியாதை கொடுத்தாள். அவர் ஊரில் பெரிய மனுசர் பங்குச் சபையில் பெரிய ஆள். “பழைய குவாட்டஸ் தூற்றி நாலுல இருக்கிறன் ஐயா.. “சத்தியநாதன் என்ன செய்யிறான்” “அவர் வரயில்ல இண்டைக்கு நாளைக்கு வருவார்.” “அப்ப யாரோட வந்தா”

“பறுனாந்து அண்ணன் குடும்பத்தோட வந்தன் ஐயா.” அவர் வெளியில் இலங்கைக்காரர்களின் சுதந்திரமான நடமாட்டத்தையும் சனத்தின் இரைச்சலையும் சற்று நேரம் பார்த்தபடி இருந்துவிட்டுச் சொன்னார். “பயமா இருக்கிது தங்கச்சி நம்ம சாதி சனத்திற்கு இதெல்லாம் புதுசு.. அங்கால அவங்கள் சண்டபடிச்சி உயிர விடுறாங்கள். இங்க உள்ளதுகளுக்கு அந்த நினைப்பு மறந்திறக்கூடாது” அவர் சொன்னதைக் கேட்டவளுக்கு எழிலனின் நினைப்பு வந்து போனது. “எனக்கு கொஞ்சம் க்கமில்ல மதுரப் பக்கம் போனா நல்ல வைத்தியமாம் அதான் போறம் தங்கச்சி...” ஆட்கள் சீற் பிடிக்கும் அவசரத்தில் வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள். பேசாலைக் குடும்பம் ஐந்தாறு நின்று கொண்டிருந்தது. அவர்களில் யாரும் கலாவோடு கதைக்க விருப்பம் இல்லாதவர்கள் போலக் காட்டிக் கொண்டதால் அதிக நேரம் அங்கு நிற்கப்பிடிக்காமல் நடந்தாள்.

தெரு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது ... சொந்த வீட்டு வளவுக்குள் தனியாக நிற்பதற்குப் பயமாக இருந்தது..... ஆட்கள் விட்டுப்போன வீடுகளில் சிலவற்றில் எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தவர்கள் குடியேறி இருந்தனர். பேசாலை களையிழந்து போனது.....

பேசாலையாட்களின் வீடுகள் பொதுவாக வசதியானவை. ..அதுவும் பழைய சம்மாட்டிமாரின் வீடுகள் என்றால் கேட்கவே தேவையில்லை. நல்ல விசாலமும், வசதிகளும் ... இப்போது பராமரிப்பில்லாமல் போனது. பர்மா தேக்குகளில் தளபாடமும் தரமான உபயோகமுமாய் ஜொலிக்கும்... இப்போது பராமரிப்பில்லாமல் போனது. ... செட்டிகுளப் பக்கம் இருந்து முருகதாசம் குடும்பமும் குடியிருக்க வசதியான வீடு பார்த்துத் திரிந்தது. .. அவர்களுக்கு குலாஸ் சம்மாட்டியாரின் மொட்டை மாடியுள்ள பெரிய வீட்டைப் .பார்த்தவுடன் அதன் பொழிவு பிடித்திருந்தது. ..

வீட்டின் பின்பக்கம் இருந்த வெத்திலைத் தோட்டத்திற்கு அமல் மாஸ்டர் தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தார். ..வீடு பார்க்க வந்தவர்கள் முன்பக்கம் நிற்பதைக் கண்டு விசாரித்தார். .

“என்ன விசயம்...”

“நாங்கள் செட்டிகுளத்தாக்கள். இருக்கிறத்துக்கு வீடு பாக்கிறம் ..

“இங்க எல்லா வீடும் சும்மாதான் கிடக்கு.. எதிலயெண்டாலும் போய் இருங்க...”

“ஓம் . வேளைக்கு வந்து நல்ல வீடாப் பாத்து பிடிச்சிட்டிங்கள் என்ன..”

“அடப்பாவி .. இது தானப்பா என்னட வீடு..”

அமல் மாஸ்டர் சொன்ன கதையக் கேட்டு எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அவர்கள் படுக்க வெகு நேரமாகியும் இப்பிடி ஆளுக்காள் பகியாய்க் கதைத்துச் சிரித்து வரண்ட மனங்களைத் தேற்றுவதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. இரவில் கோவிலில் தான் எல்லோருக்கும் படுக்கை... அங்கு ஊர்க்காரர் என்று ஐம்பது பேர்தான் ... கோயிலில் சுவாமியார் தனிய இருக்கிறார். பாவம் துணையாக இருப்போம் என்று சாட்டுச்

சொல்லி ஒன்று ஒன்றாய்க் கூடி .. இப்போது எல்லோரும் தான் கோயிலில் படுக்கிறார்கள்.

எல்லோருக்கும் ஒரு தொழில்தான் .... கரவலை. ..ஊரில் ஆட்கள் இல்லை என்பதாலோ என்னவோ மீன்கள் கரையொதுங்கின...

மீனைப் பிடித்து என்ன செய்வது ஏது செய்வது என்று திணறுவார்கள். கடற்கரையிலேயே கறிமீன் கொடுப்பதும் கரிசல் புதுக்குடியிருப்பு சோனவ வியாபாரிகளுக்கு விலைக்குக் கொடுப்பதுமாய் காசை வாங்கிக் குடிப்பது..என்று நாட்கள் நோக்கம் இல்லாமல் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. வடி சாராயம் நல்ல புழக்கம். ..மலிவு...

சத்தியநாதனைத் தேடி டேவிட்டும் பொடியன்களும் வந்திருந்தார்கள் ....
“சத்தியா என்ன யோசிக்கிறீங்கள் ...”

“ஒண்டுமில்ல”

“பிறகென்ன வெளிக்கிடுங்கோ”

சத்திய நாதனுக்கு விருப்பமில்லை. தயங்கினான்....

“நான் வரயில்லை”

“ஏன்”

நான் ராவைக்கு இந்தியாவுக்கு போறத்துக்கு நிக்கிறன்...

“ஓ சே ...உம்ம நம்பித்தான் வந்தநாங்கள்.”

அவர்கள் அவனை எப்படியும் கூட்டிக் கொண்டு போகவேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். .. புதுசா வந்த பொடியன்களுக்கு தீவுக்குள்ள இருக்கிற குறுக்குப்பாதைகள் தெரியாது. .. அதுக்கு சத்தியநாதன் தான் வரவேண்டும். ஆனால் சத்தியநாதன்....

“கலாவும் பிள்ளையும் அங்கு பார்த்துக்கொண்டு இருப்பார்கள். நான் போகணும் .” என்றவனை நக்கலடித்தான் ஒருவன்.

“துலைஞ்சது போ ..இவருக்கு கலா அக்காவை விட்டுப்போட்டு இருக்க ஷுதில்ல... பிறகென்ன போராட்டம்..” சத்திய நாதனுக்கு கோபம் வந்தது.

“பொறுங்கோ ..நான் உங்கள மாதிரியில்லை. நான் உதவி செய்யத்தான் வந்தன். கனக்க கதைக்காதீங்க”

டேவிட் சமாளித்தான். “சத்யா.... ஏன் கோவிக்கிறீங்கள்...அவன் விசரன்”.. சொல்லிவிட்டு குரலைத் தாழ்த்திக் கேட்டான்... “சத்யா.. நீங்கள் வராட்டி விடுங்கோ ... ஆனால் நாங்கள் இங்கால திரும்பி வரேக்க ...அங்கால போறதுக்கு மட்டும் உதவி செய்தால் போதும். ..”

“எத்தின மணிக்கு..”

“அதச் சொல்ல ஏலாது ... வருமட்டும் நீங்கள் இருக்கத்தான் வேணும்....”

சத்யா அரை மனதுடன் சம்மதித்தான். சத்தியநாதனை விட்டுவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

அவனுக்கு கலாவையும் விசாலையும் நினைத்துக் கவலை.. எப்படியும் மூன்று நாளுக்குள் கிளம்பிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தவனுக்கு தடைவந்துகொண்டிருந்தது.. சில வேளைகளில் பொடியன்களோடு வைத்துள்ள தொடர்பு கரைச்சலாய்ப் போய்விடுமோ என்று இப்போது பயப்பட ஆரம்பித்திருந்தான். அவன் கலா மேல் இத்தனை நேசம் பாசம் வைத்திருக்கிறான் என்பது நினைக்க வியப்பாய் இருந்தது. இத்தனை நாளும் பக்கத்தில் இருந்த கலாவும் பிள்ளையும், தூரப்போய் விட்டார்கள். ... அவர்களோடு போய்ச் சேர வேண்டும் என்று தவித்தான்.

கலாவை ஒரு கைம்பெண்ணாக காத்தான் குளத்தில் சந்தித்த போது ... அவள் யோகன் நினைப்பில் வாடி வதங்கியிருந்தாள்.... எப்படியும் அவளுக்கு வாழும் மார்க்கம் ஒன்று காட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தான். .. யோகனின் அப்பா மரியான் மாஸ்ரரிடம்..... “ சேர் உங்க பேரனுக்காவது மனசு இரங்கணும்...அது உங்கட வாரிசு...பெத்துக் குடுத்த மருமக யாரு வீட்டுக்குப் போவா.... சொல்லுங்க....”

“டேய் டேய் பெரிய மனுசன் மாதிரிக் கதைக்காம ..... உன்னட வேலைய பாத்துக்கிண்டு போ..வேணுமெண்டால் அந்த பொம்பிளைய ...அதற்கு மேல் அவர் சொன்ன வார்த்தையை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.. அப்படி ஆகிவிடக் கூடாது என்று வைராக்கியமாக இருந்த அவனை கலாவின் அன்பும் அழகும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கரைக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

இந்த ஆறு வருஷத்தில்

அவள் உடம்பு சோர்வாய்ப் படுத்திருந்த போதும் ....இவன் அத்து மீறி நடக்க நினைத்த போதும்... ஒரே மாதிரியாய்... அவள் பெண்ணாய் இருந்து கற்பித்தது ஏராளம். .. எதற்கும் அசையாத அவள் மன ஓர்மை ... இவனுக்கு இப்போது பிடிக்கிறது. ....

ஒரு நாள் குளித்துவிட்டு வீட்டின் உள் அறையில் நின்று ஆடைமாற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.... தற்செயலாகத்தான் சத்திய நாதன் அந்த அறைக்குள் போகவேண்டி இருந்தது. அவள் வாளிப்பான தேகத்தின் அழகு அவன் ஆண்மையை உசுப்பிவிட ... கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் சந்தடியில்லாமல் ரசித்தான். கலா அவன் நிற்பதை சடுதியாய் தெரிந்துகொண்டு கதறினாள். சத்தியநாதன் வந்ததையும் பார்த்ததையும் அவள் தற்செயல் என்று கருதவில்லை.

“ச்சீ ...நாய்..உன்னை நம்பி வந்த எனக்கு செருப்பால் அடிக்கணும்” குமுறியவளின் முகத்தைக் கூட அவனால் பார்க்க முடியவில்லை...வெட்கப்பட்டான்.

அவன் பாவமன்னிப்பு கேட்பதுபோல நடந்து கொண்டும் அவள் ஒரு வாரமாக அவனுடன் பேசவில்லை... ஆனால் கடமையில் தவறாமல் இருந்தாள். ஊர்ப்பேச்சிற்கு கவலைப்பட்டு தனது மனுஷீக உணர்வுகளை மதித்து ஒரு நிலைமைக்கு வருவாள் என்று சத்தியநாதன் எதிர்பார்த்தபோது அவள் தன்னிலையை மாற்றிக் கொள்ளாமலே இருந்தாள். அவளது பிடிவாதமும் போக்கும் சத்தியநாதனுக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. அதனால் அவன் அவளை விரும்பினான். ...

போகிற போக்கில் எப்போவாவது கலாவதிக்கும் அவனுக்கும் இடையில் ஏற்படப்போகும் புரிந்துணர்வும் வாழ்வும் சத்தியம் என்று அவன் நம்பினான். அதற்காகக் காத்திருந்தான். ..

எப்படியும் புதிய நாடும் புதிய சூழ்நிலையும் அவர்களின் வாழ்க்கையில் கணவன் மனைவி அந்தஸ்தைக் கொண்டுவரும் என்று அவன்

நினைத்தபோதே மனம் துள்ள ஆரம்பித்தது. ...ஆறு வருசம் கூட இருந்தவளை புதிதாக சந்திக்கப்போகும் மணப்பெண்போல இப்போது கருதினான்.

“கலா ஊருக்காக நாடகமாடிய வாழ்க்கை போதும்...வாழுவோம் வா...என்று அவளின் கரம் பற்றி உலாவர ஆசைப்பட்டான். தனக்காக வாழ்ந்து தனக்காக பிள்ளைபெற்று எல்லோரும் போல மனசார வாழும்வாழ்க்கைக்காக சத்திய நாதன் ஏங்கினான்.

சினிமாக்களில் வருவது போல ஜோடித்த கட்டிலறையில், தன் ‘முதல் இரவு’ அனுபவம் இருக்கவேண்டும் என்று திட்டமிட்டான்.

“இத்தனை ஆசையையும் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு எப்படி சத்தியா இருந்தீங்க...”

“நீ ...என்னை புரிஞ்சுகொள்ளும் வரை காத்திருந்தேன் கலா..” என்று பேச வேண்டும் என தனக்குள் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டான்.

*****

பின்னேரம் நான்கு மணியிருக்கும் ..... தலைமன்னார்ப் பக்கம் பெரிய வெடிச்சத்தம் கேட்டது.... ஆட்கள் ஒவ்வொரு ஊகங்களையும் சொல்லிக்கொண்டு கோயிலுக்கு ஓடினார்கள். .. சத்தியநாதனுக்கு புரிந்தது .....அவன் டேவிட்டும் பொடியன்களும் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தபடி காத்திருந்தான்.... ஐந்து மணிக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்தவர்களிடம் கேட்டான்.

“என்னமாதிரி..”

“ஆறுபேர்.... சரி...ஐப் ஒண்டத் தூக்கியாச்சு....”

“எங்க..

“பழைய பாலத்தடியில.....கறி மீன்வாங்க வந்த பொலிஸ்...

சரி ...சரி..நிண்டு கதைக்க நேரமில்ல..நீங்கள் வெளிக்கிடுங்கோ’ ..சத்திய நாதன் ஆயத்தப்படுத்திய படகில் டேவிட்டையும் பொடியன்களையும் ஏற்றி அவசரமாக அனுப்பி வைத்தான். ....சத்தியநாதன் நிம்மதிப்பெருமூச்சு விட்டான். சனம் யாரும் றோட்டில் இல்லை. ...எல்லோரும் கோயிலுக்கு

ஓடிப்போய்விட்டார்கள். ..இனி தள்ளாடியில் இருந்து ஆமிக்காரர் வந்துவிடுவார்கள். ...செத்தவர்களின் பிரேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகும் வரை கலவரமாய்த்தான் இருக்கும்.....

அதற்கிடையில் டேவிட்டும் பொடியன்களும் மாட்டிவிடக் கூடாது. ...படகு பள்ளிமுனைக்குச் சென்றதும் ...அங்கிருந்து விடத்தல் தீவுக்குச் சென்று மறைய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

கோயிலுக்கு வந்தான் சத்தியநாதன்.....

“என்னவாம் பிரச்சினை .....பெரிய சத்தம் கேட்டது..”

“தெரியல்ல...சத்தம் தலைமன்னார் பக்கம் தான்கேட்டது”

புதிதாக தகவல் அறிய விரும்புவனைப்போல நின்றான்...

சனத்தின் ஊகம் இரவுவரை தொடர்ந்தது.... யாரும் நித்திரை கொள்ளவில்லை.

சத்திய நாதனுக்கு இந்தியாவுக்குப் போகிற பயணம் தடைப்பட்டு விடுவதை நினைத்துக் கவலை கூடிக்கொண்டு இருந்தது...ஊருக்குள் ஆட்கள் நிறைந்து இருந்தபோது .... பிரச்சினை இல்லை. ... பயமில்லை...இப்போது பயந்தவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்று சொல்வது மாதிரி எதைப்பார்த்தாலும் சந்தேகமும் பயமுமாய் இருக்கிறது. சத்தியநாதன் இங்கிருந்தால் டேவிட்டும் பொடியன்களும் தன்னிடம் தான் வருவார்கள். அவர்கள் சொல்லும் வேலையை இலகுவில் தட்டமுடியாது ... அவனுக்கு காலையில் ஒருவன் நக்கலடித்தது நினைவுக்கு வந்தது. ....

“இவருக்கு கலா அக்காவை விட்டுப்போட்டு இருக்க ஏலுதில்ல” என்று அவன் சொன்னதை நினைத்தான். ..உண்மைதான் ...கலாவை விட்டுப்போட்டு தனக்கு இருக்க ஏலாது என்பது உண்மை. ..அவன் கலாவைத் திருட்டுத்தனமாக காதலித்திருக்கிறான் என்பதை இப்போது அவனால் மறுக்க முடியவில்லை. .. தனது அழகான இளமைக்காலத்தில் ... இப்படியொரு பெண்ணுக்கு இடம் கொடுத்ததை நினைத்து இப்போது பெருமைப்பட்டுக்கொண்டான்.

விடியற்புறம் தொழிலுக்காகவும் வேறு தேவைகளுக்காகவும் கோயிலை விட்டு தெருவில் இறங்கியவர்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. தெரு முழுவதும் ஆமி. ரக் வண்டிகளும் ஜீப் என்றும் ஊர் சுற்றி வளைக்க ப்பட்டிருந்தது.

தெருவில் இறங்கினவர்களை மறித்து அடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். ..என்று தகவல் வர மற்றவர்கள் யாரும் வெளியே போகவில்லை. ஆமிக்காரன் ஆட்களைப் பிடித்து கனக்க விசாரிக்கிறானாம் என்று சொன்னவுடன் ‘சத்தியநாதனுக்கு’ ‘திகீர்’ என்றிருந்தது. ...பிடிபட்டவர்கள் யாரும் எதையும் உளறிவிடக்கூடாதே என்று பயந்தான். ...

இவ்வளவு தொகையாக ஆமிக்காரர் பெரும் எடுப்பு எடுத்து பேசாலைக்கு ஒருநாளும் வந்ததில்லை. ...அவர்கள் வீடுவீடாகப் புகுந்து அட்டகாசம் பண்ணுகிறார்கள் என்றதும் பயந்தவர்கள் சுவாமியிடம் போய் முறையிட்டார்கள். ...

சுவாமி என்னதான் செய்வார்...? போனவாரம் தான் வங்காலையில் மேரி பஸ்ரியனைச் சுட்டுப்போட்டார்கள். ...என்று மன்னார் மாவட்டமே கதிகலங்கிப்போயிருந்தது..... அந்த சம்பவத்துக்கு பிறகு சுவாமிமாரும் பயந்திருந்தார்கள். .... வங்காலையாட்களும் வேறு வழியில்லாமல் இந்தியாவுக்கு ஓடிப்போனதுக்கு காரணம் அந்தப் படுகொலைதான். ...

இருட்டோடு அதிகாலையில் கடன் கழிக்க கடற்கரைக்குப்போன ஆனந்தனும் ஆபரணமும் மாட்டிக்கொண்டார்கள். ....தெரு வழியே அடித்துக் கூட்டிக்கொண்டு போனதைப் பார்த்தவர்கள் ஓடிவந்து சொன்னபோது ...சனத்துக்கு ‘சப்தநாடி’ அடங்கிப்போனது.....

ஊருக்குள்ளே மிஞ்சிப்போனவர்களில் ஆண்களுக்கு அதிக பயம்..... பயத்தைச் சாட்டி இரவிலும் பகலிலும் குடித்து வெறித்திருப்பார்கள்... இரவு வெகுநேரம் வெறியில் அலம்பிக்கொண்டிருந்த ஆபரணத்துக்கு தலையிடி வந்துவிட்டது.... விடிகாலையில் எழுந்து போனவனுக்கு வெறி ஆராட்டம் நின்றபாடில்லை. ... கடற்கரையை அண்மித்தபோது ..... முகத்துக்கு ‘டோச்’ அடித்தவனை பச்சைத் தூசணத்தில் பேசிய

ஆபரணம்மேல் ஆமிக்காரனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.....நாலு சாத்து சாத்திய ஆமிக்காரனுக்கு திருப்பியடித்திருக்கிறான். ஆபரணம் “மோட்டுச் சிங்களம் பேசி அவனுக்கு வெறுப்பேத்தியிருக்கான்” தானறியாச் சிங்களம் தன் பிடறிக்குச்சேதம் என்பது போல ஆபரணத்தின் முரட்டுத்தனமான பேச்சும் முறுக்கேறிய உடம்பும் ஆமிக்காரனுக்கு கோபத்தை ஏற்படுத்தி துவக்குபாத்தியால் அடிக்க ....அவன் துவக்கைப் பிடித்து மல்லுக்கட்டினான். ...ஆபரணம்.

ஆனந்தனுக்கு ஆபத்து தலைக்கு மேலே என்ற மாதிரி இருக்க கெஞ்சி அழுதான். ...பாவம் சின்னப்பயல் ....இளமைக்குள் பிரவேசித்த விடலைப் பருவக்காரன் தனக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடாமல் இருக்க ஆமிக்காரன் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சினான்.... ஆபரணத்தின் ஆர்ப்பாட்டமும் போராட்டமும் ஆனந்தனுக்கு பயத்தை ஏற்படுத்தி நடுங்க வைத்தது.

ஆபரணம்' ஆமிக்காரன் துப்பாக்கியை வலிமையாக இழுக்க ஆமிக்காரன் விழுந்து விடுவதைப்போல முன்னோக்கித் தடுமாறினான். அவனுக்கு ஆத்திரம் தலைக்கேறியது..... சிங்களத்தில் திட்டியவன்.... கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஆபரணத்தை நெஞ்சில் சுட்டான். சத்தமில்லாமல் சாய்ந்த ஆபரணத்தைப்பார்க்க ஆனந்தனுக்கு அடிவயிறு கலங்கியது. ....தனக்கும் இதே கதிதானோ என்று நினைத்தவன் சடுதியாய் எழும்பி ஓடினான். எப்படியும் கடலில் போய் விழுந்து நீந்தினால் ஆபத்தைக் கடந்து விடலாம் என்று நம்பினான். எழும்பி ஓடியவனின் முதுகு கூசியது .... பின்பக்கம் இருந்து வெடிச்சத்தம் படபடவென்று கேட்டது.

“ஐயோ.... மாதாவே.....மாதாவே....” என்று விடாமல் சொன்னவன் தண்ணீரைத் தொட்டுவிட்டான். ..மாதாவே..’என்றவனின் முதுகைத் துளைத்தது குண்டு ...குப்புற கடலில் விழுந்தவனது மூச்சோடு உப்புத் தண்ணியை உள்ளிழுத்தபடி செத்துப்போனான்.

கோயிலுக்குள் இருந்தவர்களின் நெஞ்சுகள் இறுகிப்போனது.... ஐயோ! ஐயோ! வென்று மாரடித்தார்கள். மரியம்மாக் கிழவி வைத்த ஒப்பாரி பெரிதாகக் கேட்டது. ... அங்கிருந்தவர்கள் சத்தியநாதனையே பார்த்தார்கள். ..”என்னப்பா...ஆமிக்காரன் உன்னைத்தானப்பா கேக்கிறானாம்.

சத்தியநாதன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தான்...கொஞ்ச நேரத்தில் ஆமி ஜீப் ஒன்று கோயில் வளவுக்குள் பிரவேசித்து நின்றது. திபு திபுவென ஓடி வந்தவன்கள் வெடிவைத்தார்கள். கோயிலில் அபயம் தேடியவர்களுக்கு கூச்சலிடுவதைத் தவிர வேறு வழியே தெரியவில்லை... “சத்யா..... என்ன செய்யப்போகிறாய்...

“என்ன செய்ய...”

“தம்பீ...வாறவன்கள் வெறியோட வாறான்கள். எங்கேயாவது ஓடித்தப்பு தம்பீ.....”

சத்தியநாதன் எழுந்து கோயிலின் பின்பக்க வழியாய் ஓடினான். அவன் மனதுக்குள் ...கலாவும் விஷாலும் நின்று கூக்குரலிட்டார்கள். ஓடு...ஓடித்தப்பு என்று மனம் போராடியது.

வழி நெடுகிலும் ஆமிக்காரன் நிற்கிறான். சத்தியாவின் கால்கள் பின்னுகின்றன. தெரு வழியாய் ஓடுவது ஆபத்து என்று அவனுக்குப் புரிய ஒரு வளவுக்குள்ளே வேலியால் பாய்ந்து ஓடுகிறான். வேலி பாய்ந்து இடைப்படும் மதில்களையும் பாய்ந்து சத்தியநாதன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். உயிர்ப் பயத்தில் ஓடினானே தவிர எங்கு ஓடுவது என்று தீர்மானமில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். ஆட்கள் இல்லாத வளவுகளுக்குள்ளே நுழையும் போது அதுவே பெரிய பயங்கரமாய் இருந்தது. சில ஒழுங்கை முடுக்குகளுக்குள் நுழையும் போது அதுவே பாதுகாப்பான இடம்போலத் தோன்றும். கண நேரத்தில் மனம் மாறி ஓடத் துவங்குவான். அலைக்கழிந்து போனான் சத்யநாதன்.. அவனோடு யாராவது கூட வந்திருந்தால் கூட இத்தனை கொடுமை நிகழ்ந்திருக்காது என்று எண்ணினான்... பிடரிக்குள் வியர்த்தது. மூச்சிறைத்தது.. எங்கேயாவது தரித்து ஓரிடத்தில் நின்றால் பரவாயில்லை என்பது போலிருந்தது... நின்றான். திரும்பிப்பார்த்தான். கண்ணுக்கு யாரும் தென்படவில்லை. ..நீண்டதாய்ப் பெருமூச்சு ஒன்று வந்தது. .. அவனுக்கு டேவிட்மேலும் பொடியன்கள் மேலும் கோபம் வந்தது. ...பின் அவன் மீதே ஆத்திரப்பட்டான். கலா கூப்பிட்டபோது படகேறி இந்தியாவுக்கு போயிருக்கலாம். தன்னைத்தானே பச்சாத்தாப் பட்டான். ..அழுகை வந்தது கேவினான். முடியாமல் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தபோது ....வேலி இடுக்குகளில் ஆமிக்காரர் நடமாடுவது தெரிந்தது. ...திரும்பவும் மரணபயம் கௌவிக் கொள்ள பக்கத்தில் இருந்த கழிப்பறை

ஒன்றினுள் நுழைந்து தாழ்பாழ் போட்டுக்கொண்டான். கண்களை மூடினான்

“ஒரு பொம்பிளைக்காக பெத்த அம்மாவோட சண்டை பிடிச்சிட்டு சாகும் வரைக்கும் கதைக்க மாட்டேன் எண்டு இருந்திட்டியடா”

“உன்னையே நம்பி உன்னோட வந்த அபலைப் பொம்பிள கலாவைத் தவிக்க விட்டிட்டியடா..”

“பாவம் விஷால் ....உன் நண்பனோட பிள்ளை .... அவன் எதிர் காலத்துக்காக வாழுவேன் எண்டு சொன்னியே ....இப்பிடிச் செத்துப்போறியடா” ...அழுதான்.

கண்ணிலிருந்து கண்ணீர் ஒழுகியது.... அழுதான்....கழிப்பறைக் கதவை வெளியில் இருந்து உதைத்தான் ஆமிக்காரன். ...கதவு திறந்தது. அவனது துப்பாக்கி முனையில் சத்தியநாதன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

கோயில் மணியை இழுத்து அடித்தார்கள். ....அது அவலமாய் ஒலித்தது... ஊருக்குள் மூன்று உயிர்களைத் தின்று விட்டு இராணுவம் ஊரை விட்டு அகலும்போது மணி பதினொன்றாகி விட்டது.....

திகீரெனப் பற்றியெழும்பியது நெருப்பு .... சுட்டுவிடுமென்ற பயத்தில் ‘ஐயோ’ வென்று விலகினாள் கலா...அடுப்புக்குள் தண்ணீர் ஊற்றி அணைத்துவிட்டு கூடத்திற்கு வந்து நின்றவளுக்கு பர்ணாந்து அண்ணன் வேகமாய் நடந்து வருவது தெரிந்தது....

பறுனாந்து அண்ணனுக்கு படபடத்தது...அவசரப்பட்டு வார்த்தையை விடக் கூடாது என்று நினைத்தார். .... “எப்படித்தான் சொல்லித் துலைப்பேனோ தெரியலையே” அவர் மனசுக்குள் வெதும்பிக் கொண்டுதான் வந்து நின்றார்.....

“பிள்ள....தங்கச்சி ...கலா....”

அவர் முகமும் பாவனையும் விபரீதத்தை உணர்த்தியது....

“என்னண்ண”

“தங் கச் சி...” என்று தயங்கியவர் “சத்திய நாதனைச் சுட்டுப்போட்டாங்கள்....கலா..”

கலா விறைத்துப்போனாள்...அவளுக்கு பேச்சு வரவில்லை.... சற்று நேரத்துக்கு அவர் முகத்தைப் பார்த்தபடியே நின்றாள்.

“ஆமிக்காரன் சுட்டுப்போட்டான் தங்கச்சி” என்று அவர் வார்த்தைகளை உடைத்தபோது அவர் குரல் தழுதழுத்தது....

கலாவுக்கு என்னவோ செய்தது...பதைத்தாள்...

உடம்பு முழுவதும் வியர்த்தது....நிற்பதற்கு முடியவில்லை. தரையில் அமர்ந்தாள்.

“மூன்று நாளில் வந்து விடுவேன் கலா” சத்திய நாதன் சொன்னது அவள் காதில் ஒலித்தது....அவள் வாய்விட்டு அதைச் சொன்னாள்.

“மூன்று நாளில் வந்துடுவேன் ....” வாயைக் கோணலாக்கி அழுதபடி

“அடப்பாவி...நீயும் ஏமாத்திட்டியா?...” ‘ஓ வென்று அரற்றிக்கொண்டு தரையில் ஓங்கி அடித்து குப்புற விழுந்து கிடந்தாள்.

பறுனாந்து அண்ணனின் மனுஷியும், பிள்ளைகளும் அவ்விடத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்... கலாவைத் தாங்கி தழுவியபடி கிறேஸ் அருகில் இருந்தாள்... நேரம் செல்லச் செல்ல..பேசாலையாட்கள் கேள்விப்பட்டு வரத் தொடங்கினார்கள். அக்கம் பக்கம் அதிக அறிமுகம் இல்லாத சனமாய் இருந்தாலும் 'இழவு' வீட்டுக்கு வருவது போலவே வந்தமர்ந்தது....

“பேசாலையில் பிரச்சினையாம்...கலாவின்ர புருசனைச் சுட்டுப்போட்டாங்கள்”.

ஐயையோ.....

“செத்தது மூணுபேர்..அங்க மிச்சம் இருக்கிற ஆட்களும் இங்கால வாறதுக்குத்தான் தெண்டிக்கிறாங்கள்”. வந்தவர்கள் பலதும் பத்துமாய் நாட்டு அரசியலையும் சேர்த்துக் கதைக்கத்துவங்க...நேரம் கடந்தது... அரைகுறையாய் விபரம் தெரிந்த ஒன்று சொன்னது....

“ஊராக்கள்..... மினக்கெட்டு மூன்று பிரேதத்தையும் ஒண்டா வைச்சு அடக்கம் பண்ணினாங்களாம்....”

“செத்த புருஷன்ர முகத்தையும் பாக்க ஏலாத பொஞ்சாதி....இதென்னடாப்பா...அநியாயம் புறத்தியார் யாரோ கதைத்தார்கள்... விஷால் அம்மாவின் மடியில் சாய்ந்து கிடந்தான்.

“கூப்பிட்ட மாதிரி வந்திருக்கலாம்...” இப்படிப் பறுனாந்து அண்ணன் தன் கடைசி வருத்தத்தை தெரிவித்தார்.... கலா மானசீகமாய் தன்னை ஒரு விதவையாக எண்ணி முதன் முதல் பொட்டழித்தாள். கலாவின் புருசன் யோகன் இல்லாமல் போனபோது கூட அவள் தன்னை அமங்கலியாக்க சம்மதித்திருக்கவில்லை. அதற்கு அவள் காரணம் வைத்திருந்தாள்.

“புருசன் பிரேதத்தைப் பார்த்திருக்கணும் சடங்கு செய்திருக்கணும்... இதொண்டுமில்லாமல் எப்பிடி நான் விதவை எண்டு சொல்லுறது....” அவள் நியாயத்தோடு சண்டைபோட்டு வழக்கிப் பிழைத்திருந்தாள். ஆனால் சத்திய நாதன் செத்துவிட்டான் என்றவுடன் இப்பிடியாகிவிட்டாளே...’

முகாமில் உள்ள இனஞ்சனம் கூடி வந்திருந்தது... றெவ்வலின் மனுஷி மாகிறட்டும் இருந்தாள்...கலாவுக்கு அவளைப் பார்க்க பயமாயிருந்தது... ஊர் வம்பிழுத்துக் கதைப்பதற்கு ஒண்ணாம் நம்பர்... துக்கம் விசாரிக்கிறேன் என்ற பேரில் எதையாவது கதைத்து விடுவாளோ என்று கலாவுக்கு அச்சமாயிருந்தது....

“சனியன் தொட்டாலும் சாவுதான், சனியன் நாம தொட்டாலும் சாவுதான்.. எண்ட மாதிரி ஊர்ல ரெண்டு ஆம்பிளைகள சின்ன வயசிலயே திண்டுட்டாள்”... கலா பயந்த படியே நெவ்வலின் மனுஷி மாகிறட் பறுனாந்து அண்ணனின் மனுசி பூரணியிடம் இப்படிச் சொல்ல அது கலாவின் நெஞ்சைக் குத்தியது....

“அட ..சும்மா இருங்கக்கா...பாவம் இழந்திட்டு நிக்குது... நீங்க இப்பிடிக்கதைக்கிறீங்க...” பூரணி கலாவுக்கு ஆறுதலாய்க் கதைப்பதாய் இருந்தாலும் அதில் ஒரு நையாண்டி இருந்தது... கலாவுக்கு அழுகையோடு ஆத்திரமும் முட்டிக்கொண்டு வந்தது....

“ச்சீ..மனுசியா இவ..பேய்..” கலா மனசுக்குள் திட்டினாள். அவளுக்கு அவளால் ஏற்பட்ட மனப்புண்...நினைவுக்கு வந்தது...சத்திய நாதன் கலாவை தனியாகக் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஒரு வீடு கட்டி குடியமர்த்திய பின்பு ஒரு நாள் நெவ்வல் வீட்டுக்கு வந்தான்.

“சத்தியா...பங்கு சபையில் உன்னட பிரச்சினையக் கதைச்சாங்க... உன்னைக் கண்டு கதைக்க ஆக்கள் வருவாங்கள்”.

“எதுக்கு...”

“எதுக்கா....ஊருக்குள்ள இப்பிடி பப்ளிக்கா விபச்சாரம் செய்யிறது தண்டனைக்குரிய குற்றம்...”.

சத்திய நாதனுக்கு ‘சுரீர்’ என்று தலைக்கேறியது....

“ந்தா.... நெவ்வல் .. உன்ர வேலையப் பாத்திட்டுப்போ....யாரவன் என்னப்பத்தி கதைச்சது...”

“சத்யா... கோபப்படாத, கோயில் ஊர்க்கட்டுப்பாடு இருக்கும் போது..அதுக்குக் கட்டுப்படத்தான் வேணும்.

“சரி...அப்ப மரியான் மாஸ்ரரிட மருமகளையும் பேரனையும் அவர் வீட்டுக்கு கூட்டிக்கிண்டு போகச் சொல்லு..”

“அதெப்படிப்பா ஏலும்...நீ கூட்டிக்கிண்டு வச்சிருந்த பொம்பிளய.. அவரு எப்படிப்பா ஏத்துக் கொள்வாரு...

சத்தியநாதனால் பொறுமை காக்க முடியவில்லை...தூசணத்தால் பேசிக்கொண்டு....நெவ்வலின் சட்டையைப் பிடித்தான். நெவ்வலும் லேசுப்பட்டவனில்லை.... சத்தியநாதனுக்கும் அவனுக்கும் ஏற்பட்ட

கைகலப்பு பெரிய பிரச்சினையாகி விட்டது. யார் வீடுதேடி வந்து சண்டை பிடித்தாலும் கலாவின் பெயர்தான் பகடைக் காயாய் அடிபடும்....

சத்தியநாதனிடம் அடிபட்டுப்போன றெவ்வல் அவன் மனுஷியிடம் என்ன சொன்னானோ தெரியவில்லை. அவள் சண்டைக் கப்பலாய் வீட்டு வாசலுக்கு வந்து நின்றாள். ..

மானங்கெட்ட கேள்வி கேட்டு சங்காரக்காலம்....

கலா வாய் திறக்கவில்லை...தன் விதியை நொந்து கொண்டாள்.... அவளால் தலையணையில் முகத்தை அழுத்தி வைத்து அழுவதைத் தவிர வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்....?..வாய் கிழியச் சத்தம் போட்டுவிட்டுப்போனாள் றெவ்வல் பொஞ்சாதி.....

அந்தச் சம்பவம் கலாவைப் பாதித்திருந்தாலும்..... இப்போது அகதி ...யாரும் எதையும் மனசுக்குள் வைத்து வஞ்சகம் சாதிப்பது..... பேய்த்தனம்...மனம் வருந்தினாள்...துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்கள் போய்விட்டார்கள்.... இழப்பிற்குப் பழகிப்போன சழுவர்களால் வெறும் விசாரிப்புக்கள் மட்டும் தான் சடங்கும் சம்பிரதாயமுமாய் மாறியிருந்தது.

கலா தனித்திருந்தாள்...நன்றாக அழுது தீர்த்திருந்தாள். அவளுக்கும் பிள்ளை விஷாலுக்கும் பேசாலை ஆட்களோடு இருந்த கடைசி உறவும் சத்தியநாதன் சாவோடு அறுந்து போனது.... இனி யாராவது ஒப்புக்காக வருவார்கள் கதைப்பார்கள்.... உறவென்று யாருமில்லையே... என்று தனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

எழிலன் வந்திருந்தான்....

“இண்டைக்குத்தான் கேள்விப்பட்டன்...கலா”

அவள் அவன் முகத்தின் குறிப்பறியப் பார்த்தாள்..

“இவன் எதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பானோ..

“யார் சொன்னது”

“பேசாலையாட்கள் தான்”

கலாவுக்கு வெறுத்தது....

“கலா யாருமில்லையெண்டு நினைக்காத... நானிருக்கன்...”

அவன் ஆறுதலுக்காகச் சொன்னபோது அவன் குமுறினாள்...அவளுக்கு சத்தியநாதன் திரும்பவும் ஞாபகத்துக்கு வந்தான்....சத்தியநாதனைப்போல புரிந்துணர்வான ஒரு உதவி யார் மூலமும் தனக்கு இனிக் கிடைக்கும் என்பதில் நம்பிக்கையில்லை....

சத்திய நாதனோடு கலா வாழ்ந்த தோழமையான வாழ்க்கையைப் பற்றி எழிலனுக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.... பேசாலையாட்கள் கலாவைப்பற்றி என்னவெல்லாம் சொன்னார்களோ அதை அப்படியே உள்வாங்கியிருப்பான்.... ஒரு வேளை எழிலன் பார்வையிலும் ‘கலா ஒரு மாதிரியான பெண்’ என்பதாய் இருக்கும். அல்லது சத்தியநாதன் வைத்திருந்து இப்போது அபலையாகிப்போன பெண்... எப்படியும் இருந்து விட்டுப்போகட்டும். இல்லாத உறவைச் சொல்லி பொய்யாகக் கோலம் போடத் துணிந்து விட்டாள்... “கலா...கலியாணப்பதிவோடு, அவரிட இறப்புச்சான்றிதழையும் வைத்து எழுதிப்போட்டால் ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வு கழகத்திட்ட இருந்து மாதா மாதம் உதவித் தொகையொண்டு கிடைக்கும்....” அவன் சொன்னதற்கு கலா ஒன்றும் கதைக்கவில்லை... வெகுநேரம் எழிலன் விஷாலோடு நின்று மினக்கெட்டு விட்டு விடைபெற்றுப்போனான்... எழிலன் சொன்னமாதிரியே இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்பு ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வு கழகத்தின் பிரதேச இணைப்பாளர் என்று ஒருவரை அழைத்து வந்தான்...

“மிஸ்..கொஞ்சம் விவரம் வேணும்..”

“ம்..என்ன..”

அவர் ஒரு பதிவேட்டை எடுத்து எழுதினார்....

“பேரென்ன...

“கலா..கலாவதி..”

“வீட்டக்காரரிட பேர்”

“சத்தியநாதன்.”

“நீங்கள் கலியாணம் முடிச்ச எத்தின வருஷம்”

அவள் எழிலனைப் பார்த்தாள்....

“கலியாணம் முடிச்ச வருசத்தைச் சொல்லுங்கோவன்”

அவளுக்குத் தாங்கவில்லை...மனம் அறிந்து பொய்யைச் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை....

“யார் சொன்னது அவர் என்னட புருஷன் எண்டு..”

அவள் இரைந்து பேசியதைக்கேட்டு.... திடுக்கிட்டார்கள்....

“அப்ப... நீங்கள்...”---

“நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி அவர் என்னிட புருஷனில்லை... நாங்கள் அப்பிடியில்லை...சும்மா பேசாலையாக்களிட கட்டுக் கதையைக் கேட்டு

நம்பாதீங்க.... நான் பொய் சொல்லி உதவி பெறவேணுமென்று
அவசியமில்ல...”

வந்தவர் எழிலனைப் பார்த்தார்...

“கலா எதெண்டாலும் பிறகு கதைக்கலாம்....சேர் விடுங்கோ... பிறகு
சொல்றன்”

வந்தவர் வெளிக்கிட்டுப்போனார்....அவர் போவதைப்பார்த்தபடி நின்று
விட்டு எழிலன் சொன்னான்...

“ஏன் கலா டென்சன் ஆகிறாய்.....”

கலா சற்று நேர அமைதிக்குப் பிறகு கதைக்க ஆரம்பித்தாள்....

“அண்ணா...நம்புறமெண்டால் நம்புங்கோ...இல்லாட்டி விடுங்கோ....” அவள்
சொன்னதை எழிலன் கேட்டபடி இருந்தான்.... அவளின் கதையை பக்கத்து
வீட்டுக்காரரும் கேட்டார்கள்...

“ஆனால் ஒண்டு சொல்றன்....யோகன் இல்லாமல்போன இந்த
ஆறுவருசம்... எனக்கும் சத்தியநாதனுக்கும் இருந்த மனப்போராட்டம்
ஏராளம் ...தர்க்கம் கடந்து எங்களுக்குள்ள கலியாணம்
வேணுமெண்டும்...புதுசா வாழணும் எண்டும் நினைச்சிருந்தம்....
அதுக்குள்ள இப்பிடி நடந்திட்டுது.

எழிலன் கலாவை நம்பினான்...

ஒரு வேள்வி போல வாழ்ந்தவர்களை ஊராக்கள் கொச்சைப்படுத்தி
அலைக்கழித்தார்கள் என்றவுடன்...அவள் அவனுக்கு ஒரு வாழ்வியல்
போராளியாய்த் தெரிந்தாள்.....

*****

பதினைந்தாம் நாள் திகதி....இன்றைக்கு ‘காட்’ காட்டிற நாள்....மாதத்தில்
வருகிற பதினைந்தாம் திகதியும் மாத இறுதியில் வரும் முப்பதாம் திகதியும்
குடும்பம் குடும்பமாய் தாலுகா அலுவலகத்துக்குப்போய் அதிகாரி
முன்னிலையில் குடும்ப உறுப்பினர்களை அடையாளம் காட்டி உதவித்
தொகைப் பணத்தை வாங்குகிற நாள்... இன்றைக்கு முகாம்
ஜே...ஜே...பென்று திருவிழா போல இருக்கும்.... கலாவும் பக்கத்துவீட்டுக்
குடும்பத்தோடு சேர்ந்துகொண்டு புறப்பட்டாள்...காலையில்
வெளிக்கிட்டுப்போனால் எத்தனை மணிக்கு வீடு திரும்புவோம் என்று
சொல்ல முடியாது.....

கலாவுக்கு ‘கார்ட்’ காட்டுவது இதுதான் முதல் ‘தடவை....தாலுக்கா அலுவலகம் பரபரத்தது....பொட்டுக்காரன்’ என்கிற கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு அன்றைக்கு நல்ல வேட்டை...அகதிகளை அடக்குவதற்கும், வெருட்டுவதற்கும் கிடைத்த நல்ல சந்தர்ப்பம்.. என்றபடியால் அவன் ஆடித்தான் முடிப்பான். ..இலங்கைக் காரரும் லேசுப்பட்ட ஆட்களில்லை. எல்லா சுத்துமாத்தும் அவர்களிடம் இருந்தது.... குடும்பத்தில் யாராவது வெளியூர் போயிருப்பார்கள். பதிலாக யாரையாவது கூட்டி வந்து பொய் சொல்லி மாட்டிக்கொள்வார்கள்.... அவசரமாய் எப்படியாகிலும் நொண்டியடித்துக் கொண்டாவது வந்து சேர்ந்துவிட வேண்டும்... இல்லாவிட்டால் பொட்டுக்காரனிடம் தயவு கிடைக்காது. அவன் கறாராக “ந்தா...பேரை வெட்டுறன்...” என்பான்...இல்லையென்றால் விசாரணை என்ற பெயரில் அகதிகளிடம் தட்டிப் பறிப்பான்...இது இப்போது வழக்கமாகி விட்டது...அங்கு நடக்கிற கூத்து சொல்லி மாளாது...ஆட்கள் ஒவ்வொரு தினுசாய் வந்து நிற்பார்கள்...இளமைக் காரர்களுக்கு ஒரு முசுப்பாத்தியான பொழுதுபோக்கு...அநேகமாக இங்கு தான் புதுப் பந்தங்கள் பிறக்கும்....பெயர்களைப் பகுதி பகுதியாகக் கூப்பிடுவார்கள்....தங்கள் பெயர் வரும் வரை அங்கே நிற்கும் மர நிழல்களில் காத்திருக்க வேண்டும். மண்டபம் முகாமில் இருக்கும் முழுப் பேசாலை ஆட்களையும் அங்கு காணலாம்.

பறுணாந்து அண்ணன் குடும்பமும் சற்றுத் தள்ளி அங்கிருந்தது....கலாதான் வலியப்போய்ப்பேச்சுக் கொடுத்தான். மனுஷி பூமணியக்கா இவளுக்கு முகம் கொடுக்காமல் மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டாள்...என்ன ஏதென்று புரியவில்லை.... கிறேசின் முகம் வாட்டமாய் இருந்தது...ஆட்கள் அதிகம் இருந்தபடியால் அபரிதமாக அவளிடம் ஒன்றும் விசாரிக்கத் தோன்றவில்லை...

ஒரு பகுதியாட்கள் அடையாளம் காட்டிய பின் உதவித்தொகை எடுப்பதற்காக கையில் முத்திரையுடன் வரிசையில் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். பெயர் வாசித்து கூப்பிடுகிற அதிகாரிக்கு இலங்கையாட்களின் கிறிஸ்தவ பெயர்கள் சரியாக வாய்க்குள் வராது....ஜோனை ஜான் என்பர்...போலைப் பால் என்பர் இப்படி எத்தனை கத்திரி வெட்டுக்கள் தெரியுமா..?

“அருளப்பு பாஞ்சுவா”

பெயர் வாசிக்க அருளப்பு பாய்வா போனான்...

முத்திரை ஒட்டி கையெழுத்து வைத்துப் பணத்தைக் கையில் வாங்கும்போது மனசுக்குள் 'ஐில்' என்று பனிக்காற்று வீசமாப்போல் உணர்வு மேலிடும் சந்தோஷம். காசை எண்ணி பட்ஜெட் போடவேண்டும். கடைக்கணக்கு கடன்காரக் கணக்கு என்று ஒதுக்கி அடிக்கடி அங்கு வாற வியாதிகளுக்கு மருந்துக்கு ஒதுக்க வேண்டும். தூரத்து முகாம்களில் குடியிருக்கிற உறவுகளைப் பார்த்து வர பணம்போதுமா... என்று பேசித் தீர்மானிக்கவேண்டும். அப்பப்பா.....எத்தனை கடமைகள்..... எத்தனை பொறுப்புகள்....

மரியான் மாஸ்ரர் குடும்பமும் வரிசையில் நின்றது. கலா மரியான் மாஸ்ரரை மரியாதையின் நிமித்தம் நிமிர்ந்து பார்க்காமல் இருந்தாள். "சூ... ஊரில் இருக்கும் போது எத்தனை தெனாவெட்டும் திமிரும் இந்த மனுசனுக்கு".....இங்க .... "பொட்டுக்காரனிடம் அந்தப் பருப்பு வேகாது" என்றவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது. அடங்கி ஆளுமை இழந்து நிற்கும் மாமனாரைப் பார்க்க கலாவுக்குப் பாவமாயிருந்தது. சாதிப்பெருமை பேசிய சிங்கமா இது. இப்ப சிறு நரிகளோட பந்தியமர்ந்தாற்போல.....வரிசை நகர்ந்தது. அவர் கையெழுத்து வைத்துக் காசு வாங்கினார். கலாவுக்கு அவர் பேசிய பேச்சுக்கள் நினைவில் வந்து போனது.

"சச்சீ.....இந்த மரியான் மாஸ்ரர் கௌரவம் என்னாகிறது. எந்தச் சாதியோ எந்தப் பொம்பிளையோ....எங்க புடிச்சியோ அங்க விட்டிட்டு வீட்டுக்குள்ள வா"...தன் கணவன் அவரிடம் அடி வாங்கி அவமானப்பட்டதை நினைத்துப் பார்த்தாள். காலம் இவ்வளவு கெதியில் ஆட்களின் அடிவேரைப் பிய்த்து எறியும் என்று யார்தான் நினைத்தார்கள்.

மரியான் மாஸ்டர் கலாவும் பிள்ளையும் இருந்த பக்கம் கூட திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அங்கு வந்திருந்த பேசாலையாட்களில் சத்தியநாதன் செத்த செய்தியை காலம் கடந்து கேள்விப்பட்டவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்கள் கலாவைத் துக்கம் விசாரித்தார்கள். அவர்களில் அருள் நேசமும் ஒருவன் அவன் முகாமிற்கு வெளியே வாடகைக்கு வீடு எடுத்து தங்கி இருக்கிறான். பேசாலையில் பெரிய வீட்டில் பொண் எடுத்த பணக்காரன். இரண்டு பிள்ளைகளை திண்டுக்கல்லில் கொஸ்ரலில் சேர்த்துப் படிப்பிக்கிறானாம். சம்பள நாளில் பேசாலை ஆட்களை கண்டு கதைக்கலாம் எண்டு வந்திருந்தானாம்....அவனைக் கண்டதும் வழிஞ்சு வழிஞ்சு

பொம் பிளைகள் கதைத் தார்கள் .... கள்ள பிஸ்னஸ் செய்யிறானாம்....அகதிமுகாம் பொம்பிளைகளில் ஒரு சிலரைப் பயன்படுத்தி சாமான் கடத்துவது தான் அவனிட வேலை...இலங்கையில் இருந்து இராமேஸ்வரத்துக்கு வாற சாமான்களை சுங்கத்துறை கண்ணில மண்ணத்தூவி மதுரை மட்டும் கொண்ட போறதுக்கு அவன் 'ரிஸ்க்' எடுப்பான்... பொம்பிளைகளின் உள்ளடையில் ஒரு ரகசியப் பையை பிரத்தியேகமாகத் தைத்து வைத்திருப்பார்கள்....ஐப்பு, வீடியோ பீஸ், தங்கம் இதெல்லாம் மறைத்து வைத்து மதுரை வரைக்கும் கொண்டு சென்று கொடுக்கும் பொம்பிளைகளுக்கு இவன் கூலி கொடுப்பான்...பொம்பிளைகள் தப்பித்தவறிப் பிடிபட்டால் அவனைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கூடாது அதான் கண்டிசன்...இப்போ அவனுக்கு பயம் விட்டுப்போச்சு....சம்பந்தப் பட்ட எல்லோருக்கும் லஞ்சம் குடுத்து கரெக்ட் பண்ணி வைச்சிருக்கானாம்...வெள்ளையும் சொள்ளையுமா உடுத்துவான் பாக் கிறதுக்கு சத்தியவான் தோற்றம். வயசு முப்பது முப்பத்தைஞ்சுக்குள்ளதான் இருக்கும். இப்ப பெரிய இடத்திலும் செல்வாக்கு என்று சொன்னார்கள். அருள்நேசன் கலாவிடம் வந்தான்.... முகத்தைக் கவலைப்படுபவன் போல வைத்திருந்தான்.

“கலா.....சொறி....வீட்டுக்கு வரணும் எண்டு நினைச்சன்...வரயில்ல....கலா....என்னமும் கஸ்ரம் எண்டால் சொல்லுங்க...”

“ச்சீ...ச்சீ... இல்ல தேங்ஸ்....”

“இல்ல கலா....சத்திய நாதன் என்ர பிரண்ட்....அதான் சொல்றன்...” அவள் அவனோடு அதிகம் பேச விரும்பவில்லை என்பதாய் நெளிந்தாள்.

“கலா நீங்கள் பிழையா விளங்காட்டி சொல்றன்....”

“என்னது....”

“உங்கட வடிவுக்கு இங்க கவனமாய் இருக்கணும்...”

அவன் பேச்சில் கள்ளத்தனம் இருந்தது.

“உங்கட குவார்டஸ் எங்க இருக்கு...”

அவள் பதில் சொன்னாள்.

அதற்கு அவன் “நான் பிறகு வாறன்”

எதுக்கு..?

அவன் அதற்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“யோவ்..... சிலோனு.... வாய்யா.....”

பறுனாந்து அண்ணனுக்கு ‘சுரீர்’ என்று எரிந்தது.

“கொஞ்சம் மரியாதையாய்க் கதைங்க”

“எப்பிடி” எகத்தாளமாய் கேட்டான் மேஸ்திரி.....

“என்ற பேர் பறுநாந்து....”

“ஓ.....! சரிங்க...” மேஸ்திரி நக்கலாக கூனிக் குறுகி கெக்காளமிட்டு சிரித்தான். பறுனாந்துக்கு நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள்ளேயே வியர்த்தது.

“ஏன்.....ஏனிப்படி.....அவருக்கு ஊரில் இருந்த மரியாதையும் அந்தஸ்தும் நினைப்புக்கு வந்தது.

“அங்கேயே கிடந்து செத்திருக்கலாம்.” பறுனாந்து அண்ணனுக்கு இப்படிக் கூலி வேலைக்கு வருவதற்கு இஸ்டமிருக்கவில்லைதான் என்ன செய்யிறது...? வீட்டில் கஸ்டம் தலைகாட்டத் தொடங்கியிருந்தது. இலங்கையில் இருந்து கொண்டு வந்த சாமான்களை விற்றுக் காசாக்கி கொஞ்சம் கொஞ்சமா செலவழிச்சு முடிந்து விட்டது. போட்டிருந்த நகைகளில் ஒன்று இரண்டை விற்க வேண்டி வந்தது. பறுனாந்து அண்ணன் பயந்திட்டார். மூன்று குமருகள்.... இருப்பதையெல்லாம் விற்றுத் தின்று விட்டால் பிறகு அதுகளை கரையேத்துற வழி..... இனி எதையும் விற்பதில்லை. உழைச்சு சாப்பிடுவோம். அன்றைக்குரியதை உழைத்தால்.....நகையை விற்கத் தேவையில்லை.

மேஸ்திரி கண்ணப்பன்.....கறார் பேர்வழி...கேம்புக்குள் வந்து கூலி வேலைக்கு ஆள் பிடித்தான்.

“பாம்பன் பாலம் கட்டுற வேல நடக்குது...கூலிக்கு வாறிகளா.....?”

“நாள் சம்பளமா....? எவ்வளவு...?”

“ஆறு மணித்தியால வேல...காலம்புற எட்டு மணிக்கு சைட்ல நீக்கணும்..ஒரு மணிக்கு லஞ்ச் பிறேக்கு..., அப்புறம் ரெண்டு மணிக்கு வேல....சாயந்திரம் ஐஞ்சு மணிக்கு கையக் கழுவிட்டு வரணும்.....கூலி...பொம்பிளைக்கு இருபது, ஆம்புளைக்கு முப்பது குவா....சம்மதம்னா.....கேம்புக்கு வெளியில லாறி நீக்குது ஏறிக்குங்க.”

பறுனாந்து அண்ணன் யோசித்தார்...ஊரில் வெள்ளையும் சொள்ளையுமா அவர் வலம் வருகிற கம்பீரமும் தெனாவெட்டும் கண்ணுக்குள் வந்தது.

கோயிலில் கூட்டம் என்றால் பறுனாந்து அண்ணனும் இருக்கவேண்டும்....பெரிய மனுசன் நல்லது கெட்டதுக்கு. அவரு போய் வரும்போது அவருக்கு வெத்தில பாக்கு வச்சுக் குடுக்கிற மரியாதையை நினைச்சுப் பார்த்தார். அவருக்கு கண் கலங்கியது. அவரிடம் மூன்று பெரிய படகுகள் இருந்தன. பத்துப்பேருக்கு மாதச் சம்பளம் கொடுத்து ஆட்கள் வைத்திருந்தார். பிறகு சம்பளக் காரர்களை பங்குக் காரர்களாக மாற்றி மனுச நீதி காத்தவர் பறுனாந்து அண்ணன். இப்போது நாட் கூலியாக அவர் வேலைக்குப்போவதை மனசார ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லைத் தான். ஆனால் வயிராற தீர்மானித்து விட்டு வண்டியில் ஏறினார்.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக இரும்புப் பட்டாக்களை வைத்து வெல்டிங் செய்து ஒட்டி வைத்திருந்தார்கள். இரும்பு வேலை ஒருபக்கம், சீமெந்து வேலை இன்னொரு பக்கம்... கடலைத் துளைத்து மணலை அள்ளிக்கரையில் கொட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். இடைவிடாமல் இராட்சத இயந்திரங்கள் கடல் நீரை இறைத்த வண்ணமே இருந்தன. முதல் மேடை, இரண்டாம் மேடையென்று....வேலைத் தளங்கள் நீண்டுகொண்டே போயின. அதிலொன்றில் தான் பறுனாந்து அண்ணனுக்கும் வேலை...

குறைந்தது ஐம்பதடி உயரம் இருக்கும்...கீழே சுருளாகக் கிடந்த நீண்ட கயிற்றின் ஒரு தலைப்பை இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு அந்த சாய்தள ஏணியில் ஏறிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு அகதிக் கூலியாள். கயிற்றை இலாவகமாக மேலே ஏறுகிறவனுக்கு இலகுவாக எடுத்துக்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் பறுனாந்து அண்ணன்... ஏறுகிறவன் முப்பதடி உயரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் கப்பியில் கயிற்றைச் செருகி மறுபக்கம் இழுத்துக் கீழே நிற்கும் பறுனாந்து அண்ணனிடம் கயிற்று முனையை அனுப்ப வேண்டும்....மேலே போனவன் இடுப்பில் கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து கப்பியில் செ...ரு...அடச்சீ...கையைவிட்டு நழுவியது கயிறு....அது கீழே விழுவதற்கு முன்பு அதனைத் தாவிப் பிடிக்க முயன்று...தோற்று...பிடி விலகி...அதைச் சமப்படுத்த காலை நகர்த்த...சறுக்கி...கீழே ..கீழே...குறுக்குச் சட்டத்தில் பிடிக்க முயன்று....பலமாக விலாவில் விழுந்த அடியோடு....சட....சட ..என்று ஏதோ விலாவுக்குள் முறிய...அவன் விழுந்து கொண்டிருந்தான். இரத்தவறாக கீழே வேகமாக.... வேகமாக வந்துகொண்டிருப்பவனை பிடிக்கப் பதறி எகிரிய பறுனாந்து அண்ணனுக்கு

‘ணங்’ கென்று தலையில் எதுவோ மோதி....மண்டை பிளந்து கீழே சுருண்டு விழுந்த போது...ஒரு நொடிப் பொழுதில் எல்லாம் முடிந்திருந்தது.....வீல் ...வீல்...என்று அம்புலன்ஸ் பறந்தது. மேலிருந்து விழுந்த அகதி செத்துப் போய்...நேரம் போயிருந்தது. பறுனாந்து அண்ணனுக்கு இரத்தம் போய்...மயங்கியிருந்தார்....மண்டபம் முகாம் ஆஸ்பத்திரி திமிலோகப்பட்டது. மேஸ்திரி கண்ணப்பன் செத்தவனையும் பறுனாந்து அண்ணனையும் இரத்தச் சட்னியாய் அள்ளிக் கொண்டு வந்து போட்டு விட்டுப் போய் விட்டான். செத்துப்போனவனுக்காக ஒரு கூட்டமும், காயப்பட்ட பறுனாந்து அண்ணனுக்காக இன்னொரு கூட்டமுமாக ஆஸ்பத்திரியில் சனம் அலைமோதியது. ...

போலிஸ் காரன் அவன் பங்குக்கு வாரிக்கொண்டிருந்தான்....

“யாரைய்யா கூட்டிப்போனது...”

“எவனாச்சும் கூப்பிடுவான் போயிருவியா...?”

“நீ...சாகிறதூமில்லாம ...எங்க உசிர ..ஏன்யா வாங்கிற ...”

“குடுக்கிறத வாங்கித் தின்னுப்புட்டு...பேசாமக் கிடப்பியா...ஏன்யா போன...அங்கெல்லாம்...” அவன் கேட்ட கேள்விக்கு நாக்கைப் புடுங்கிச் சாகலாம் போலிருந்தது.....

பறுனாந்து அண்ணனுக்கு மயக்கம் தெளியவில்லை...அவரின் மனுசி பிள்ளைகள் பதட்டமாக அழுத படி அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிய.... கலாதான் என்ன ஏதென்று முன்னுக்கு நின்றாள்....

பறுனாந்து அண்ணனுக்கு சீரியஸ்...அவசரமாக இராமநாடு ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகச் சொல்லி டாக்டர் சொல்லிவிட்டார். சரியென்று புறப்பட்டால் அம்புலன்ஸ் டிரைவர் அடம் பிடிக்கிறான்..அவசரம் புரியாதவன் போல...

“வண்டி வராதய்யா..”

“ஏன்..” ஏன்...கோரசாகவும், தனித்தனியாகவும் பலர் கேட்டார்கள்....

“வண்டியென்ன பச்சத்தண்ணியிலயா ஓடுது...ஊசல்

ஊத்தணுமில்ல..’கூட்டத்தில இளந்தாரியொருவன் வாயைப்போட்டான்.

“ஊத்து..”

“ஊத்தவா....துட்டு என்ன உங்க அப்பனா குடுப்பான்”

இளந்தாரி விடவில்லை..முண்டினான்....

“பார்ரா...கதைய...என்னவோ அவன் வீட்டு அம்புலன்ஸ் மாதிரிக் கதைக்கிறான். ஆஸ்பத்திரி அம்புலன்சுக்கு ஆக்களா காசு குடுக்கிறது...?”

“ந்தா...இங்க அப்பிடித்தான்...வேணுமெண்டா வேற ஏதாச்சும் வண்டிய பிடிச்சுக்கிண்டு உங்கட ஆளக் கொண்டு போய்யா...”

அவன் சொல்லிவிட்டு அசையாமல் இருந்தான்....

கலாவுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது.....என்ன செய்வது...காரியம் ஆகணுமே....

“அண்ணன் டிசலுக்கு எவ்வளவு வேணும்....”

வாய் கூசாமல் சொன்னான் டிரைவர்..

“முந்நூறு ரூவா..”

கலா வேறு எதுவும் பேசவில்லை....தன் கைப் பையில் வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்து நீட்டினான்.....

ஆம்புலன்ஸ் புறப்பட்டது....

பறுனாந்து அண்ணனின் மனுஷி...முதன் முதல் கலாவை சிகரமாய்ப் பார்த்தாள்....

*****

இராமநாடு ஆஸ்பத்திரி.....

அது இரவும் பகலும் தூங்காமல் விழித்திருந்தது.....

பறுனாந்து அண்ணனை அவசரப்பிரிவில் சேர்த்திருந்தார்கள்....வலது கை அடிபட்ட காயத்திற்கு பத்துத் தையல் போட்டிருந்தார்கள்.... இடது கை முறிந்து மாக்கட்டுப் போட்டிருந்தது....அவருக்கு ஏகத்துக்கு ஏராளமாய் ரெத்தம் போய் சீரியசாக டாக்டர்கள் கையைப் பிசைந்த நேரம் மனுஷியும் பிள்ளைகளும் அங்குமிங்கும் ஓடியபோது....கலா அலட்டிக் கொள்ளவில்லை... தங்கச்சி மடத்திற்கு தகவல் சொல்லி விட்டாள்....அவ்வளவுதான்...இரண்டு மணிநேரத்தில் எழிலனும் பொடியன்களும் வந்து நின்றார்கள்.....தேவையான அளவிற்கு இரத்தம் கொடுத்தார்கள்....மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகுதான் பறுனாந்து அண்ணனை நாலாம் வாட்டிற்கு மாற்றினார்கள். அதுவரையும் எல்லோருக்கும் மனசு.....திக் திக் கென்றுதான் இருந்தது...

நாலாம் வார்ட்டு....

நீண்டு கிடந்த கூடத்தில் முப்பது நாற்பது கட்டில்களிலும் அடிபட்டு வெட்டுப்பட்டு நெருப்பில் எரிந்து கை, கால் முறிந்து பார்க்கசகிக்க

முடியாத நிலையில் தான் நோயாளிகள் இருந்தார்கள்....பறுனாந்து அண்ணனின் கை முறிவில்....விண் ..விண் ணென்று நோவு கூடிக்கொண்டே போனது.... அவருக்குத் துணையாக இரவிலும் பகலிலும் யாராவது ஒருவர் வார்ட்டில் நிற்பதற்கு அனுமதி கொடுத்திருந்தார்கள்.....எழிலனும், பொடியன்களும் மாறிமாறி தாங்கள் நிற்பதாகச் சொன்னார்கள்....

“தம்பீ...நாங்க நிச்சிறோம்...தேங்ஸ்”

“இல்லம்மா....நீங்க பிள்ளைகளையும் வச்சீக்கிண்டு மண்டபம் கேம்பில இருந்து வந்து போறது கஸ்டம்...இது ஆம்பிளை வார்ட்டு...நாங்கள் நிச்சிறோம்....பிரச்சினையில்ல...”

அவர்களுக்கு எப்படித்தான் கைம்மாறு செய்யப்போகிறோம். என்று பறுனாந்து அண்ணன் மனுஷி புலம்பினாள்.....கலா அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதை கடமையென்று சொன்னாள்....ஊரில் இருந்து அத்தனை பேர் அகதியாய் வெளிக்கிட்ட போதும் சத்தியநாதன், பறுனாந்து அண்ணனைத்தான் நம்பி கலாவை அனுப்பி வைத்திருந்தான்.பறுனாந்து அண்ணன் மனசாட்சியுள்ள மனுசர்....மற்றவர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிற பெரிய மனுசர்..அவர் அடிபட்டுக் கிடக்கும் போது....அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்து உதவி செய்வதை விட வேறென்ன இருக்கிறது....

இன்னும் மூன்று நாட்களில் பறுனாந்து அண்ணனை வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்திடலாமென்று இருந்த ஒரு நாளில் கலாவும் கிறேசும் இராமநாத புரத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள்....ஆரம்பத்தில் இருந்தே கிறேஸ் உற்சாகமாய் இருந்தாள்..கலா அவளைக் கவனித்தாள்...அவர்களோடு கூடவே யாரோ வருவது போலவும்...அவர்களைப் பின்தொடருவது போலவும் கலாவுக்கு ஒரு உள்ளுணர்வு இருந்து கொண்டே இருந்தது..... அடிக்கடி கிறேஸ் முகத்தில் படரும் தேவையற்ற சிரிப்பு..... கலவரம்..பரபரக்கும் கண்கள்...வேறெங்கோ அலையும் மனம் இவையெல்லாம் கலாவுக்கு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது...

கலா ஒரு பிடியாய் பிடித்தாள்...

“கிறேஸ் மறைக்காத சொல்லு.....”

கிறேஸ் மௌனித்தாள்....

“லவ் பண்ணியா.....

“ஓம்..” யாரு பொடியன்....“பிரச்சின வரும் அக்கா...”

“ஏன்...

“அவங்க வேற சாதி....

“கிறேஸ்...அப்பா சுகமில்லாம இருக்கிற நேரத்தில.....நீ இப்படிச் செய்யிறது சரியில்ல.....

*****

அகதிகள் குழம்பியிருந்தார்கள்.....அந்த விபத்து நடந்ததற்குப் பிறகு.....(முகாமைவிட்டு யாரும் வேலைவெட்டிக்குப்போகக்கூடாது என்று அறிவிப்பு வந்திருந்தது.....எல்லா இடத்திலும் நோட்டீஸ் ஒட்டியிருந்தார்கள்...

வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டார்கள்...அன்றாடக் கூலிகள்..... மாதச் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்பவர்கள்.....எல்லாரும் கூடிப்போய்க் கலக்ரரிடம் கேட்டார்கள்.....அவர் அதிகாரத்தோடு கதைக்காமல் சங்கடத்தோடு சொன்னார்.....

“இதப்பாருங்க.....யாரும் வெளியில போயி வேலைசெய்யக் கூடாதுங்கிறது சட்டம்...நாங்க கண்டுக்காம இருக்கிறதுதான் உண்மை...ஆனா எப்போதும் அப்படி இருந்திடக் கூடாதில்ல....இப்பிடிப்போற இடத்தில ஆக்ஸிடென்டு,சாவுன்னு வந்திட்டா....தப்பாயிடுதில்ல....கொஞ்சம் புரிஞ்சிக்கிங்க....” என்று சொல்லிவிட்டு கலெக்டர் உள்ளே போய்விட்டார்....

அகதிகளுக்கு கலக்டர் சொன்னதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருந்தது..

“இவங்க தாறது தின்றதுக்கே காணாது...”

“வேலைக்குப்போகாட்டில்....சாகிறதோ...”

“விடாட்டில்....?”

“களவா எண்டாலும் போவம்....”

மரைக்காயர் பட்டணம் மண்டபம் முகாமில் இருந்து மூன்று நான்கு மீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது...அது ஒரு மீன்பிடிக்கிராமம்..அகதிகள் நான்கு பேர் சேர்ந்து அங்கிருந்த முதலாளியொருவரின் தொழில் ஒன்றைக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தார்கள்....இலங்கைக் காரர்கள் தொழிலை ஊக்கமாகவும், ஓர்மையாகவும் செய்பவர்கள் என்பதால் அவர்களோடு உள்ளூர்க் காரரும் அந்நியோன்னியமாக மீன் பிடிக்கப்போவதுண்டு.... பகலில் மீன் பிடித்து விட்டு படகைக் கரையில் இழுத்து வைத்துவிட்டு வருபவர்கள் அடுத்த நாள் தான் போய்ப் பார்ப்பது வழக்கம்....ஒரு வாரமாக பொலிஸ் மறித்ததால் படகும் வலையும் என்னவாயிற்றோ

என்ற பதைப்பில் களவாகத் தொழிலுக்கு வந்த போதுதான்.....நரசிம்மன் என்ற பொலிஸ்கார சாத்தானிடம் மாட்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களைப் பிடித்து காவல் நிலையம் கொண்டு சென்றபோது....காவலர்கள் பாய்ந்து சென்று அந்த அகதிகளை அரை நிர்வாணமாக்கினார்கள்..

“ஐயோ...இது அக்கிரமம்...” கத்தினார்கள் அகதிகள்....

“ஏண்டா கஞ்சா கடத்துறீர்களா.....?” லத்தியால் தட்ட....

அகதிகளுக்கு விறுவிறுத்தது....

“இதென்ன அபாண்டம்.....வயித்துப் புழைப்புக்காக தொழிலுக்குத்தானே போனம்....”

“ஆ...ங்...கூலி வேலைக்குப்போனவனப் புடிச்ச வைக்க முடியுமாய்யா.....”

அதான் இது கஞ்சாக் கேச....”

விஷயம் தெரிந்து பதறி ஓடிய வீட்டுப் பெண்களைத் தாறுமாறாக பொலிஸ்காரன் ஏசினான் என்று கேள்விப்பட்டு கலா பொறுமினாள்....

அவளுக்கு நெஞ்சு பொறுக் கவில்லை.... “இதென்ன

அநீதி...தஞ்சமடைந்தவர்களுக்கு இப்பிடியென்ன விதி....”அந்தப்

பெண்களின் துடிப்பை நாடி பிடித்த கலாவுக்கு உறக்கம்

வரவில்லை...கலாவும் காவல் நிலையத்திற்கு போனாள்....

அங்கிருந்தவன் ...கலாவை ‘உர்’ரெனப் பார்த்தது அவளுக்கு என்னவோ செய்தது....அங்கிருக்கப் பிடிக்காமல் கிளம்பினாள்...

“பேரென்ன..”

தின்றாள்..

“யாரு நீ..”

அவளுக்கு அவனது உடம்பைத் துருவும் கெட்ட பார்வையை சகிக்க முடியாமல் இருந்தது..அவனுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை...நடந்தாள்...

“திமிரு பிடிச்சவ...யார்ரா..இவ...” அவன் லத்தியால் மேசையில் குத்த....பயத்தில் கலாபற்றி அகதிகளே சொன்னார்கள்...

அவன் மனசில் பதிவுசெய்து கொண்டான்...

பொலிஸ் பிடித்து வைத்திருந்த நாலுபேருக்கும் நல்ல அடி....நையப் புடைத்திருந்தார்கள்..காசம் வாங்கியிருந்தார்கள்.... அவர்களைப் பார்க்கப்

பார்க்க ....ஆத்திரம் கோபம்..இன்னும் வெளியில் சென்று வேலை செய்ய அனுமதி கொடுக்காதது....அவர்களின் கோப உஷ்ணத்தைக்

கூட்டியது...விரைவில் அது ஒரு 'அக இம்சை'ப் போராட்டமாக உருவெடுத்தது. அகதிகளின் ஜீவாதாரத்துக்கான வேண்டுகோளும் முறைப்பாடுகளும் அகதிக் குடியிருப்புகளில் எதிரொலித்தன..

“எங்கடை ஆக்கள ஏன்....வீணாப் புடிச்சவங்கள்....”

“நாங்கள் அங்கயும் கஸ்டப்பட்டு இப்பிடிக்கிடக்கவோ இங்க வந்தம்...”

“தொழில் செய்யாம....இவங்கள் தாறதத் தின்னுட்டுக் கிடக்கநாங்கள் கைதிகளோ...”

“வெளியில் போக வர ஏலாமப் பூட்டி வைக்கிறத்துக்கு இதென்ன சிறைச்சாலையோ...!”

எழிலனும் பொடியன்களும்.....கதைத்து....சின்னதாக எதிர்ப்பு போராட்டம் ஒன்றுக்குத்தான் ஏற்பாடு செய்தார்கள்....

அகதிகளை ஒன்று திரட்டி, சுலோகங்கள் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு ஊர்வலம்....மண்டபம் முகாமின் உள் வீதிகளில் நடத்தவேண்டுமென்று திட்டமிட்டார்கள்....கலாதான் பெண்கள் பக்கத்து ஆதரவைத் திரட்டினாள்.....இரகசியமாக இரவோடிவாக அகதிமுகாமின் எல்லாக் குடியிருப்புகளுக்கும் செய்தியைக் கொண்டுபோனார்கள்...ஒரு வாரமாகத் தொழிலுக்குப்போக அனுமதிக்காத கடுப்பில் இருந்ததால் அவர்களின் இந்த எதிர்ப்பு நடவடிக்கைக்கு ஒத்துழைப்புத் தருவதாக எல்லோரும் சொன்னார்கள்....

“தம்பிமார்....பாத்து...கலெக்டர் நல்ல மனுஷன்...”

“ஓம்... அவருக்குப் பிரச்சின வராத மாதிரிப் பாருங்கோ...”

“ஐயா அவர் நல்ல மனுசன். இது ஒரு அடையாள ஊர்வலம் தான்....அரசாங்கம் எங்களுக்குப் பிழைச்சத் தின்னுற உரிமையைத் தரவேணும்.....”

*****

அந்த ஒரே மாதிரியான ஆறு அம்பாசிடர் கார்களும்.....இராமநாதபுரம் சாலையில் வழக்கி விரைந்தன...

“சார்....இப்போ....எங்க போகணும்....”

“ஸ்ரெயிட்டா மண்டபம் கேம்பு...”

சொல்லி விட்டு தன் பிரதான உதவியாளரைப் பார்த்தார் எம்.பி. கோவைக் கோவிந்தன்...

“கலெக்டருக்குத் தகவல் சொல்லிடலாமா...?”

“வேணாம்யா...வேணாம்...”

அவர் இப்பிடி மறுத்தது வியப்பாக இருந்தது உதவியாளருக்கு.....

“சார்....நம்மாளுங்ககிடேயுமா.....”

“ஆமா....யாருக்கிடேயும் சொல்லவேணாம்....திடுதிப்பினு போய் இறங்கணும்...அங்க என்ன பண்ணி வைச்சிருக்காங்கண்ணு பாக்கணும்...தகவல் குடுத்தோம்னு வைச்சுக்க...அங்க எல்லாத்தையும் பொரட்டி அவுசு செளகரியத்துக்கு எது வேண்ணாலும் செய்திடுவான்க.....” கோவைக் கோவிந்தன் மத்திய அரசாங்கத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இலங்கைத் தமிழர்களின் விடுதலைக் குரல்....இன உணர்வை வெளிப்படுத்தும் பச்சைத் தமிழன்....தமிழ் நாட்டின் பிரதான கட்சி ஒன்றில் தளபதி...டெல்லியில் இருந்து வந்தவுடன்.....அகதிகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று புறப்பட்டு வருகிறார்.

*****

எழிலனும் பொடியன்களும் நினைத்ததை விட ஆட்கள் அதிகமாய் வந்திருந்தார்கள். சுலோகங்களோடு அத்தனை பேரும் காவல் நிலையத்திற்கு முன்பு நின்றபோது....பொலிஸ்காரர் நரசிம்மன் வெளியில் வந்தார்....லேசாக மறை பெய்துகொண்டிருந்தது.

“யோவ் யாருய்யா...லீடர்....இப்பிடியெல்லாம் ஊர்வலம் நடத்த முடியாது...பொலிஸ் பர்மிஸன் இருக்கா....புடிச்ச உள்ளுக்குள்ள போடச் சட்டமிருக்கு ..”

“எத்தினபேரைப் புடிச்சப்போடுவீங்கள்... போடுங்கோ....”

“புடிச்ச அடைச்சாலும்.....சாப்பாடு தருவீங்கள் தானே.....அடையுங்கோ....” சொல்ல எல்லோரும் சிரித்தார்கள்....அது பொலிஸ்காரருக்கு வேறுப்பேத்தியது.

“சேர்....நீங்கள் புடிச்ச ஆட்கள் பாவம்.....குடும்ப காரங்கள்....வெளியில வேலைவெட்டிக்குப்போய் வாறதுக்கு அனுமதி வேணும்....நாங்கள் வாக்குவாதப் படயில்ல சேர்.....

கலா வினயமாகத்தான் கதைத்தாள்.....ஆனால் பொலிஸ் காரர் அவளை எப்பதுபோலப் பார்த்தார்....கலா பயந்தாள்.....

“இவனால் பிரச்சினை வந்திருமோ....தனிப்பட்ட முறையில் தனக்கு என்னமும் செய்து போடுவானோ...” ஆனால் அவளுக்குள் இயல்பாக இருக்கும் தைரியம் இப்போதும் பொத்துக்கொண்டு வந்தது....

“நல்லதுக்கு குரல் கொடுக்க ஏன் பயப்பிடணும்.....?”

அதிக நேரம் அவர்கள் அங்கு நிற்கவில்லை.....கலெக்டருக்கு மனுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று ஊர்வலம் சந்தை வழியாக வெளிக்கிட்டது..

*****

கோவைக் கோவிந்தனின் கார் உச்சிப்புளியைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தது.....அவரின் காருக்குள் அவரோடு மூன்று பேர் இருந்தார்கள்.

“இலங்கைக் காரங்க யுரோப்பில் அகதியா இருக்காங்க...ஆனா..இங்க மாதிரி ‘முகாம்’ செட்டப்பு கிடையாது....அவங்க வெள்ளக்காரன் ‘கார்ட்டு’ குடுத்து வைச்சிருக்கான்...நினைச்ச இடத்துக்குப் போலாம் வரலாம். எல்லாரும் வேலைக்குப்போறாங்க..” அவர் ஒரு தடவை ஜேர்மனிக்குப் போயிருந்த போது அனுபவித்ததைத் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார்.... அவருக்கு இலங்கைத் தமிழர் ஞான சேகரனை மறக்க முடியாது...

“ஓ...எவ்ளோ அன்பு,கரிசனை..விருந்தோம்பல்..அவர் நினைவு இனித்தது.... “எங்கடையாக்கள் அங்க கிடந்து அவதிப்படுகிற போது நாங்கள் இங்க சுதந்திரமா பிரச்சினையில்லாமல் இருக்கிறோம்...”

“எங்கட பிள்ளையள் தாய் மொழிய மறந்து,கலாச்சாரத்த துறந்து போயிருவாங்களோவெண்டு பயமாயிருக்கு....”

“வெளிநாட்டுப் பழக்கத்தில சீரழிஞ்சு போயிருக்கிற புள்ளகுட்டிகளும் இருக்கத்தான் செய்யுதுகள்...”

“முதல் பயமாய் இருந்தது....இப்ப பழகிப்போச்சு....”

“பேருக்குத்தான்..... வெளிநாடு ....ஆனால் இங்க கழுவுற கூட்டுற வேலதான்...காரும் வீடும்..... இருக்கு.....

எண்டாலும் எங்கட நாட்டில,எங்கட ஊரில...எங்கட தாய் புள்ளகளோட இருக்கிற சுகம் வருமோ....?”

ஞான சேகரனையும் அவரின் குடும்பத்தையும் விட்டுப் பிரியும்போது கோவை கோவிந்தனுக்கு நெஞ்சு பாரமாய் மாறினதை இப்போதும் நினைக்கிறார்....விமான நிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பி விட்டுத்தான் போனார்கள். இந்தியாவில் இருந்தாலென்ன ...ஐரோப்பாவில் இருந்தாலென்ன அகதி அகதிதான்.....பாவம் இலங்கைத் தமிழர்...அவரது மனம் பரிதிவித்தது.

*****

ஊர்வலம் கலெக்டர் அலுவலகத்தின் முன்பு வந்தபோது.....அகதிகள் ஓங்கிக் குரலெடுத்து சுலோகங்களை வாசித்தார்கள்.

“அகதியென்றால் கிள்ளுக் கீரையா...?”

“வாழுவதற்கு அனுமதி கொடு..”

“அநியாயமாய்க் கைது செய்யாதே..”

அவர்களின் கோஷத்தை மிஞ்சிக்கொண்டு ‘சைரா ஒலி’ கேட்டது...அந்த அம் பாசிடர் கார்கள் மண்டபம் முகாம் வளாகத்துள் நுழைந்தபோது....புதிதாக படபடப்புத் தன்மை தொற்றிக்கொண்டது....கோவைக் கோவிந்தன் கார்கள் கலெக்டர் அலுவலகத்தின் முன்பாக நின்றன....காரில் இருந்து கோவைக் கோவிந்தன் இறங்கினார்.

அவருக்கு அங்கு நின்ற அகதிகளின் கோஷமும் சுலோகங்களும்தான் முதலில் கண்ணில் பட்டது....

“என்னது...ஏது! ..என்னய்யா...நடந்துச்சு....” அவர் அங்கிருந்தவர்களிடம் கேட்டார்...

“அகதிக ஆர்ப்பாட்டம் நடத்துறானுக..கேம்ப விட்டு வெளியில் போய் வேலை செய்யணுமாம்..கோரிக்கை வைக்கிறானுக..”

கலெக்டர் அலுவலகம் நிமிஷ நேரத்தில் பற்றிக் கொண்டது...

“யோவ் எம்பி வந்திருக்காருய்யா....பவர் புல் ஆளு....

சர்க்காரில் ரொம்ப செல்வாக்கு”

கலெக்டரும் பொட்டுக்காரன் கிருஷ்ண மூர்த்தியும் பதறியடித்துக் கொண்டு வெளியில் ஓடி வந்தார்கள். போட்டோ கிராபர் முன்னும் பின்னுமாக ‘கிளிக்’கினான்...

கோவைக் கோவிந்தனின் வாய்ச் சமர்த்தும்,உறுதியும் கலெக்டர் அலுவலகத்து வாதத்தை தவிடுபொடியாய் உடைத்தெறிய அகதிகளுக்கு நியாயம் கிடைத்தது....அவர் அகதிகளின் விடுதிகளுக்கு நேரில் சென்று அவர்களைப் பார்த்து ஆறுதல் கூறியதும்....உதவியதும் அகதிகளால் மறக்கமுடியாத ஒன்றாகிவிட்டது....ஆசுப்பதியில் அம்புலன்ஸ் டிரைவர் நோயாளிகளிடம் ஏன் பணம் பெற வேண்டும்.....? என்ற கேள்வியோடு டிரைவரும், டாக்டரும் விசாரிக்கப்பட்டார்கள்....போலிசாரின் அடாவடியும்,கைதும் ஏன்? என்று கேட்டபோது அதிகாரி நரசிம்மன் விசாரிக்கப்பட்டு எச்சரிக்கப்பட்டார். சமாதானமாய் முடிவு எட்டப்பட்ட போது அகதிகள் சந்தோஷப்பட்டனர். ஆனால் பொலிஸ்காரர் நரசிம்மன் நெஞ்சுக்குள் எரிந்தார்

விஷாலுக்கு காய்ச்சல் கண்டிருந்தது....

கலா அதைச் சாதாரணமாக நினைத்து இலங்கையிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த ‘பெனடோலை’க் கொடுத்துப் பார்த்தாள்....காய்ச்சல் இளக்கவில்லை. ‘வைரஸ்’காய்ச்சலாம்... இரண்டு நாள் ஆசுப்பத்திரியில் நிற்பாட்டினால் நல்லது என்று டொக்டர் சொன்னதால் ஆசுப்பத்திரி ‘வார்ட்’டில் நிற்பதற்கு இணங்கினாள் கலா...

ஆசுப்பத்திரி குடியிருப்பை விட்டு ஒதுக்கிடத்தில் இருந்தது.... சின்னது... ஒரு பள்ளம் மேட்டுப்பகுதியில் வேப்பமரச் சோலையில் வடிவான ஆசுப்பத்திரி.... மண்டபம் முகாம் அகதிகளின் ஆசுப்பத்திரி... பெண்கள் பகுதி ‘வார்ட்’டில் மொத்தம் ஆறு கட்டில்கள் இருந்தன...ஐந்து கட்டில்களில் நோயாளிகள் இருந்தனர்...கோகிலா அங்குதான் அறிமுகமானாள்... வயிற்று வலி என்று சொன்னாள். நல்ல முகவெட்டான பெண்.... வயசு இருபதுக்குள் தான் இருக்கும். ஆரம்பத்திலேயே கலகலப்புக் காட்டினாள்.... அதிகம் கதைத்தாள்... ஊர் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர்... படித்திருக்கிறாள்... கலாவோடு சிநேகமாகப் பழகினாள்... ஏகத்துக்கு விசாரித்தாள்.... தானிருக்கும் வீட்டிற்கு அவசியம் வரவேண்டும் என்று அழைத்தாள். சிலவேளைகளில் பகிடியென்ற பெயரில் விசமாய்க் கண்ணடித்துக் கதைத்தபோது கலாவுக்கு சங்கடமாயிருந்தது.... “இதென்ன பொம்பிளபிள்ளை... இப்பிடியெல்லாமா கதைப்பாங்கள்..” என்று நினைக்கும்போது “சொறியக்கா... பிடிக்கயில்லயோ..விடுங்க..” என்று நொடிப் பொழுதில் மாறி சிரித்தாள்.... அவளைக் கலாவுக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது... கோகிலா... கேட்காமலே கலா தன்னைப் பற்றிச் சொன்னாள்.... தான் இழப்புக்கு பழகிப்போனதை கழிவிரக்கமாய்க் கலா சொன்னபோது... அதைக்கேட்டு கோகிலா பரிதாபப்படுவாள் என்று எதிர்பார்த்தாள்.... ஆனால் கோகிலா அலட்டிக்கொள்ளவில்லை.... “டேக் இட் ஈஸி” என்று சாதாரணமாகச் சொன்னது கலாவுக்கு எரிச்சல் வந்தது... ஆனால் கோகிலா ஒரு வித்தியாசமான பெண் என்பது புலப்பட்டது.... இரவு சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு எல்லோரும் படுக்கைக்குப்போய் விட்டார்கள்...விஷால் ‘றஸ்க்’கோடு தேத்தண்ணியும் குடித்துவிட்டுப் படுத்து விட்டான்... கலாவும்கோகிலாவும் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்...கோகிலா புதிதாய்க் கதைத்தாள்... தர்க்கீகம் பேசினாள்....

இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் பிரச்சினைபற்றிச் சொன்னாள்... பேரினவாதம் தமிழ் மக்களுக்கு செய்த துரோகம் பற்றி விலாவரியாகக் கதைத்தாள். கலாவுக்கு அவள் இந்தச் சின்ன வயசில் இத்தனையும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறாளேயென்று ஆச்சரியமாய் இருந்தது... அவள் புதிதாகத் தெரிந்தாள்.

16

அடுத்த நாள்...கோகிலா நலமாகி விட்டதாக டொக்டர் அவளை வீட்டுக்கு அனுப்புவதாக சொன்னபோது... கலாவிடம் வந்து கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.... விடைபெறும்போது மீண்டும் கலாவைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியேறினாள்....

கோகிலா போன பின்பு கலாவுக்கு வெறுமை போலிருந்தது. சில விஷயங்கள் புரிவது போலவும், பல விஷயங்கள் முரணாகவும் மறைவாகவும் இருந்தது... அவள் அடிக்கடி சொன்ன “சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் வர்க்க சிந்தனையை ஏற்படுத்துகின்றன. அது வாழும் உரிமையில் தாக்கம் செலுத்துகின்றன....” என்ற தர்க்கீக சிந்தனை கலாவின் மனதில் அடிக்கடி வந்து போனது.... தன் வாழ்க்கை ஒரு யாராட்டக் களமாக மாறியிருப்பது புரிந்தது... கோகிலாவைத் திரும்பவும் சந்திக்க ஆசைப்பட்டாள்.

ஆசைப்பட்டிருக்கும் அந்த இரண்டு நாளும் வருத்தம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தவர்களில் பேசாலையாட்கள் யாரும் இருக்கவில்லை.

இரவு ஏழு மணியிருக்கும்...ஏதோ அடிதடிக் கேஸ் என்று ஒரு பொம்பிளையைக் காயத்தோடு தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள்.... கோகிலா இருந்து விட்டுப்போன கட்டிலில் அவள் இருந்தாள்.... பெயர் பத்மாவதி ஊர் செட்டிகுளமாம்.... மண்டபம் முகாமில் அவளைத் தெரியாதவர்கள் யாருமில்லையாம்.... அவள் தொழில் அப்பிடி... நடு மண்டையில் நல்ல அடி....பத்து தையல் போட்டிருந்தது.... அவள் வீட்டுக்குப் போய் வருகின்ற இரண்டு ஆண்களுக்குள் நடந்த சண்டையில் விலக்குப் பிடிக்கப்போய் அடி விழுந்திருக்கிறது....

அவள் முனகிக் கொண்டுக்கிடந்தாள்.... புருசன் மூளைக் காச்சலில் செத்துட்டான். இவள் செய்யும் இந்த ஈனத் தொழிலுக்கு மண்டபம்

முகாம் பொலிசும் தான் உடந்தை. இளமை மாறாத் நடுத்தரப் பெண்.... கவர்ச்சியாய் இருந்தாள்.... வயிற்றுப்பாட்டிற்காக மானத்தை விற்கப்போய்.... வருமானத்தைப் பார்த்து தொழில் செய்கிறாள்.... இதெல்லாம் அங்கிருந்த தாதிப்பெண் சொன்ன தகவல்கள் தான்... கலா கேள்விப்பட்டுக் கொதித்திருந்தாள்.... அந்தப் பொம்பிளையப் பார்க் அருவெறுப்பாய் இருந்தது.... முடிந்தளவு நாளைக் காலை ஆசுப்பத்திரியை விட்டுக் கிளம்பிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.... ஆட்கள் நடமாட்டம் கணிசமாகக் குறைந்த பிறகு அவளைப் பார்க்கவேண்டு ஒன்று ஒன்றாய் சில ஆம்பிளைகள் வந்து போனார்கள்.... இரவு பத்துமணியிருக்கும்... கழிப்பறைக்குச் சென்று திரும்பிய கலாவுக்கு திடுக்கென்றிருந்தது..... அந்தப் பொம்பிளையைத் தடவி விட்டபடி மறுகையால் அவளின் கையைப் பிடித்து நிற்கும் ஆம்பிளை.... ‘டயஸ்’ தான்... நம்ம ஊர்ப் பெரிய சம்மாட்டியின் மகன்... அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது.... அப்பிடியே மறைவாக நின்றுகொண்டாள்....

டயசு அந்தப் பொம்புளைக்கு ஆறுதலாக ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்... அவன் நன்றாகக் குனிந்து அவள் காதுக்குள் கிசுகிசுப்பாய்க் கதைப்பதைப் பார்க்க என்னவோ போலிருந்தது.... கலாவுக்கு அவன் தன் உறவு வட்டத்திற்குள் இருப்பவன் போலவும்... அவனைக் கண்டிக்கத் தனக்கு உரிமை இருப்பது போலவும் பட்டது.... என்ன இருந்தாலும் தன் கணவன் யோகனுக்கு உறவுக் காரன்..தோழன் சத்தியநாதனுக்கு ஊர்க்காரன் என்ற கோதா அவளுக்குள் துளிர் விட்டது.... அவனைக் கூப்பிட்டு கன்னத்தில் நாலு அறை ‘பளார் பளார்’ என்று சாத்த வேண்டும்போலிருக்க... ‘வாட்டு’க்குள் நுழைந்தான்.

டயசு... கலாவைக் கண்டவுடன் வெட்கித்துப் போனான். அவன் அவனை அந்த இடத்தில் எதிர்பார்க்கவில்லை... அங்கு நிற்கப் பிடிக்காமல் வெளிக்கிட்டான். கலா கூப்பிட்டாள்.

“தம்பீ..” அவன் நின்றான்....

“நீங்க எந்த குவார்ட்டஸ்”

அவன்... ஏன்... எதுக்கு என்ற மாதிரிப் பார்த்தான்.... கண்ணுக்குள் பயம் குடிவந்தது...

“ஒண்டுமில்ல... வீட்டில எல்லாரும் நல்லா இருக்காங்களா...? “

“ஓம்” என்றவன் தலையைக் குனிந்தான்....

“தம்பீ... உன்ர வயசென்னடா.... கெட்டுப்போகாத.... கண்ட பொம்பிளைகளோட சகவாசம் வைக்காத..... நாம அகதிதான்... ஆனா... மானங்கெட்டவங்களில்ல...”

அவள் சொல்ல... அவன் தடுமாறினான்....

“அக்கா... இல்..லக்கா.... நான்... வாறன்க்கா....”

சொல்லிக் கொண்டே ஓடுவது போல நடந்தான்.... அவனுக்கு வியர்த்தது.... மாட்டிக்கொண்டு விட்டோமே என்று கலங்கியவனின் தூர் புத்தி பேசியது....

“அவளென்ன..... திறமோ...” கலா தன் புருசனை விட்டு விட்டு சத்தியநாதனோடு இருக்கிறாள் என்று அரைகுறையாக் கேள்விப்பட்டு, அவளைப் பற்றித் தூற்றித் திரிந்தவன் தான் டயசு....

கோயில் படிகளில் பின்னேரத்தில் இளவட்டங்கள் கூடியிருந்து கோயில் கிணற்றில் தண்ணியள்ள வரும் வயசுப் பெண்களோடு நக்கல், பகிடி விடுவதுமாகத் திரிந்த பயல்களைச் சுவாமி கூப்பிட்டு “ஊருக்குள்ள வடிசாராயம் மலிஞ்சுபோய்க் கிடக்கு..... குடிச்ச சாகயாடா போனீக.... முதல் வடிசாராயத்த நிப்பாட்டுவம்” என்று சொன்னதற்கு முழு மூச்சாய் தின்ற இளைஞர்களில் முதல் வரிசையில் டயசும் இருந்தான்..... சீழ்க்கையடித்துக் கொண்டு சைக்கிளில் ஊர்த் தெரு வழிகளில் சிட்டாய்ப் பறக்கும் டயசைக் கலாவுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.....சினிமாக் கதாநாயகன் பாணியில் இருட்டில் பதுங்கிப் பாய்ந்து வடிசாராயக் குதங்களையும், ஆட்களையும் அடித்துப் புரட்டிப்போட்டு தெனாவெட்டாக ஊருக்குள் வந்த இளந்தாரிதான் டயசு.... .அவன் கலா விஷயத்திலும் தலைப்போட்டான்....

ஒன்றிரண்டு பாவப்பட்டதுகள் வீட்டுக்குள் புகுந்து வெருட்டுவதும் உருட்டுவதுமாயிருந்தவன்..... சில பயல்களைத் திரட்டி வந்து

“விபச்சாரம் செய்யாதே.....

“ஊரை விட்டு ஓடிப்போ...

“ஊரைக் கெடுக்காதே... .என்று கலாவின் வீட்டின் முன் நின்றான் டயசு....

சத்தியநாதன் நல்ல வலுவான ஆம்பிளையாய் இருந்தபடியால் அவனை அடித்து விரட்டி விட்டான்..... ஆனால் கலாவை வேறெங்கிலும் காணும்போது மறைமுகமாக நக்கலும் நையாண்டியுமாய் கலைத்துத்

திரிந்தவன் தான் இந்த டயசு....கலாவுக்கு வியப்பாக இருந்தது....
 ஊரில் முன் மாதிரி இயக்கம் நடாத்திய டயசு..... இப்போது....
 விபச்சாரியின் அரவணைப்பில் 'ஐயோ.... எங்கட நிலையைத் தலைகீழாப்
 புரட்டிப் போடவா..... இந்த அகதி வாழ்க்கை.....' கலா நொந்து
 அழுதாள்.....

கலா அடுத்த நாளே ஆசுப்பத்திரியில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள்...
 விஷாலுக்கு காய்ச்சல் நன்றாக மாறியிருந்தது... அவனைக்
 குளிக்கவார்த்து குமஞ்சான் போட்டாள்... விஷலைப் பாலர் படிப்புக்கு
 அனுப்புவதற்கு முகாமில் உள்ள பாலர் படிப்பகத்திற்கு மனுப்போட்டதற்கு
 பதில் வந்திருந்தது. கலாவின் கையில் இருந்த பணமெல்லாம்
 முடிந்திருந்தது....சத்திய நாதன் வாங்கிக் கொடுத்த வீடியோ பீஸ்
 கொஞ்சமும்... ஐிப்பும் இருந்தன... தேங்காய் எண்ணெய்யை வந்த
 மூன்றாம் நாளே முகாமுக்குள் விற்று காசாக்கி செலவழித்து விட்டாள்....
 பொருட்களை விற்பதற்கு பக்கத்து வீட்டு டெய்லர் அண்ணனின் உதவியை
 நாடினாள்.... அவர் அதற்குரிய ஆளைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவதாகச்
 சொன்னார். பணம் கிடைத்தவுடன் விஷாலுக்கு சீருடை தைக்க
 வேண்டும்..... வீட்டுக்கு தேவையான சில பொருட்களை வாங்கிப்போட
 வேண்டும் என்று எண்ணினாள்.....

பர்னாந்து அண்ணன் மனுஷி பூமணியக்கா வந்திருந்தாள்..... அவள்
 முகம் வீங்கியிருந்தது.... என்னதான் தன்னைப்பற்றி அவதூறு பேசிய
 மனுஷி என்றாலும் வீட்டுக்கு வந்தவளிடம் அந்த வெறுப்பைக்
 காட்டக்கூடாது என்று கலா நாகரீகம் காட்டினாள்....

“வாங்கக்கா...”

படியேறியவள் கலாவின் கையைப் பிடித்தாள்.... அது பால
 மன்னிப்பு கேட்பது போலிருந்தது.... பக்கத்து வீட்டுப்பெண் வந்து
 நின்றது.....

பூமணியக்கா கேட்டாள்....

“கலா.... காசிருந்தால் தாவன்.....சம்பளம் எடுத்து தாறன்....”

கலாவுக்குப் புரியவில்லை.... பூமணியக்கா தன் மனசில் உள்ளதைத்
 கேட்காமல் கதையை மாற்றுவது தெரிந்தது.....

“ஓம்... அவன் தாற சம்பளம்... என்னத்துக்கு காணும்.... ரேசன் கடையில் சாமான் வாங்கினப் பிறகு மிச்சக் காச வச்சு ஒண்டும் செய்ய ஏலாது....” தமிழ் நாடு அரசு கொடுக்கும் உதவித் தொகையை அகதிகள் ‘சம்பளம்’ என்று சொல்வதைக் கேட்டு கலாவுக்கு சிரிப்பு வந்தது..... ஆனால் பூமணியக்கா சொல்வதில் உண்மை இருந்தது.... விறகு முதற்கொண்டு தேங்காய் புளி வெங்காயம் மீன் மரக்கறி இறைச்சி இத்தியாதிகளை வாங்குவதற்கு அரசு தருகிற காச தாங்காதுதான்..கலா ஒப்புக்காக கதைத்தாள்....

“என்ன செய்யிறதக்கா....சமாளிக்கணும்....”

“ஓம்....மானம் மரியாத உள்ளதுகள் இந்தியாவில் அகதியா இருக்க ஏலாது....”

பூமணியக்காவின் கண் கலங்கியது....கலா கேள்வியோடு பார்த்தாள்....

“நான் காசக்காக வரயில்ல....கலா...”

பூமணியக்காவின் குரல் தழுதழுத்தது.....

“என்னக்கா....” என்றவள் பூமணியக்காவின் கையைப்பிடித்து கிட்ட இழுத்தாள்....

“என்ன....

“ஐயோ...மகளே...கேட்டியா” கதய.... கிறேஸ் செய்த வேலை...மானத்த வித்திட்டா கலா.....”

அந்த வார்த்தையில் கலா நிறையப் புரிந்து கொண்டாள்....

“அக்கா.....அக்கம் பக்கம் பாக்கிறாங்கள்.....வாங்க போவம்....” கலா பூமணியக்காவுடன் வெளிக்கிட்டாள்.

பர்னாந்து அண்ணனுக்கு மூன்று குமருகள்.....நாலாமன் சின்னப் பயல்....

படிப்பில் பெரிதாக அக்கறை காட்டாமல் அது பாட்டிற்கு விட்டேத்தியா

வளர்ந்து நிக்குதுகள்....தொழிற் துறையென்று ஆர்வமான் மனுஷன்

பர்னாந்து அண்ணன்...வசதிக்கு குறைவில்லாத குடும்பம் என்ற

படியால்..... பொம்பிளப் பிள்ளைகளுக்கு செருக்கு..... பர்னாந்து

அண்ணன் நல்ல மனுஷன்.... மரியாதைக்குப் பயந்தவர்....அவர் வீட்டில்

இப்படி ஏடகூடமாய் நடந்ததால் மனுஷன் பேய் பிடித்தது போல்

ஆடினார்..... கிறேசுக்கு நல்ல அடி... கிட்டத்தட்ட ஒரு கிழமையாய்

கிறேசு அடி வாங்குகிறாள்.... திட்டுவாங்குகிறாள்..... அவள்

துடுக்குத்தனமும் பகடிக் கதையும் மருந்துக்கும் அவளிடம் இல்லாமல்

போய்விட்டது.....

பிரமை பிடித்தவள் போல இருக்கிறாள்.....தன்னுடம்பையே அறுத்து வேதனைப்படுத்தும் மூன்றாம் தர பிராணியாய் ஆகியிருந்தாள் கிறேசு...அவளுக்குப் பலமுறை தற்கொலை நினைப்பு வந்துபோனது.... கிறேசு மண்டபம் முகாமுக்கு வந்ததில் இருந்து அவளுக்கு முன்னும் பின்னுமாய்த் திரிந்து, கண் வீசி விழுத்தியிருந்தான். 'மனோ'....இவளுக்கு அவனோட கதைக்கணும் என்றுதான் ஆசை....பிறகு அது உரசணும் போல மாறியிருந்தது....

கலா அக்கா வீட்டுக்கு போறனெண்டு சாட்டுச் சொல்லிட்டு முகாமில் ஆள் நடமாட்டமில்லாத கைவிடப்பட்ட விடுதியொன்றில் இருவரும் சந்திப்பது வழக்கமாகி இருந்திருக்கிறது.....

அத்துமீறியிருக்கிறார்கள்.... இலங்கையின் தமிழர் பகுதிகளில் இருந்து வந்தவர்கள் வாழ்வு நிலையில் ஒன்றானதால் 'சாதியம்' கடந்து நாங்கள் அகதிகள் என்று மட்டும் நம்புகின்ற புதிய மனப்பாங்கு இளசுகளில் தோன்றியிருந்தது.... அதனால் தான் கிறேசின் காதலுக்கும் கண் கெட்டுப்போனது....

கலா எழிலனை வரச் சொல்லியிருந்தாள்..... இருவரும் மண்டபம் முகாமின் கடற்கரையோரமுள்ள பழைய குவார்ட்டஸ் பக்கம் 'மனோ' வைத்தேடிப்போனார்கள்....ஒரு சேரிப் புறம் அழுக்காக இருந்தது.... மேல் சட்டையில்லாமல் இடுப்பில் கழுசான் போட்ட அஞ்சாறு பயல்கள் தெருவில் 'கோலி' விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.... குடியிருப்பின் பகுதியில் மறைப்பேதும் இல்லாத பொதுக்கிணறு....சில பெண்கள் குறுக்கைக் கட்டிக்கொண்டு குளிப்பதும், உடுப்புக் கழுவுவதுமாய் இருந்தார்கள்..... பெண்கள் குளிக்கும் பகுதியென்று எந்த வித சொரணையுமில்லாமல் ஆண்களும் சாதாரணமாக நடமாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

எழிலன் விசாரித்தான்....

கண்டு பிடிப்பது கஸ்டமாக இருக்கவில்லை.....

இவர்களைக் கண்டதும் 'மனோ' அதைரியப்பட்டுத் தயங்கினான்.... எழிலன் மனோவைத் தனியாக அழைத்து வந்தான்....பயல்..விடலைப் பருவம் தாண்டி இளமைக்குள் நுழைந்து கொஞ்சக் காலம் தான் இருக்கும்போல்... கொஞ்சம் உயரமாய் வளர்ந்து.... மெலிந்திருந்தான்.... முகத்தில் அழுத்தி எடுத்த சவரத்தைத் தாண்டி பச்சையாய் மீசை துருத்தியது..... கலராக இருந்தான்.... எழிலன் பற்றி அறிந்திருப்பான்

போல அதிகமாய் மதிப்புக் காட்டினான். அடம். பிடிக்கவில்லை ஒப்புக்கொண்டான்.... கலியாணம் பற்றிக் கதைக்கவேண்டும் என்பதற்கு தன் வீட்டுப் பக்கம் கையைக் காட்டினான்....

மனோவின் அப்பாவிற்கு விஷயம் புதிதாக இருந்தது.... நிதானமில்லாமல் கோபப்பட்டார்.... மகனைக் கண்டபடி திட்டினார்.... மரியாதையைக் கெடுத்துவிட்டதாக அழுதார்..... முடிவில்.....

“சரி... தம்பி... அவங்கள் வீட்டில கதைச்சிட்டு சொல்லுங்க.... கலியாணத்த முடிப்பம்..” என்று முத்தாய்ப்பாய்ச் சொன்னார். பிரச்சினை லேசாக முடிகிற மாதிரி இருந்தது. ஆனால் பர்னாந்து அண்ணன் வீட்டுப்பக்கத்தில் புதுசாய் பூதம் கிளம்பிற்று.... “அதெப்படி.... சாதி கெட்ட குடும்பத்தில் பிள்ளய குடுக்கிறது....”

“நாளைக்கு ஊருக்குள்ள போய் எப்பிடி சீவிக்கிறது....” பிள்ளை புள்ளத்தாச்சி என்பதை விட சாதிப் பெருமையை பெரிதாகக் கதைத்தார்கள்.... பூமணியக்கா கலாவைத் தனியாகக் கூப்பிட்டாள்..... “பிள்ள தங்கச்சி..... காசு பணம் போனாலும் பரவாயில்ல..... வயித்தக் கழுவிட்டு...”

கலாவுக்கு கோபம் வந்தது.....

“அக்கா விசர்க்கதை கதைக்காம கலியாணத்த முடிச்ச வைக்கப் பாருங்க....”

எழிலன் வடிவாய்ச் சொன்னான்.....

“அண்ணன் வாழப்போறது அதுகள் தானே.....உங்கட பிள்ளயப் பட்டினி போடாமல் பார்த்துக்கொள்ள சாதி தேவையில்ல..... உழைப்புத்தான் தேவை.... அது அவனிட்ட இருக்கு....”

“தம்பீ....நாளைக்கு இனஞ்சனத்துக்குப் பதில் சொல்லித் தப்ப ஏலாது....சனியன் துலைஞ்சு போனாப்போகுது..... ஊசியப்போட்டு தட்டச் சொல்லு.....”

“ஐயா.... இப்பிடி சாதி கீதியெண்டு பாத்தால்..... அங்கால போராட்டம் நடக்காது.... இனி வாற காலத்தில சாதி பாக்கிற ஆக்கள சுட்டுப்போடுவாங்கள்..”

“ஐயோ.... யாரு பெத்த புள்ளகளோ.....போய்ப் பாருங்கப்பா”
 என்ற கூக்குரலோடு அந்த நாள் பரபரப்பாக விடிந்தது. மண்டபம் முகாம்
 மக்கள் உறைந்து போனார்கள்..... ஏழு பிரேதங்கள் கரையெதுங்கியதாம்
 என்று கேள்விப்பட்டு அடையாளம் பார்க்கச் சனம் கடற்கரைக்கு ஓடியது.....
 “நாலு ஆம்பிள .... மூணு பொம்பிள”
 ஆடையில்லாமல் நிருவாணமாய்க் கிடந்த உடலங்களை எழிலனும்
 பொடியன்களும் அவசர அவசரமாய் துணி சுற்றி பொலித்தீன் பைகளில்
 போட்டுக் கட்டி கரையில் அடுக்கி வைத்தார்கள். அவர்களோடு கோகிலாவும்
 ஆண் பிள்ளைபோல இயங்கிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்க்க கலாவுக்கு
 ஆச்சரியமாய் இருந்தது. வேலை செய்வதற்கு இலகுவாக கோகிலா
 ட்ரவுசரும், ரீசேர்ட்டும் அணிந்திருந்தாள். ஆசுப்பத்திரியில் சந்தித்து
 விடைபெற்றுச் சென்ற பின் அவளை இங்கு தான பார்க்கிறாள் கலா.....
 உள்ளூர்ப் பொலிஸ்காரர்களும் ,அதிகாரிகளும் விசாரணை என்ற பேரில்
 நேரத்தைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள்....
 “உன்பேரென்னய்யா...”
 “நாதன்..”
 “அங்க எந்த ஊரு...”
 “பேசாலை..”
 “ஆங்..சரி சொல்லு எத்தின பேருய்யா வந்தீக”
 “பதினைஞ்சு பேரு....”
 “ஆம்பிளை எத்தின பொம்பிள எத்தினை....
 விபரமாய்ச் சொல்லுய்யா...”
 நாதன் களைத்திருந்தான்....நேற்றுப் பகல் முழுவதும் கடலோடு போராடி
 நீந்திக் கரைசேர்ந்திருக்கிறான். இரவு எட்டுமணி கரையேறும்போது ‘கோஸ்ட்
 கார்ட்’பிடிச்ச விசாரிச்ச போதுதான். விஷயம் தெரியும்..... நாதன்
 படகோட்டி.... படகை விட்டுக் குதித்து நீந்தத் துவங்கியிருக்கிறான்.....
 மற்றவர்கள் என்ன ஆனார்கள் என்று தெரியவில்லை.....
 “போட்டு சின்னப்போட்டு...லோட் கூட...”
 “என்ன சாமன்யா.....”
 “அவங்கவங்க என்ன கட்டினாங்களோ தெரியாது.....”
 நாங்க டெக்கு, வீடியோ பீஸ்... ஜிப்பு எல்லாம் போச்சு”

அவன் சோர்ந்து கவலையாகச் சொன்னான்.....

“காத்தூரம் போட் தாண்டிட்டு..” இப்போதெல்லாம் ஈழவர்களின் அவலங்களில் இதுவும் ஒன்றாகி விட்டது.....தரைக்குப் பயந்து தண்ணியில் போகிற உயிர்கள் மலிந்துதான் போய்விட்டன.....

“பாடிய இராமநாடு ஆஸ்பிட்டல் கொண்டு போகணும்..... அடையாளம் பாக்கிறவக..... பாத்துச் சொல்லுங்கப்பா.....”

போமலின் போட்டு மார்ச் சுவரியில் வைக்கப் போவதாக அதிகாரிகள் சொன்னார்கள்..... சனம் மனக் கலக்கத்தோடு உடலங்களைக் கிட்டப்போய் பார்த்தது.....

கூட்டத்தில் நின்ற குலாஸ் சம்மாட்டியார் சடுதியாய் வைத்த ஒப்பாரி எல்லோரின் பார்வையையும் அந்த உடலத்தில் குவித்தது.... அது சீமாட்டியின் உடலம்...சம்மாட்டியார் தலையில் அடித்து அழுதார்.....

“சார்....நொந்து போய்க் கிடக்கு.....அலைக்கழிஞ்சு போயிறும்.....பிரேதத்த தாங்கோ..... நாங்கள் அடக்கம் பண்ணோம்.....” எழிலன் கேட்டதற்கு அதிகாரிகள் யோசித்துவிட்டு விசாரணைகள், பதிவுகள் செய்துவிட்டுக் கொடுப்பதற்கு சம்மதித்தார்கள்..... சீமாட்டியின் பிரேதத்தைத் தவிர மற்றவைகளை கேட்டு யாரும் பெறவில்லை....

அவங்கள்....ஈழவர்கள்.....நாங்கள் அடக்கம் பண்ணுவோம்.....” கோகிலா பொறுப்போடு கதைத்தாள்.....

குலாஸ் சம்மாட்டியார் தன் மார்பிலேயே மாறி மாறி அடித்துக்கொண்டார்.....அவர் கதறிக் கதறிச் சொன்னது துயரமாய் இருந்தது..... “இஞ்சேருங்க.....அவசரத்தில வெளிக்கிட்டபோது....விட்டிட்டு வந்தத.....பத்திரப் படுத்திட்டு வாறன்... ”

ஆட்கள் போய் வாறாங்கள் தானே.....பிரச்சினையில்ல...என்று வெளிக்கிட்ட சீமாட்டியை குலாஸ் சம்மாட்டி தடுக்கவில்லை... கண்டியில் படிச்சுக்கொண்டிருந்த பேத்தியை பாத்திட்டு வரணும் என்பது குலாஸ் சம்மாட்டிக்கு முக்கியமாகத் தெரிந்த படியால் மனுஷியைப் போவதற்கு அனுமதித்தார்..... “திரும்பி வாறபோது சாமான் கட்டிக்கொண்டு வாறன்.....” என்று போன சீமாட்டி இப்பிடிப் பிரேதமாகக் கரையில் ஒதுங்குவாள் என்று எப்படி நினைத்திருப்பார்..... மனுசன் ஜீரணிக்க முடியாமல் தவித்தார்...அவர் “ஐயோ....ஐயோ....”வென்று தலையில் அடித்து அற்றியதைப்பார்க்க....கண் கலங்கிட்டுது...

சீமாட்டி பேருக்கேற்ற மாதிரி சீமாட்டிதான்.....வறுமை தெரியாமல் வளர்ந்த பொம்பிளை...போட்டுத்திரிஞ்ச நகை நட்டுக்களப் பார்க்கணும்....சம்மா வீட்டில இருக்கும் போதே காது கழுத்து நிறைஞ்சு போயிருக்கும்....எங்கேயும் விஷேசத்தக்கு கோயிலுக்கெண்டு வெளிக்கிட்டா தங்கத்தில சோடிச்ச விட்ட தேர் மாதிரி நடக்கிறதப் பாக்கிறதுக்கே சனம் கூடும்..

செல்லப்பர் சம்மாட்டி தன் ஒரே மகள் சீமாட்டிய குலாஸ் சம்மாட்டிக்கு கலியாணம் முடிச்சக் குடுத்தபோது அவரு செய்த சீர் செனத்தி மாதிரி பேசாலையில் வேறு யாரும் குடுக்கயில்லயெண்டு இண்டைக்கும் சொல்லுவாங்க....வயசு ஐம்பது ஐம்பத்தைந்துக்குள் தான்.....மனுஷிட கம்பீரமும் குரலும் அவளுக்கு ஒரு சீர்மையைக் கொடுத்திருந்தது.....பேரன் பேத்தி பார்த்து சீரும் சிறப்புமா இருந்த மனுசி இப்பிடி கடலில் சாகுமெண்டு யாரு கண்டது....

உடலத்தைப்போட்டு முடியிருந்த பொலித்தீன் பையை அகற்றாமலேயே பெட்டிக்குள் வைத்திருந்தார்கள்.....

அகதிகளுக்கு துக்கம் விசாரிச்ச சடங்கு முடிக்கிறதுக்கெல்லாம் இப்ப முடியுறதில்ல....சாவுச் செய்தி கேள்விப்பட்டு தூர வெளி மாவட்டங்களில் இருக்கும் முகாம்களில் இருந்து உறவினர்கள் வந்து சேரும் வரையில் பிரேதத்த வச்சப் பாக்க ஏலாது....

அதுகள் வாரதுக்கும் வசதி இருக்காது...மண்டபம் முகாமில் இருக்கிறதுகள் “ஓ”...செத்துட்டாரா....என்று ஒரு வார்த்தையில் இரங்கல் தெரிவித்து தங்கள் பங்கை முடித்து விடுவதுமுண்டு....ஆனால்...ஈழவர்கள் யாரு செத்தாலும் எழிலனும் பொடியன்களும் தவறாமல் வந்து அடக்கம் செய்துவிட்டுப்போவார்கள்.....

ஈவு போட்டார்கள்... அக்கம் பக்கம் சுற்றுச் சூழலில் இருந்தவர்களிடமிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ச்சேர்ந்த காசு போதுமானதாய் இருந்தது....குலாஸ் சம்மாட்டி மனைவியின் உடலத்தை அடக்க ஈவுக் காசு வேண்டாமென்று விட்டார்.....

கடற்கரைப் பகுதியில் உடல்களை அடக்கம் செய்ய கிராம அதிகாரி இடம் காட்டியிருந்தார்.....மணல் வெளியில் ஏழு பள்ளம் தோண்டியனார்கள்...

மண்டபம் அகதிகள் முகாமில் இருந்து பெரிதாக ஆட்கள் வரவில்லை.....எல்லாம் எழிலனும் பொடியன்களும்

தான்...கோகிலா....உடலங்களைப் புதைத்து மணலைக் குவியலாக்கிய
போது ஒருவன் கேட்டான்....

“செத்ததுகள் சைவமா.....வேதமா...”

“வேதம்...”

அவன் பனை மட்டையைக் குறுக்காக வைத்துக் கட்டினான். எல்லாக்
குழிகளுக்கும் பொதுவாக ஒரு இடத்தில் அதை ஊன்றினான்.

கலாவுக்கு வேதனை மேலிட்டது....

குலாஸ் சம்மாட்டியா தனித்துப்போனார்....அவருக்குப் பக்கத்தில்
இருந்தவர்கள் ஒன்று ஒன்றாய் விடைபெற்றுச் சென்று விட்டார்கள்.....கடைசி
மட்டும் ஆறுதலுக்காக நின்று தானும் ஒரு உறவுக்காரிதான் என்று
வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொண்டாள் கலா....

சீமாட்டியின் அடக்கம் வரையிலும் கூடவே இருந்தவள்....குலாஸ்
சம்மாட்டியிடம் விடைபெறும்போது அவரின் கண் கலங்கிட்டுது....அவருக்கு
அவள் அப்போது மகளாய் தெரிந்தாள்....

“எத்தனைபேர்....பெரியகுடும்பம்....உறவுஎண்டு இருந்தாங்கள்.... எல்லாம்
அப்படித்தான்.....காசுக்கு ஆடுறதுகள்....தங்கச்சி “அவர் சொன்ன
வார்த்தையில் அவரின் வெதும்பிப் போன மனம் தெரிந்தது.....

அய்யா....அதுக்கு ஒண்டும் செய்ய ஏலாது....பேசாலையில ஒண்டா
ஏறினதுகள்.....இங்கயும் வந்து ஒண்டா இருக்கணும் எண்டு
நினைக்கயில்ல.....திக்கு வேறா திசைவேறா பிரிஞ்சுபோய்ச்சதுகள். ஒரு
தல்லது கெட்டதுக்கு வந்து போறமாதிரியா இருக்கு...”

சொல்லிவிட்டுப்போன கலாவையே சம்மாட்டியார் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.
அவரின் மனதில் கசடாய் இருந்த நினைப்பு ஒன்று கழிந்தது போல்
இருந்தது. குலாஸ் சம்மாட்டியார் மாதிரி பெருசுகள் நினைத்திருந்தால்
இந்தப் பெண்ணை அலைக்கழிய விடாமல் தடுத்திருக்கலாம். ஒண்டுக்கும்
உதவாத சாதியைச் சொல்லி திமிறிய மரியான் மாஸ்டரை
சமாளித்திருக்கலாம்.. “கையில் பிள்ளையோடு வந்த மருமகளை மரியான்
மாஸ்டர் வெளியில் விரட்டி விட்டதைப் பார்த்தும் சும்மாதானே
நின்றோம்...”...என்று அவரது மனசாட்சி சுட்டது.

“சீ...என்ன ஏதேன்று விசாரித்திருக்கலாம்..”

காலம் கடந்து அவருக்கு ஞானம் பேசியது....அடுத்த ரெண்டு நாளில்
செங்கல் பட்டில் இருந்தும் நாமக்கல்லில் இருந்தும் திண்டுக்கல்லில்
இருந்தும் உறவினர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். வந்தவர்கள் உறவுகளைச்

சொல்லிச் சொல்லி அழுதார்கள். குலாஸ் சம்மாட்டியார் கிணற்றில் போட்ட கல்லுமாதிரி எதற்கும் அசையாது இருந்தார். வந்தவர்களின் அழுகையும் ஒப்பாரியும் காலம் கடந்து வருவதாகவே அவருக்குப்பட்டது. அவசரத்துக்கு உதவாததுகளை உறவுசொல்லிப் பாராட்ட அவரால் முடியவில்லை. அவருக்கு எழிலனும் பொடியன்களும் இந்தக் கலாவும், கோகிலாவும்தான் உறவாகத் தெரிந்தது. சம்மாட்டியார் குடும்பம் பெரிசு என்றபடியால் பெரிய உலை மூட்டி சமையல் செய்ய வேண்டியிருந்தது. வெளியூரில் இருந்து வந்த உறவுகள் இப்படித் துக்கம் அடைகாப்பது போல் வந்து பழியாய்க் கிடக்க உண்மையாகவே சீமாட்டியின் கிரியைகளை கடைசிமட்டும் நின்று செய்தவர்களை விட்டு விட்டோமே என்று நினைத்த சம்மாட்டியார் எழிலனுக்கும் பொடியன்களுக்கும் தகவல் சொல்லி விட்டார்...

“இங்க தனியக் கிடந்து என்ன செய்யப்போறீங்க...எங்களோட வந்து இருங்க....அங்க வந்து வேலைவெட்டியா செய்யப்போறீங்க....சும்மா வீட்டில வந்து இருங்க...” என்றுஎல்லோரும் சொன்னார்கள். குலாஸ் சம்மாட்டியா எல்லாருக்கும் “நாற்பது கழிஞ்சு பார்ப்போம்..” என்று சொல்லிவிட்டு இருந்தார். அவரு மனசுக்குள்ள வேறேதோ...ஒண்ணு கிடந்தது... “அம்மா.....அவங்கள் தாற காலையும் சாமானையும் தின்னுட்டுக் கிடக்க ஏலாது....”

“கலா...குழப்பாத தெளிவாக் கத ...”

“இல்ல....ஊரில இருந்த மாதிரி விளையாட்டு,நாடகம் எண்டு இருந்தால்தான் லூஸ் பிடிக்காம இருக்கும்...”

அவள் சொன்னது எழிலனுக்குப் பிடித்திருந்தது...

“ஓம் போட்டி நடத்தி பரிசும் குடுக்கணும்....”

அவர்கள் குலாஸ் சம்மாட்டியாரின் வீட்டுக்கு சாப்பிட வந்த போது கதைத்து முடிவெடுத்தார்கள். கலா கதைத்ததோடு சும்மா இருக்கவில்லை...கோகிலாவைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டாள். பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியரோட கதைத்தார்கள். மாணவர்கள் மூலமாக பெற்றோருக்கு கடிதம் கொடுத்து கூட்டமொன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்தாள் கலா...நோட்டீசும் ஒட்டினார்கள். கூட்டத்திற்கு நிறையப்பேர் வந்திருந்தார்கள். மண்டபம் முகாம் சப் கலெக்டரையும் அழைத்திருந்தார்கள். அவர் தன்னாலான உதவியைச் செய்வதாக

வாக்களித்தார். இந்த வருசம் மே தினத்தை வடிவா பெருசா கொண்டாடுறது எண்டு முடிவாயிற்று.

அன்றிலிருந்து கலாவுக்குள் பரபரப்பு தொற்றிக்கொண்டது. நிறைய வேலை செய்தாள். விஷால் பக்கத்து வீட்டு அக்காவின் பிள்ளைகளோடு நன்றாக ஒட்டிக் கொண்டான். அந்தப் பிள்ளைகளுக்கும் விஷாலை பிடித்திருந்தது. எங்கே போனாலும் வந்தாலும் விஷாலையும் கூட்டிக்கொண்டுதான் போகுவர்கள்.

கலாவும் கோகிலாவும் மண்டபம் முகாமில் ஒவ்வொரு வீடு வீடாய் ஏறி இறங்கினார்கள். இளைஞர் யுவதிகளைச் சந்தித்தார்கள். கலாவும் கோகிலாவும் கதைத்தது எல்லாருக்கும் பிடித்திருந்தது. ஒத்துழைப்பதாக வாக்களித்தார்கள். இலங்கையில் விளையாட்டுத் துறையில் ஈடுபாடாய் இருந்தவர்களைத் தேடிப் பிடித்து அவர்களை சந்தித்து விளையாட்டுக்களை நடத்தித்தர வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அதைப்போல கலைஞர்களைக் கண்டு அவர்களுக்கு விஷயத்தைச் சொன்னார்கள்.

“மே தினம் களை கட்டடியது”

ஒருபோதும் இல்லாத மாதிரி மண்டபம் முகாம் சோடிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த மணல் வெளியில் மத்தியில் நடப்பட்ட உயரமான மரத்தினை மையமாக வைத்து பந்தல்போல சுற்றிவர சோடித்திருந்தது வடிவாய் இருந்தது.

“யாரெண்டு இல்ல எல்லாரும் வரணும்”

கலாவின் வேண்டுகோளைத் தட்ட யாரும் இருக்கயில்ல....இளந்தாரிகளும் குமருகளும் சேர்ந்து முகாம் முழுவதும் பரப்புரை செய்து நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆதரவு சேர்த்திருந்தார்கள். கலாவுக்கு இது புது உலகம் போலத் தெரிந்தது....வீணான மரபுக்குள்ளும், மூடத்தனத்துக்குள்ளும் அடங்கி ஒடுங்கிப்போய் இருந்துவிட்டோமேயென்று கவலைப்பட்டாள்..

சத்தியநாதன் அடிக்கடி அவளுக்குச் சொன்னது இப்போது ஞாபகம் வந்தது... “மனித வாழ்வின் வீச்சம் வாழ்நாட்களின் எண்ணிக்கையைச் சார்ந்திருப்பதில்லை. அது செயலாளவினதும், மேன்மையிலும் இருக்கின்றது...” அவன் இயங்கியல் தர்க்கீக கோட்பாட்டை மதித்தான்.....அதனால் தான் அவன் சமூகத்தின் அடக்கு முறைக்கு எதிராக சாகும் வரை வழி நடந்தான்....என்று அவனை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டாள்.

இப்போது கலாவுக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்ட தலைமைத்துவத்தை எல்லோரும் பாராட்டினார்கள்.... ஈழவர்களின் வியாட்டுப் போட்டிகளுக்காகவும், கலை நிகழ்ச்சிக்காகவும் ஒன்றுகூடி அமார்க்களப்பட்டதைப் பார்க்க மண்டபம் முகாம் அதிகாரிகளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்ட திறமைகளும் ஆற்றல்களும் அவர்களை வியக்க வைத்தது.....எழிலனும் பொடியன்களும் பின்புலமாக இருக்க கலாவும் கோகிலாவும், குலாஸ் சம்மாட்டியாரும், அந்த விழாவை முன்னின்று நடாத்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.....

கலா பம்பரமாகச் சுழன்றது... சப் கலெக்டரின் கண்களில் பட்டது... “யாரிந்தப் பொண்ணு....ரொம்ப சுறுசுறுப்பா இருக்கா” அவர் கேட்க அவருக்கு பதில் சொல்லப்பட்டது....

“பேரு கலா.... விடோ...”

“ஐயோ..... பாவம்.... என்னாச்சு....”

“ந்தா... வர்றேன்... போன்னு சொன்னவன் செத்துட்டான்..... சிங்கள இராணுவம் சுட்டுப்போட்டு துன்னானுங்க....”

சப் கலெக்டர் கலாவைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்தார்...அவளுக்கு அந்த அறிமுகம் சந்தோஷமாய் இருந்தது.....

“கலா...உங்க ஆளுங்க....ரொம்பக் கெட்டித் தனமாப் பண்ணாங்க....ஏம்மா...இன்னைக்கு மட்டுமில்லாம தொடர்ந்து உங்க ஆளுங்களுக்கு நல்லது பண்ண மாதிரி ஒரு அமைப்பு இருக்கிறது நல்லதும்மா.....”

கலெக்டர் சொன்னதை கலா நெஞ்சில் நிறுத்தினாள்.....மற்றவர்கள் இலகுவில் சந்தித்துப் பேச முடியாத கலெக்டர் கலாவை மேடையில் வைத்துப் பாராட்டிப் பேசியது பேசாலையாட்களுக்கு சுருக்கென்று தைத்தது.....

*****

அருள்நேசனுக்குப் பொறுக்க முடியாமல் இருந்தது....அவனுக்கு வசதி இருந்தது...ரெண்டு தடவைகள் சப் கலெக்டரோடு கதைத்திருந்தான். சாதாரணமாக கலெக்டரை அகதிகள் நேரடியாக சந்திக்க பொட்டுக்காரன் கிருஷ்ணமூர்த்தி விடுவதில்லை. என்ன ஏதென்று அவனே கேட்டு பரிகாரம் செய்து அனுப்பி விடுவான். அருள்நேசன் செமத்தியாய்க் கவனித்து

கலெக்டரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தான் கலெக்டர் முன் சமூகத்தில் தன்னை ஒரு பெரிய ஆளாகவும், இலங்கையில் தான் வசதியான ஆளாகவும் காட்ட வேண்டுமென்று அவன் ஆசைப்பட்டான். மறக்காமல் இலங்கையில் விலை கூடிய 'செண்ட்' அயிட்டம் ஒன்றை வாங்கிக்கொண்டு போயிருந்தான்....

"குட்மோர்னிங் சேர்..."

"வாங்கய்யா...என்ன விஷயம்..."

"சும்மா பாத்திட்டுப்போக வந்தன்..."

"ஆங்...உட்காருங்கய்யா..."

"சேர்....நான் இலங்கையில் பேசாலை...வசதியாக இருந்தோம்....இப்ப ஒண்டும் குறையில்ல..."

அவன் அவருடன் இளித்து இளித்துப் பேசியதை வெளியில் இருந்து பார்த்தவர்கள் பெரிதாகத்தான் நினைத்தார்கள்....அருள்நேசனின் தொழில் இன்னதென்று கலெக்டர் எப்படி அறிந்தாரோ தெரியவில்லை....தனிப்பட்ட முறையில் அருள்நேசனைச் சந்திப்பதை கலெக்டர் தவிர்த்துக் கொண்டார். பிறகு ஒரு தடவை அவர் அவனை பொலிஸ்காரர் மூலம் எச்சரிக்கை செய்திருந்தார். பொலிஸ்காரர் ரெண்டு பக்கமும் தாளம் போடுவார்கள். கலெக்டர் சொன்னதற்காக ஆடுவதும் அருள் நேசன் கொடுக்கும் லஞ்சத்திற்காக பாடுவதுமாக இருந்தார்கள்....

"யார் அழிஞ்சாலென்ன....யாரு பொழைச்சாலென்ன..." என்று நினைக்கிறவன் அருள்நேசன். அவதிப்பட்டு வருகிற அகதிகளிடம் நேர்மையில்லாம பொருட்களை வாங்கிற விற்கிற தொழில் செய்கிறான். எஸ்.பி.குவார்ட்டஸ் பக்கம் இருக்கிற பொம்பிளையினோட்தான் அவனிட வியாபாரமெல்லாம். அவன் அந்தப் பக்கம் ஒன்றிரண்டு பொம்பிளையினோட வித்தியாசமாப் புழங்கிறான் என்றும் அகதி முகாமில் ஒரு கத இருக்கு... அருள்நேசன் செய்யிற எல்லா அநியாயத்திற்கும் காவல் வைக்கிற மாதிரி மண்டபம் முகாம் பொலிசுக்கும் நல்லாக் குடுத்த வச்சிருக்கானாம்....

"அருள் நேசன் யாருய்யா....அந்தப் பொம்பிளையினோட..."

"எங்கட ஊர் தான்...அவ இந்த வயசில ரெண்டு ஆம்பிளையினோட திண்டிட்டாள்..."

"அட...அப்படியா?...?" அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரி குடித்துக் 'குஷி'யில் இருந்தார்....

"ஓம்...சேர்....இங்க வந்து பெரிய பத்தினி மாதிரிக் கதைக்கிறாள்..."

“டே.....ய்..இங்க நமக்கு குறுக்க வந்தான்னா அப்புறம் அதுக்குத்தான் நல்லதில்ல...” அவர் அப்பிடிக்கை கதைக்க அருள்நேசனுக்கு உஷார் ஏறியது.....

“ஓம் சேர்...”

“டேய்.....எதுக்கும் சந்தர்ப்பம் வரணுமில்ல....”

பாத்துக்கலாம்....அருள் நேசன் தனக்கு வேண்டிய பொலிஸ் அதிகாரியின் காதில் போட்டுவிட்ட திருப்தியில் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

கலா இப்போது ஏகத்துக்கு மாறிப் போயிருந்தாள்.. அவளுக்கு தமிழ் நாட்டு வாசனை நன்றாகப் பிடித்திருக்கின்றது. இலங்கையில் இருந்தது போல் “ரெண்டும் கெட்டான்” உடை உடுத்தாமல் முழு நேர சேலைக்குள் புருந்திருந்தாள். உடம்பு பூசி அழகு கூடியிருந்தது. தன்னைப்பற்றி கொஞ்சம் அக்கறைப்படத் தொடங்கியிருந்தாள். மனதை தளர்ச்சியில்லாமல் எப்போதும் உற்சாகமாக வைத்திருக்கப் பழகியிருந்தாள். தினம் ஒரு பிரச்சினையில் ஓடித்திரிய இந்தப் பெண்ணால் எப்படித்தான் முடிகிறதோ என்று மற்றவர்கள் மூக்கில் விரலை வைத்தார்கள்.

விஷால் இப்போது பள்ளிக்கூடம் போகத் தொடங்கியிருந்தான். பக்கத்து வீட்டு அக்காவும் பிள்ளைகளும் விஷாலை நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டார்கள் எல்லோராலும் கைவிடப்பட்டு வந்து சேர்ந்தவளுக்கு பக்கத்து வீட்டு அக்காவின் உறவு பெரிசாகத் தெரிந்தது.

“அக்கா..... என்னால உங்களுக்குக் கஸ்டம்”

“பைத்தியம்.....ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய் கலா உன்னைப்பற்றி முழுசாத் தெரிஞ்சு பிறகு.....”

உனக்கு கூடப் பிறந்த சகோதரமா இருக்கணுமெண்டு ஆசைப்படுறன்” அந்த அக்கா சொல்லும் போது கலா நெஞ்சு உடைந்து உருகினாள்.

“கலா எப்படியும் நீ தனியா இருக்க முடியாது, உனக்கெண்டு ஒரு வாழ்க்கை தேவை கலா...”

“வேணாமக்கா எனக்கு விஷால் இருக்கிறான்”

“ஏய் சொன்னாப் புரிஞ்சுக்க.. கடைசி மட்டும் கூட வாறதுக்கின்னு ஒரு உறவு தேவை..”

அந்த அக்கா சொன்ன மாதிரியே குலாஸ் ஐயாவும் அவளிடம் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

“கலா எதிர் காலத்தில் நீ சாயஞ்சு கொள்ளுறதுக்கு ஒரு சப்போர்ட் வேணாமா....கல்யாணம் பண்ணிக்க...”

கலா அவள் சொன்னது பற்றி யோசிக்க ஆரம்பித்தாள். அப்போதுதான் அவள் மனதை சிவானந்தன் என்பவன் நச்சரிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். சிவானந்தனின் பேச்சும், பார்வையும் ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லிக்

கொண்டுதான் இருந்தது. சிவானந்தன் படித்தவன். பண்புள்ளவன். பொறுப்பானவன் என்று எல்லாரும் சொல்வது அவளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு நாற்பது வயது ஆனால் பார்ப்பதற்கு அப்படித்தெரியவில்லை...படுஸ்மார்ட்டாக இருந்தான். ஏனோ திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கிறான். வேளைவரும் போது அதைக் கேட்டு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்தாள். இன்றுவரை கல்யாணம் பற்றி அக்கறை காட்டாதவன் கலாவுடன் பழகியதற்குப் பின்பு அவனுக்குள் ஞானம் பேசியது. நேற்று அந்த இடத்தில் சிவானந்தனை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கலா முதுகுக்குப் பின்னால் கேட்ட குரலுக்குத் திரும்பினாள். சிவானந்தன் நின்று கொண்டிருந்தான். “பளிச்” சென்றிருந்தான். அவன் கண்களுக்குள் சிரிப்பு சிமிட்டியது. அவளுக்கு மனசுக்குள் “திக்” ஒட்டிக் கொண்டது. அது பயம் போலவும் இருந்தது. அவன் அவளுக்கு அறிமுகமாகி இரண்டு மூன்று மாதங்கள் தான் இருக்கும். ஆனால் அதிகமாக பழகியது போலவும், பரஸ்பரம் சண்டை பிடித்து பின்பு சேருவது போலவும் ஆர்வம் காட்டுவது போலவும் இருக்க அவள் தன்னைப் பற்றி பயந்தாள்.

“என்ன?”

“கொஞ்சம் தனியா..... ஐ மீன் பர்சனலாக் கதைக்ணும்”. அவன் அதற்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. முகத்தை சட்டென்று இறுக்கிக் கேட்டவனின் மனசைக் கண்களால் தடவிப் பார்த்தாள். அவளின் பார்வை அவனை மௌனியாக்கியது. அவன் கூட்டுக்குள் தலையை இழுத்து நத்தையானான். அவன் மண்டப முகாமுக்கு பணி செய்ய வந்த ஈழ ஏதிலியர் மறு வாழ்வுக் கழகத்தின் மாவட்ட இணைப்பாளர். அவனை அவளால் தவிர்க்க முடியவில்லை.

“எப்போ சிவா”

“ஈவினிங்”

“சரி” சொன்னவள் எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டு நடந்தாள். அதிக நேரம் ஒன்றும் பேசாமல் பாறை இடுக்குகளில் விழுந்து மடிந்து வழியும் கடலலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கடல் இரைச்சல் பிரதேசமெங்கும் வியாபித்திருந்தது.

“கலா” என்னைப் புரிஞ்சிக்குவீங்கன்னு நினைக்கிறேன்”. அவன்தான் முதலில் பேசினான்.

“எதுக்குப் புரிஞ்சிக்கணும்”

அவன் கொஞ்சம் தாமதித்தான். அவள் முகத்தைப் பார்க்காமல் வேறெங்கோ பார்த்தபடி பேசத் தொடங்கினான்.

“நான் யாழ்ப்பாணத்தில் லவ் பண்ணின பிள்ளை. வெளி நாட்டில மாப்பிள்ளையெண்டவுடன் விட்டுப் போட்டு போய்ட்டாள். அதுக்குப் பிறகு நான் இதுகளைப் பற்றி நினைக்காமல் இருந்துட்டன். இப்ப அவள் முகத்தைப் பார்த்தான் கலாவின் முகத்தில் கலவரம் தெரிந்தது.

“உங்களை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு கலா” அவன் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. கலாவுக்கு கூசியது. அவசரப்படக் கூடாது என்று நினைத்தாள் “சிவா .. பொறுங்கோ நான் யோசிக்கணும். இருவரும் காலாரக் கொஞ்சத் தூரம் நடந்தார்கள்.

பின்பு கலா “ எனக்கு விஷால் இருக்கான்” நினைத்ததை சட்டெனக் கேட்டாள்.

“இருக்கட்டும் .. அதுக்கென்ன..?”

“அவன் என்ற புருஷன் யோகனுக்குப் பிறந்த பிள்ளை.

“அதுக்கென்ன”

“பயமாயிருக்கு..” சொன்னவள் விறு விறென நடந்து தூரத்தில் போனாள்.

*****

யோகன் தன்னைவிட்டுப் போன இந்த ஆறு ஏழு வருடங்களில் வாழ்க்கையை கசப்பாகவே அனுபவித்து அதை சப்பித் துப்பியிருக்கிறாள் கலா. இப்போது கலாவுக்குப் புதிதாக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் உருப்பெறத் தொடங்கியிருந்தது. தான் சந்திக்கிறவர்களில் எப்போதாவது உண்மையான மனிதர்களும் வந்து போகிறார்கள் என்பதில் அவளுக்கு விருப்பம் இல்லாமல் இல்லை.. ஆனால் அதுபற்றி தன் மாமனாரிடம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாள். இது நாள்வரை எண்ணிப்பார்க்காது விட்ட மரியான் மாஸ்டர் குடும்பத்தை நினைத்துப் பார்த்தாள். அடையாளம் காட்டும் நாள் வந்தது. அன்று அகதிகள் எல்லோரும் ஓரிடத்தில் கூடுகின்ற நாள் மாமனார் குடும்பம் வந்திருந்தது.

அவள் தன் மாமனாரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் பார்க்கிறாள் என்பதை உணர்ந்து தலை குனிந்தார் மரியான் மாஸ்டர். யோகனின் தங்கச்சி ஸ்ரெல்லாவுக்கு கலியாணம் நிச்சயமாகியிருக்கிறதாம். விசாரித்தாள். மண்டபம் முகாம் பெரிய மளிகைக்கடை உரிமையாளர் குசை. கேரளாக்காரர். அவரின் மகன் சாள்ஸ்சுக்கும் ஸ்ரெல்லா மீது காதலாம். மகனின் விருப்பத்தை குசை முதலாளியால் தட்ட முடியவில்லை. கடனுக்கு சாமான் கொடுத்து

வாடிக்கையாளராக்கியதால் வந்த உறவு.. ஊரில் காட்டிய திமிரை இங்கு காட்ட ஏலாது .. அடங்கிப் போனார் மாமா.. நக்குண்டார் நாவிழந்தார் என்ன செய்வது..?

மாமனார் மாறிவிட்டாரா?

அல்லது இந்த மண் மாற்றிவிட்டதா?

சாதியென்ற கர்வம் இருந்ததோ.. அது இல்லையா இப்போது..?

மருதானிக்கும், நகப்பூச்சுக்கும் வித்தியாசம் தெரிகிறதா?

அப்படியென்றால்.. அப்போது தன்னைப் பிடிக்காவிட்டாலும் பேரப்பிள்ளை விஷாலையாவது பிடிக்கணுமே..

“போ.. தாத்தாட்டப் போ..”

அவள் அவளின் காதில் விழுகிறமாதிரிக் கதைத்தாள்.

“யாரு” விஷால் கேட்டான்.

“தோ.. அவருதான் .. கையை நீட்டிக் காட்டினாள்

எல்லோரும் பார்க்கிறார்கள் என்று மரியான் மாஸ்டருக்கு வெட்கமாய் இருந்தது.

“ஐயோ.. என்னைப் போட்டு ஏன் பிரச்சினப்படுத்திறியள்”

என்பதாய் அவர் மனம் வாதித்தது.

அவரின் இந்த நிலைக்காக கலா பரிதாபப் பட்டாள்.

*****

அன்றைக்கு இரவு விஷாலுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் கலா.

வீட்டின் வெளியே யாரோ வந்து நிற்பதாகப் பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளை வந்து சொன்னது.

எழும்பி வந்து பார்த்தாள்.

மரியான் மாஸ்டர் நின்றார். கையில் பிஸ்கட் பெட்டியோடு அவரை அங்கு எதிர்பார்க்காததால் அதிர்ந்தாள் கலா. அப்படியொரு நொந்து போன சூழ்நிலையில் வெளியே செல்ல முடியாத பின்புலத்தில் தன் மருமகளை சந்திப்போம் என்று அவரும் இதுநாள் வரை நினைத்திருக்கவில்லை. அவரின் உள்மனம் பேசியது.

“நீ.. என் மகனின் மனைவி தானா?...”

நான் உனக்கு மாமனார்தானா?...”

அவர் மனம் ஓலமிட்டபடி கழிவிரக்கத்தோடு பார்த்தார். கலாவுக்கு இந்த நேரத்தில் தன் மாமனாரைப் பார்க்க சந்தோஷமும் பரிதவிப்பும் ஒன்றாய் மேலிட பார்த்தாள். குறைந்தும் கரைந்து போன தேகம். முகத்தின் வாட்டத்தில் துடிக்கும் உதடுகள்.

“வாங்க மாமா சுகமா?”

அவருக்கு அதிர்ச்சி இரண்டு. அவள் அவரை மாமாவென்று வாய் நிறைய அழைத்தது முதல் அதிர்ச்சி.

சுகமா என்று கேட்டது இரண்டாவது அதிர்ச்சி.

மண்டபம் முகாமிற்கு வந்த காலத்தில் இருந்து பேசாலையாட்கள் யாரும் இப்படி அவரிடம் சுகம் கேட்டதில்லை. ஏனென்றால் அவர் யாரிடமும் இப்படிப் போய் நின்றதில்லை.

பாவப் பொறுதி கேட்க வந்தவனிடம் தெய்வம் குசலம் விசாரித்தது போல இருந்தது.

இப்போது அவர் கேட்டார்

“உள்ள வரலாமா”

அவள் கண்கள் பனித்து ஒதுங்க அவர் உள்ளே வந்தார். விஷால் படித்த புத்தகத்தில் தலையை வைத்துப் படுத்திருந்தான். வீடு சுத்தமாய் இருந்தது.

கலா அவசரமாய் நாற்காலியை நகர்த்திச் சொன்னாள்

“இருங்க மாமா”

அவர் வீட்டை சுற்றி நோட்டமிட்டார்.

சுவரில் யோகனின் படம் மாலை போட்டபடி கொழுவப் பட்டு இருந்தது. அதை நிலைக் குத்தியாய் பார்த்தபடி இருந்தார். கண்களில் இருந்து நீர் தாரையாக வடிந்தது.

கலாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பதறினாள். அவர் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார். உதடுகள் அசைந்து வார்த்தைகள் துண்டு துண்டாய் பிரசவித்தன.

மன்னிச்சிக்கிங்கம்மா... மன்னிச்சிக்கிங்கம்மா...

சில நிமிடங்கள் யாரும் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.

சத்தியநாதன் செத்தது கேள்விப்பட்டும் நா வரயில்ல. என்றவர் கதறினார். கலாவுக்கு கண் கலங்கியது.

“மாமா சத்யநாதன் நல்லவரு மாமா” அவள் அவரிடம் தன் புனிதத்தைச் சொல்ல விழைந்தாள்.

“அம்மா எல்லாரையும் விட நீ நல்லவம்மா” அவர் அதை உறுதியாகச் சொன்னார். அவளுக்கு பெருமூச்சு ஒன்று வெளியேறியது.

“அம்மா நீ இப்படியே இருக்காதம்மா நீ சொன்னியெண்டால் நானே உனக்கு ஏற்றமாதிரி கல்யாணம் செய்து வைக்கிறேன். அவர் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் எதையெல்லாமோ கதைத்துக் கொண்டு போனார்.

அவளுக்கு அவரைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. கொஞ்ச நாளளக்கென்றாலும் இவருக்கு நல்ல மருமகளாக இருந்துவிட்டு சிவானந்தனைக் கைப்பிடித்தால் என்னவென்று யோசித்தபடி கிடந்தாள்.

*****

பத்மாவதி காத்திருந்தாள்.

மணி இரவு எட்டாயிருந்தது.

வாசலுக்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தவளின் கண்கள் பிரகாசிக்க.. அருள்நேசன் வந்து கொண்டிருந்தான். பத்மாவதிக்கு தலையில் அடிபட்ட காயம் சுத்தமாய் ஆறியிருந்தது.....

கிசு கிசுப்பாய்க் கேட்டாள்.

“ஏன் லேட்டு”

அவன் ஒரு தடவை தன் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“பார்த்துத்தானே வரவேணும்”

அவர்கள் வேகமாக வீட்டினுள் நுழைய அவள் கதவை உட்பக்கம் தாளிட்டாள்.

“என்னவாம்”

பிரச்சினைதான். “இவள் முண்டச்சி கலாவும் கோகிலாவும் தான் எல்லாத்துக்கும் காரணம்.”

“ஸ்.. மெதுவாகக் கதைங்க” இருவரும் கையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டார்கண். பிறகு மெதுவாக.

“ஏன் அந்த சிறுக்கிக்கு என்னவாம். அவள் ஆத்திரப்பட்டாள்.

“புதுசா அகதிகள் முன்னேற்றக் கழகமென்று ஒரு கூட்டம் போட்டுக் கதைச்சிருக்காங்க. கலெக்டரும் சப்போட்டாம்”

“அப்ப நம்ம பொலிஸ்” குரல் தளர்ந்தது பத்மாவதிக்கு

“பொலிஸ் நம்ம பக்கம்தான் அதுக்காக நாமளும் கவனமாகத்தான் இருக்கணும். அதவிடு அந்தப் பிள்ளையெங்க”

“அது பயப்பிடுது”

“நீ வெருட்டியிருப்பா இரு நான் கதைக்கிறேன்” அருள்நேசனின் கண்கள் அலைந்தன.

“ங்கே நரசிம்மன் சேரோட கதைச்சீங்களா?”

“அவருக்குப் புதுசு என்று சொன்னன். உடனே கூட்டிக்கிண்டு வரச்சொன்னாரு”

“வடிவாப் பக்குவமாகக் கதைச்சுக் கூட்டிக் கொண்டு போங்க” என்றவள் மூலையில் சுருண்டு படுத்துக் கிடந்த அந்தப் பெண்ணைத் தட்டி எழுப்பினாள் பத்மாவதி.

எழும்பியவள் மாறி மாறி இருவரையும் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு பதினாலு பதினைந்து வயசு இருக்கும். சுத்தமாயிருந்தாள். அவள் முகத்தில் நல்ல குடும்பத்தின் “தேஜஸ்” தெரிந்தது. இளமை பூசிக்கொண்டு குமரியாய் இருந்தாள்.

தாய் தகப்பனை இழந்து இந்தியாவுக்கு அகதியாக வந்தவர்களுடன் படகேறி வந்து சேர்ந்தவள் தன் உறவினர்களைத் தேடியலைந்த போது பத்மாவதியின் அழுக்குக் கண்ணில் பட்டுவிட்டாள். பத்மாவதி வசீகரமானவள் பேச்சிலும் இனிப்பைத் தடவியிருப்பாள். பொலிஸ்காரன் நரசிம்மனிடம் கண்ணடித்துவிட்டு தன் வீட்டிற்கே கூட்டி வந்து விட்டாள். பொலிஸ்காரன் ஆசீர்வாதத்தோடு தொழிலுக்கு துணை கிடைத்துவிட்டதாய் சந்தோஸப்பட்டவளுக்கு புதுசாய் இந்தக் கலாவும், கோகிலாவும் கரைச்சல் கொடுக்கிறார்கள். யார் எதிர்த்தாலும் பொலிஸ்காரன் நரசிம்மனுக்கு அர்ச்சனை செய்துவிட்டால் போதும் மீதியை அவன் பார்த்துக் கொள்ளுவான்.

கோகிலா இரண்டு தடவை இந்தத் தெருப்பக்கம் நோட்டம் பார்க்க வந்ததை பத்மாவதி கவனித்தாள். அதுதான் இரவோடிருவாக இந்தப்புதுப்பொண்ணை நரசிம்மாவின் குவாட்டசுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போக அருள் நேசனை அழைத்திருந்தாள்.

“பேரென்ன”

“இந்துஜா”

“நல்ல பேர்.. ம் .. பயப்பிடுறியா?”

அது பேசாமல் தலை குனிந்தது. அவன் அவளின் நாடியில் கையை வைத்து முகத்தை தூக்கிக் கேட்டான்

“பயப்பிடுறியா.. நான் இருக்கன் பயப்பிடாத”

அவன் மறுகையால் அவளின் தொடையில் கை வைத்தான்

அவள் அவன் கையை அவசரமாய் விலக்க

“ஏன் உனக்கு என்ன வேணும்.” தன் சட்டைப் பையிலிருந்து கொத்தாகக் கொஞ்சம் நோட்டுக்களை எடுத்து அவள் கையில் திணித்தான்.

“ந்தா எல்லாம் உனக்குத்தான்.. ஞ்சே.. இது சிலோன் மாதிரியில்ல காசுக்குடுத்து எதையெண்டாலும் வாங்கலாம்.” அவள் கொஞ்ச நேரம் கையிலிருந்த காசையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவனது கை அவள் தேகத்தின் எல்லா இடத்திலும் ஊர்ந்தது.

அந்தப் பெண்ணுக்கு எதுவோ புரிந்தும், புரியாமலும் இருந்தது. இவன் நல்லவனா?, கெட்டவனா? அவளுக்குள் புதுசாக கேள்வி முளைக்கும் போது அவளை தரையில் சாய்த்து அவன் மேலே படர்ந்தான்.

அவசரமாய் கதவு படபடத்தது. வெளியிலிருந்து கோகிலா சத்தம் போட்டாள். “திறவடி கதவ திறக்கிறியா கதவ உடைப்பன்” கதவில் பமர் பமரென அடித்தாள். அருள்நேசன் பதறித் துடித்து எழும்பி பின்வாசல் வழியாய்ப் பறந்தான். அவனுக்குத் தெரியும் கோகிலாவிடம் மாட்டிக் கொண்டால் வேறு வினையே வேண்டாம். எழிலனும் பொடியன்களும் தூக்கி சித்திரவதை செய்து தொலைத்து விடுவார்கள்.

பத்மாவதிக்கு வியர்த்தது. முந்தானையால் முகத்தை துடைத்துக் கொண்டே கதவைத் திறந்தாள். உள்ளே வந்த கோகிலா தேடியபடியே கேட்டாள்.

“அந்தப் பிள்ளையெங்க சொல்லுங்க”

அந்தப் பெண் தரையில் சாய்ந்து கிடந்ததைப் பார்த்து ஓடிப் போய்த் தூக்கினாள். அவள் கண்களுக்கு பின்வாசல் திறந்திருந்தது தெரிந்தது. ஓடிவந்து பார்த்தாள் அருள்நேசன் ஓடிக் கொண்டிருப்பது தெருவிளக்கு வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது.

கோகிலாவுக்கு கோபம் தலைக்கேறியது. கோகிலா அந்த வீட்டை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்தாள். ஒரேயொரு மடக்கு நாற்காலி, அவசரத்தில் கழற்றி எறியப்பட்ட பெண்ணின் உள்ளாடை அதில் உட்கார்ந்திருந்தது. அந்த வீட்டின் சுவரில் விபரீதமாக நடிகைகளின் வர்ணப் போஸ். ராஜபார்வை

மாதவி குளியலறைக் காட்சியோடு .. சாமி படம் ஒன்று அதில் செவ்விரத்தம் பூக்களோடு ஊதுபத்தி புகைந்து கொண்டிருந்தது. அறையின் மூலையில் அரைகுறையாய் உயிர்விட்ட சிகிரெட் துண்டுகளில் வாடிக்கையாளரின் அவசரம் தெரிந்தது. கூடத்தைத் தாண்டி கன்னியறை. தரையில் வீரித்தபடி பழைய பாய். அது சுருட்டப்படுவதேயில்லை என்பதாக அதில் பஞ்சு பிதுங்கிய நசுங்கிய அழுக்கேறிய தலையணை. “கூட்டிக் குடுக்கிறியாடி நாயே” பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கோகிலா கேட்டாள். அவள் பதில் சொல்லாதது கோகிலாவுக்கு எரிச்சல் மூட்டியது. பத்மாவதியின் தலை முடியைப் பிடித்து உலுப்பினாள்.

“சொல்லு இந்தப் பிள்ளைக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்”

“ந்தா அடிக்கிற சேட்டை விடாத”

கோகிலா எட்டி உதைத்தாள் பத்மாவதி எதிர்பார்க்கவில்லை. நிலை தள்ளாடி சுவரில் சாய்ந்தாள். கோகிலாவின் கண்களை குறுகுறுவெனப் பார்த்தாள்.

“நான் யாரெண்டு தெரிஞ்சால் நீ என்மேல கை வைக்க மாட்டாய்”

“சொல்லு நீ யாரு ஆம்பிளகள் வீசியெறிகிற சில்லறைக்காக உடம்ப விக் கிற வேசை.. வேறென்ன தெரியணும் சொல்லு”

பத்மாவதியின் முகத்தில் கலவரம் புயலாக அடித்தது. வந்திருப்பவள் எழிலனும் பொடியன்களும் அனுப்பியிருக்கிற ஆள் கவனமாகக் கதைக்காட்டில் தூக்கிடுவான்கள் என்று பயந்தாள். மண்டபம் முகாமில் தனக்கு இத்தனை நெருக்கு வாரம் ஒரு நாளும் இருந்ததில்லை.

பத்மாவதிக்கு முப்பது வயதிற்குள் தான் இருக்கும் வாகாக சுமாறாய் வளர்ந்திருந்தாள் தலைநிறைய கனகாம்பரம் பூ கத்தையாகத் தோள் வழியே தொங்க ஓய்யார அழகு அவளுக்கு கண்களுக்கு மைதீட்டி, கழுத்தில் ஒத்த சிறு சங்கிலியோடு வலம் வருவது யாரையும் வசீகரிக்கும் முந்தானையைத் தாண்டி விழுவது போலிருக்கும் அவள் பெண்மை.

புருஷனுக்கு மூளைக் காய்ச்சல் என்று இராமநாடு ஆஸ்பத்திரியில் மாதக் கணக்காக வைத்திருந்து அலைந்த போது பிச்சை எடுக்காத குறை அவதிப்பட்டுப் போனாள் பத்மாவதி.

ஆஸ்பத்திரிக்கு நோயாளிகளைப் பார்க்க வரும் ஆம்பிளகளிடம் பல்லை இளித்துக் கேட்டால் கண்களால் அவள் தேகத்தை மேய்ந்து கொண்டு போடுகிற காசில் வயிற்றைக் கழுவியவளுக்கு சொரணை கெட்டுப் போய்

விட்டது.. அப்படி அவளுக்குப் பழக்கமானவன்தான் அருள்நேசன் முதன் முதல் அவளுக்கும் அச்சம் மடம் நாணம் பயிர்ப்பு இருந்ததுதான் .. பிறகு ..தவறு பழகிப் போய்ச்சு.. இப்போதெல்லாம் காசோடு யார் வந்தாலும் சரி வருகிறவனை குஷிப்படுத்த இவள் அடிக்கிற லூட்டி மவுசு ஏறிக் கொண்டே போனது... வெருட்டிய பொலிஸ்காரன் நரசிம்மனும் அவளுக்குள் விழுந்தது இவளுக்கு லாட்டரி அடித்தது போல புருஷன்.. செத்த பிறகு பத்மாவதியை அந்த முகாமில் அறியாதவர்கள் யாருமில்லை.

பத்மாவதி சுவரில் சாய்ந்து கால்களுக்குள் மடங்கி முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். விட்டு விட்டு அவள் தேகம் குலுங்குவதைப் பார்த்தால் அவள் அழுவது புரிந்தது.

“மானத்தை வித்துப் பிழைக்கிறது ஒரு பிழைப்பாடி” கோகிலா அவளிடம் கேட்ட கேள்விக்கு பத்மாவதி அழுகையோடு கதைத்தது மனதை நெருடியது. “ஓம் .. தின்னக் குடிக்க வழியில்லாமல் இருந்த போது மானத்துக்குப் பயந்து செத்திருந்தால் என்னட சாவுக்காக கவலைப்பட்டிருப்பாங்கள்.. மானத்தை... சாகடிச்சிட்டு இப்ப வாழ்த்திட்டிருக்கன். இப்ப என்னட வாழ்க்கைக்காக கவலைப்படுறீங்கள்” கோகிலா கொஞ்சம் தணிந்திருந்தாள்

“ஏன் பத்மா இப்ப உன்னட்ட காசிளுக்கு பிறகேன் இந்தத் தொழில்” “நான் இண்டைக்குத் திருந்திறன் விபச்சாரியெண்ட பேர் இல்லாமல் போகுமா?

“பரிகசிக்கிறவங்கள் இது இல்லாம என்னால் எதிர் கொள்ள ஏலாது” அவள் தனக்கென்று பேசிய நியாயத்தில் அர்த்தம் இருந்தது என்பதை புரிந்து கொண்டவளாய் கோகிலா அவள் முதுகில் தட்டினாள். அவள் புறப்பட்ட போது அந்தச் சின்னப் பெண்ணையும் கூட்டிக் கொண்டு போனாள்

தன் மானத்திற்காய் போராடும் இனத்திலா இப்படி? கோகிலாவின் நெஞ்சில் நெருஞ்சி முள்ளாய் குத்தியது.

வீடு படு சுத்தமாயிருந்தது. பார்க்கிற பொருட்கள் எல்லாம் சீராக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்துஜா அங்கு நிம்மதியாக இருந்தாள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கலாவை அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அவளுக்கு கலாவுடன் இருந்து விட்டால் நல்லதெனப்பட்டதால் கேட்டாள்.

“அக்கா நான் கட்டாயம் போகணுமா?”

கலா யோசித்தாள் ஏன் இந்தப் பெண் இப்படிக்கேட்கிறாள்?

“அப்ப உனக்கு சித்தி வேணாமா?”

“இல்ல அங்க எப்படியோ தெரியியல்லை”

“நான் பிழையான இடத்தில் உன்னக் கொண்டு போய் விடமாட்டன்”

கலா சொன்னதற்கு இந்துஜா பதிலொன்றும் சொல்லாமல் நிற்க கலா துணுக்குற்றாள்.

“ஏன் நம்பிக்கையில்லையா?”

“இல்லக்கா எங்க போனாலும் சுவாசிக்கிறதுக்கு காத்திருக்கு, ஆனால் போற இடத்த நல்லாத் தெரிஞ்சிட்டுப் போனா மனசு தெளிவாயிருக்கும்”

அந்தப் பாலாடை முகத்தில் இத்தனை அழுத்தக் குறிப்புக்களா? கலா வியந்து போனாள்.

இந்துஜாவுக்குள் ஞானம் பேசியது. வாழ்வியல் புரீந்தது போலிருந்தது. தன் உறவுகளோடு வாழ்ந்த தேசத்தில் இழக்க முடியாததை இழந்து விட்ட ரணத்தை மறக்க இங்கு படகேறி வந்தது சரியா? தவறா? படாதவர்கள் கையில் பட்டு நைந்து போனதை நினைப்பதுதான் இப்போது ரணமாக வலித்தது அவளின் ஞாபகங்களே வாழ்க்கையின் கனமாக மாறி விட்டதை நினைத்து அழுதாள்.

அம்மா, அப்பா, அண்ணன், தங்கச்சி, மாமன், மாமி, மச்சான், மருமகள் என்கிற அற்புத உறவுகளின் சங்கமம், வளம் பேசிய வீடும், பனை மட்டை

கிடுகு வேலியின் பாதுகாப்பு துலாக் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றி வளர்ந்த முருங்கை, தென்னையின் ஆத்மார்த்த திருப்தி, கூடவே வலம் வந்த நாய், பூனை, கோழி, குருவி தந்த ஏகாந்த சினேகம் எல்லாவற்றையும் விட்டு படகேறி வந்து உயிர் பிதுங்கி நிற்கிற இந்த அவஸ்தையை நினைத்து இந்துஜா அழுதாள்.

அகதிப் பயணமும், அகதி வாழ்க்கையும் ரணம்தான்.

எது சரி தள்ளி வாழ்வதா? தழுவி வாழ்வதா?

அவள் மனம் கடலாய்க் கொந்தளித்தது....

தள்ளி வாழ்வது சுடுகாட்டு அமைதி

தழுவி வாழ்வது கோட்டானின் அலறல் இரண்டும் இந்த வாழ்க்கையின் சுமை தான்..சம்பவங்களோடு கோபித்துக் கொண்டு சந்தர்ப்பங்களுக்கு முதுகு காட்டுவது முட்டாள் தனமாய் பட்டது அவளுக்கு..

நாள் என்பது இரவையும் பகலையும் சேர்த்துத்தான்

பூ என்பது காம்பையும், முள்ளையும் சேர்த்துத்தான்

கடல் என்பது அலையையும், காற்றையும் சேர்த்துத்தான்.

வாழ்க்கையென்பது ரணத்தையும் சுமையையும் சேர்த்துத்தான்

“இந்துஜா உன்னை மாதிரி நானும் கஸ்டப்பட்டிருக்கன் பயப்பிபாத..” சொன்ன கலாவுக்கு இந்துஜாவின் மனம் எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டிருக்கும் என்று புரிந்தது.

பாவம் இந்துஜா பத்மாவதியின் கையில் பட்டு என்னபாடு பட்டிருப்பாளோ? அவளின் உருட்டலுக்கும், வெருட்டலுக்கும் பயந்து எப்படி திணறியிருப்பாளோ..

இந்துஜாவுக்கு ஆறதலாயிருக்கட்டுமேயென்று எதைச் சொன்னாலும் அவளின் அழகையை நிறுத்த முடியாமல் இருந்த அந்த முதல் இரண்டு நாட்களையும்

கலா நினைத்துப் பார்த்தாள். இந்துஜா பயத்தில் தன்னை இழக்க சம்மதித்த அந்த சம்பவத்தை நினைக்க கசந்தது.

“ந்தா.. நான் சொல்ற மாதிரிச் செய்தியெண்டால் தப்புவாய் இல்லையெண்டால் கொன்னுடுவன். பொலிஸ்காரன் என்னட கையில் தெரியுந்தானே” என்று சொன்ன பத்மாவதி ஓங்கி வைத்த குட்டு தலையில்

இப்போதும் வலித்தது. அவளைப் பொலீஸ்காரனுக்குப் படையல் வைக்கப் போறதாய் சொன்னாள். “பொலீஸ்காரன் நரசிம்மன் வீட்டுக்குப் போய் வந்திட்டியென்டால் எல்லாம் பழகிரும். “அவள் சாதாரணமாகச் சொன்னபோது சினந்தெழுந்த இந்துஜாவுக்கு மூன்று நாள் பச்சைத் தண்ணியைக் கண்ணில் காட்டாமல் கொலைப்பட்டினி போட்டாள்.

நாலாவது நாள்.. வெறும் சாப்பாடு. தட்டில் வைத்துக் கொடுத்த போது அவதியாய் அவசரமாய் அள்ளித் தின்ற இந்துஜாவுக்கு விக்கல் எடுத்தது. தண்ணி கேட்டாள். அவள் கொடுக்கவில்லை. முறைத்தாள்.

இந்துஜா தவித்தாள். உயிர் போகிறதே என்று கத்தினாள். “சம்மதம்னு சொல்லு தண்ணி தாறன்” என்றாள் அரக்கியாக... இந்துஜா கெஞ்சினாள். தண்ணியை கையில் வைத்துக் கொண்டே தரமாட்டேன் என்று நின்றாள். இந்துஜாவுக்கு பிராணன் போவது போலிருந்தது.

“ம்..முழி பிதுங்குதா? நான் கேட்டதுக்கு “உம்” ன்னு சொல்லு இந்துஜா”. அவள் கையைப் பிடித்து சத்தியம் பண்ணினாள். அதற்குப் பிறகுதான் பத்மாவதி தண்ணீரை நீட்டினாள். இந்துஜா பீதிக்குள்ளாயிருந்தாள்.

அந்த இரவு அருள்நேசன் வந்து காட்டிய இடத்தில் படுப்பதற்கு அவள் ஆயத்தமாக இருந்தாள். அவன் காசைக் காட்டிய போதும் கதைத்த போதும் பயம்தான் அவளுக்குள்ளிருந்தது. தரையில் சாய்ந்ததும் மயங்கிப் போனதும் ச்சீ.. எவ்வளவு கேவலம் அவள் தன்னுடம்பை தானே பார்த்த போதெல்லாம் காறித்துப்பினாள்.

அவளுக்கு பத்மாவதி வீட்டு நமச்சல் மனசைவிட்டு இன்னும் விலகுவதாயில்லை. அவளை அந்த வீட்டிலிருந்து மீட்டு வந்த கோகிலா.. கலாவிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்த போது முதலில் தனக்கு என்ன நடக்கிறது என்பது புரியாமல்தான் இருந்தது. ஆனால் கலாவின் அன்பும் அனுசரணையும் அக்கறையும் இந்துஜாவை யோசிக்க வைத்தது. அழணும், சிரிக்கணும், துயக்கணும், துயரப்படணும், பாசப்படணும், பகைப்படணும் எல்லாம் ஒண்ணுக்குள்ள ஒண்ணு கலந்திருக்கிறதுதான் வாழ்க்கை.

மண்ணுக்குள்ள புதையுறதுக்கு விதை சம்மதித்தால்தான் விருட்சமா வளரமுடியும். நெருப்பில சுடுறதுக்கு சம்மதிச்சால்தான் தங்கம் நகையாக உருவெடுக்க முடியும். துன்பத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுறதும் பக்குவம் தான், கண்ணீரைச் சேமிக்கணும்.. இதயத்தைக் கரையப் பண்ணிற மருந்து கண்ணீர்தான்.

இந்துஜாவின் சின்ன மனசுக்குள் மேதாவித்தனம் குடிவந்தது. ஒரு தடவை பட்டதும் பட்டறிவு வந்தது.

எங்கேயோ எப்படியோ சீரழிந்து போகட்டும் என்று இல்லாமல் தன்மேல் இவளுக்கேன் இத்தனை அக்கறை? இந்துஜா கலாவை இமயமாய்ப் பார்த்தாள்.

*****

கைகளைப் பிசைந்தார் கலெக்டர்

“ஏன் ..ஏன்.. இதுங்களுக்கு என்ன ஆச்சு.. ஏன் இப்படி..”

அவர் மனசு போல கண்களும் உருகிற்று.

“அதொண்டுமில்லே சேர்.. இலங்கையில் அடிபட்டு இழந்து ஒண்ணுமில்லாம ஓடிவாற அகதிகளும் இங்க இருக்காங்க. வசதியா வாழ்ந்து எதையும் இழந்திடப் போறோமேயெண்ட பயத்தில் எல்லாத்தையும் அள்ளி எடுத்துக்கிண்டு உடம்பு கசங்காம ஓடிவந்தவங்களும் இங்க இருக்காங்க.. அதுதான் சேர் பிரச்சினை.”

“என்னம்மா சொல்ற நீ.”

“ஓம் சேர் அகதியா வந்துட்டோமேயெண்டு எந்தக் கவலையுமில்லாம பிரச்சினை முடியும் அப்ப திரும்பிப் போவோமெண்டு இருக்கிறதுகளோட பசியும் பட்டினியுமா பாதுகாப்ப இழந்து இருக்கிறதகளுக்கு தாக்குப் பிடிக்க முடியல.. அதான் இத்தனை தப்பும் இங்க நடக்குது.”

“ஏம்மா தமிழ்நாடு கவர்மெண்ட் குடுக்கிற உதவித் தொகையை வைச்சு மானத்தோட வாழ முடியாதெங்கிறியா? “சேர் எல்லாரும் தப்பு பண்ணிறதில்ல

சேர் இதுக்கெண்டு ஒண்டு ரெண்டு இருக்குதுக.அதில் ஒண்ணு தான் இந்தப் பத்மாவதி நாம மனச வைச்சா திருத்திடலாம். ஆனா..”

“சொல்லு என்ன?

“வேலியே பயிரமேயுற மாதிரி காவல் காக்கிறவங்களே தப்பு செய்யுறாங்க” கலா எல்லாவற்றையும் விலாவாரியாக விளங்கப்படுத்திய போது எப்போதும் அகதிகள் மட்டில் நல்லதையே நினைக்கும் கலெக்டர் சொன்னார்.

“சரி அத நான் பாத்துக்கிறன்.. இப்போ அந்தப் பொண்ணு எங்க இருக்கு..?”

“என் வீட்டிலதான் சேர்..”

“கூட்டியாந்திருக்கலாம்”

கலாவுக்கு பதில் சொல்ல கஸ்டமாயிருந்தது.

“இல்ல சேர் பாவம் சின்னப் பொண்ணு எதுக்கு எல்லாரும் பார்ப்பாங்களெண்டுதான்”

“சரி.. சரி.. இப்ப என்ன பண்ணணும்” அவருக்கு வேறு கடமை அவசரப்படுத்தியது..

“சேர் அந்தப் பொண்ணுட சித்தி .. பேரு ரட்ணகுமாரி.. ஒரு மாதத்துக்கு முந்தி வந்தது.”

கலெக்டர் பொட்டுக்காரன் கிருஷ்ண மூர்த்தியை அழைத்து விபரம் சொன்னார். பத்து நிமிடத்தில் இந்துஜாவின் சித்தியின் முகவரி கையில் கிடைத்தது.

திருமதி. ரட்ணகுமாரி

ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடம்,

இலங்கை அகதிகள் முகாம்,

வேர்ஹவுஸ் ரோடு,

பொள்ளாச்சி,
கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்

கலா இந்துஜாவை பொள்ளாச்சி அகதிமுகாமுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்கான அனுமதியை கலெக்டரிடம் எழுத்து மூலம் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

கலாவுக்கு எப்படியும் இந்துஜாவை உரிய இடத்தில் சேர்ப்பித்து விட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மேலோங்கியது. அன்று மாலை வீட்டுக்கு வந்த சிவானந்தனிடம் இந்துஜாவைப் பற்றிச் சொன்னாள்.

“உனக்கு எழுத வாசிக்கத் தெரியுந்தானே தங்கச்சி.”

“ஓம்”

“ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழகத்தில் வேலை செய்வீரா?”

இந்துஜா சிவானந்தனை ஏறிட்டாள்.

“ஒண்டும் கஸ்டமில்ல நீர் உம்மட சித்தியாக்கள் இருக்கிற இடத்திலேயே வேலை செய்யலாம்.”

இந்துஜாவுக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. அவளின் வானம் விடிவது போலிருந்தது.

“நீர் முதல் கலா அக்காவோட உம்மிட சித்தி இருக்கிற இடத்திற்குப் போய்ச்சேரும். அங்க எங்கட ஆக்கள் சந்திப்பாங்கள்”

சிவானந்தனை கலா நன்றியோடு பார்த்தாள். ஒரு பெண்ணின் மனதையறிந்து பேசுகின்ற சிவானந்தனை இன்னுமதிகமாய் கலாவுக்குப் பிடித்தது.

*****

சனிக்கிழமை மாமனார் வீட்டிலிருந்து கலாவுக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது. இந்துஜாவை பக்கத்து வீட்டு அக்காவிடம் பொறுப்புக் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டாள். முதன் முதல் மாமனார் என்ற உரிமையோடு அந்த இன பந்துக்களிடம் போகிறோம் என்ற நினைப்பு கலாவுக்குள் என்னவோ செய்தது. ஒருவித “லட்ஜை” உணர்வு அவளை ஆட்கொண்டது. அவள் விஷாலுடன் போனாள். கலா இருந்த விடுதியில் இருந்து நான்கு தெரு தள்ளி ஒரு கோடியில் இருந்தது மரியான் மாஸ்டர் வீடு. கலா அங்கு விஷாலுடன் சென்ற போது வாசலுக்கு வந்து நின்றார்கள் மாமியும், மச்சாளும், மாமாவைக் காணவில்லை.

அவர்களுக்கு கலாவைப் பார்த்ததும் நெஞ்சுக்குள் திரண்டு வந்து அடைத்தது. மாமிதான் முதலில் வந்து கூப்பிட்டாள்.

“வாங்க .. தங்கச்சி..” கலா எல்லாவற்றையுமும் மறந்து சிரித்தாள்.. அவள் சிரிப்பில் அழைப்பு இருந்தது. மச்சாள் ஸ்ரெல்லா கிட்ட ஓடிவந்து விஷாலைக் கையில் பிடித்திழுத்துத் தூக்கினாள். கலா மச்சாள் ஸ்ரெல்லாவை ஒரு கையால் அணைத்துப் பேசினாள்.

“ஏன் ஸ்ரெல்லா இன்னும் கோபம் போகவில்லையா..?” அதற்கு ஸ்ரெல்லா சங்கடப்பட்டாள்.

“ஓ! இந்தப் பெண்ணிடமா வன்மம் பாராட்டினோம்.. இவளையா அண்ணியாக ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தோம்” அவள் வாய் நிறைய “அண்ணி வாங்க” என்றழைக்க கலாவின் உள் மனதை சந்தோஷம் அடைத்துக் கொண்டது. ஆறுவருடங்கள் கோடை வேணலில் உலர்ந்து வற்றிப்போன மூங்கில் மீண்டும் இலை விட்டுப் பூப் பூப்பது போலிருந்தது. எல்லாம் யோகன் மேல் அவள் வைத்திருந்த ஆழமான காதலின் ஈரம்.

அது ஒரு தவம்

அது ஒரு வரம்

அது ஒரு சக்தி.. அவள் வாழ்வில் சத்தியநாதன் மேல் கொண்ட தோழமையும் புரிந்துணர்வும் யோகன் மீது வைத்திருந்த காதலினால்தான் மாசுபடாமல் இருந்தது என்று அவள் இப்போதும் நம்பினாள்..

“மாமா எங்க..?” இவள் மாமாவை மாமி மச்சாளிடம் விசாரித்தது அவர்களுக்கு நாதஸ்வரமாய்க் கேட்டது.

ஒருவர் ஒருவரைப் புரிந்திருந்தால் “கு” எப்படி வாழ்ந்திருக்கலாம்.. மாமா வென்றும் மாமியென்றும், மச்சாளென்றும், அண்ணியென்றும் பேரன் என்றும் ஒருவர் ஒருவரை எப்படி அழைத்து மகிழ்ந்திருக்கலாம். பாழாய்ப் போன சாதிப்புத்தி தலைகாட்டி அத்தனையையும் பாழடித்துவிட்டதே. அநியாயமாய் யோகன் தொலைந்து போயிருக்க மாட்டானே. அழைத்தார்கள். மௌனம் அழுகையின் விசும்பலில் உடைந்தது.

மாமா வந்தார். “வாங்க..பிள்ள.. வாங்க” அவர் இருதயம் ஈனஸ்வரத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளின் ஈரம் கண்களில் தெறிந்தது.

“நான் குற்றவாளி.. கோழை”

“அதெல்லாம் இப்ப எதுக்கு மாமா” “நான் ஒரு சுயநலவாதி..யம்மா..சத்தியநாதன் வந்து உங்க மருமகளையும் பேரனையும் ஏற்றக்கொள்ளுங்க எண்டு கேட்டபோது.. நான் துரத்தியடிச்சிட்டேனே” அவர் குரல் தளுதளுத்தது! அழுதார்.காலமும் அகதி வாழ்க்கையும் அவரை அடித்துப் பட்டை தீட்டியதோ என்னவோ?அன்று இரவு கலா விஷாலுடன் அங்குதான் தங்கினாள் “பிள்ள.. தனியாய் பிள்ளையோட இருந்து என்ன செய்யப் போறீங்க ..? இந்த வீட்டில் வந்து இருங்க” மாமி முழு மனதோட அழைத்தது கலாவுக்கு பிடித்திருந்தது.“சரிபார்ப்போம்” என்றவள் தன் வீட்டில் இந்துஜா வந்திருப்பதையும் தான் அவளுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமையையும் சொன்னாள். இந்துஜாவைப்போன்ற எத்தனை சின்னப்பெண்கள் அகதிமுகாமில் சீரழிந்து போனார்கள் என்பதையும் அவர்களுக்குச் சொன்னார். தாய் மண்ணைவிட்டு விலகிஓடிவந்ததால் நம்மவர்கள் இழந்துபோனது எத்தனையோ இயலாமையையும், தாழ்வுசிக்கல்ப்பிணியையும் புதிதாக தரித்துக்கொண்டு நோயாளிகளானதே மிச்சம் கலா சொன்னதை அவர்கள் வாயைப் பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் ஸ்ரெல்லா கெஞ்சநேரத்தில் இயல்புக்குத்திரும்பி கலாவுடன் கதைக்கத்துவங்கினாள். மனதிலிருந்த அழுக்கைக் கழுவிவிட்டு கதைக்கும்போது அவர்களுக்குள் புதிய பிணைப்பு ஏற்பட்டது.

****

பொலிஸ் அதிகாரி நரசிம்மனின் கண்கள் சிவப்பேறியிருந்தன. அவன் மீசைதுடிக்க நரம்புபுடைக்க அடிபட்ட சிங்கமாய் கர்ச்சித்தார். “யாரா அந்த முண்டச்சி..... என்ன விளையாடிப்பார்க்கிறாளா?...” அவருக்குக் கோகிலாவை விட கலாமீதுதான் அத்தனை கோபமும். அவருக்குத் தெரியும் கோகிலா வெறும் அம்புதான். ஏவியது கலா.. அவர் அவசரமாய் கண்ணாடிக் கிளாசில் சாராயத்தை ஊற்றி சோடா கலக்காமலே உள்ளே தள்ளினார். அவரோடு இருந்து குடித்துக் கொண்டிருந்த அருள்நேசனுக்கு அவரைவிட வலி பெரிதாகத் தெரிந்தது. எப்படியும் அந்தப் பெண்ணையும் பிடித்து நரசிம்மனுக்கு ஒருநாளாகக் கென்றாலும் கொடுத்து விடலாம் என்று இருந்தவனின் நினைப்பில் மண்ணள்ளிப் போட்டுவிட்டாளே சும்மா விடக் கூடாது. என்று வக்கிரத்தோடு தண்ணியடித்தவனின் மனதில் ஆத்திரமும், கோபமும் புதுசு புதுசாய் கிரகரணம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. பொலிஸ்காரன் நரசிம்மன் அதிகாரியாக உயர்ந்த போது அவருக்குப் பணி செய்யக் கொடுக்கப்பட்ட முதல் நிலையம் மண்டபம் முகாம்தான். ஆரம்பத்தில் நல்ல விதமாய் தான் இருந்தார். முகாமுக்கு உள்ளுக்குள் இருப்பவனும், வெளியில் இருப்பவனும் அகதிகளை வைத்துக் கொள்ளை கொள்ளையாக சம்பாதிக்கும் போது தான் மட்டும் ஈயோட்டிக் கொண்டு இருப்பதில் பயனில்லை என்று யோசித்த போதுதான் அருள்நேசன் அவர் கையில் பிடிபட்டான். அவன் மற்றவர்களிடம் தட்டிப் பறிப்பதில் இவருக்கும் கொடுப்பதாக வாக்களித்ததால் அவனுக்கு எல்லாவற்றிற்கும் உடந்தையாகினான் நரசிம்மன். அருள் நேசனுக்கு இரண்டு பெரிய படகுகள் இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்கும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அங்கிருந்து வருகின்ற அகதிகளிடம் அவன் தனது பொருட்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்து இந்தக் கரையில் மொத்தமாக சேர்த்து வாங்கிவிடுவான். சுங்க இலாகாப் பணியாளர்கள் “பாவம் அகதி ..பிழைச்சுப் போகட்டும்” என்று அனுமதிக்கின்ற மனித நேயத்தையே இவன் வியாபாரமாக்கினான். அருள் நேசனின் படகுகள் சுங்க இலாகாப் பணியாளர்களின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டு தங்கச்சி மடத்திலும் மண்டபம் முகாம், வேதாளைப் பகுதிக்குள்ளும் இரவில் கரைப்பிடிக்கும். அதற்கு இடம் கொடுத்து ஏவல் செய்வது பொலிஸ் அதிகாரி நரசிம்மன்தான். இப்போதெல்லாம் அருள்நேசன் படகுகளில் பெரிய சாமான்கள் கடத்தப்படுவதாகக் கேள்வி. அருள்நேசன் கொடுக்கும் சன்மானத்தில் நரசிம்மன் புதிதாக பல ஏக்கர் நிலத்தை விலைக்கு வாங்கியிருப்பதாகவும்

கதை. நரசிம்மனுக்கு அள்ளிக் கொடுப்பது ஒன்றும் வீணாகாது என்பது அருள்நேசனுக்குத் தெரியும். சிலோன் தென்னஞ்சாரயமும் தேவைப்படும் போதெல்லாம் பொம்பிளையும் கொடுத்தால் சரி.

இவ்வளவு நாளும் இத்தனை நெருக்குவாரத்தை அவர்கள் உணர்ந்ததில்லை. எங்கிருந்தோ வந்த கலாவும் கோகிலாவும் சிம்ம சொப்பனமாய் உருவாகி வருகிறார்கள் என்ற நினைப்பே அவர்களை சிதறடித்தது. அகதிப் பெண்களுக்கு தையற்பயிற்சி, இளைஞர்களுக்குத் தட்டெழுத்துப் பயிற்சி, ஆசிரியப்பயிற்சி, அச்சகப் பயிற்சியென்று அத்தனைக்கும் வழிவகுத்து ஒரு புதுப்படையணியை உருவாக்கியிருக்கிறாள் இந்தக்கலா. கலெக்டர் கலாமீது வைத்திருக்கிற நம்பிக்கையும் மதிப்பும் நரசிம்மனுக்கும் அருள்நேசனுக்கும் வைத்த ஆப்பு என்பதாயிருந்தது.

அருள் நேசனிடம் நேரடியாகவே கலா சொல்லியிருந்தாள். “நதா.. நீ எப்படியும் பிழைச்சப் போ நீ சாமான் கடத்துறது சம்பாதிக்கிறது ஒண்ணும் எனக்குப் பிரச்சினையில்லை.. ஆனா முகாமுக்குள்ள வந்து அப்பாவிப் பொம்பிளைகளிட வாழ்க்கையில் கை வைக்கிறது.. ஏமாத்துறது.. இந்தச் சேட்டை இனி விட்டியெண்டால் நான் சும்மா இருக்கமாட்டன்” ஆரம்பத்தில் அருள் நேசன் கலாவின் எச்சரிக்கையை பெரிதாக நினைக்கவில்லை. அவன் எல்லைமீறிய போது பொம்பிளைகளை வைத்தே கலாவும் கோகிலாவும் அவனை விரட்டி விரட்டியடித்தது அவனை இப்போது பயப்பட வைத்திருந்தது.

“சேர் ஒரு பொம்பிள இப்படி ஆட்டம் ஆடுறாள் நீங்க பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறீங்க” அருள்நேசன் அப்படிக்கேட்டது நரசிம்மனுக்கு உச்சியில் அடித்தது போலிருந்தது. அவன் தன் பொலிஸ் வேலையை மட்டுமில்ல அவரையும் ஆம்பளைதானா? என்று நகைப்பது போலிருக்க துடித்தார். உண்மையில் எத்தனை இரவுகள் நரசிம்மனின் படுக்கையில் அகதிப் பெண்கள் இருட்டாக்கப்பட்டார்கள் அல்லது பரிமாறப்பட்டார்கள். அப்படி ஒருதடவை கலாவைக்கூட நினைத்துப் பார்த்திருந்தார் நரசிம்மன். ஆனால் அவளே தன் கண்ணில் விரல் விட்டு ஆட்டுவாள் என்று அவர் எண்ணியிருக்கவில்லை. போதாக்குறைக்கு பத்மாவதியால் அவருக்கென்று அவ்வப்போது தரப்படுகின்ற அன்பளிப்புக்களையும் தடைசெய்கிறாள் என்று நினைக்கும் போது அவருக்கு கண்கள் சிவந்தன. பற்றை நறநறவென்று கடித்தார்.

பொள்ளாச்சி! பனி பூத்துக் கிடந்த அதிகாலையில் கலாவும், இந்துஜாவும் வந்து இறங்கினார்கள். இன்னும் நன்றாக விடியவில்லை. இருள் மண்டிக்கிடந்தது. விடிவதா இல்லையா? வானம் யோசித்து யோசித்து இணக்கம் காண்பது போல இருந்தது.

தூரத்தில் வானத்தோடு ஒட்டிக் கொண்ட மலைகள் அடர்ந்த நகரப்பகுதி கையையும் காலையும் நீட்டியபடி நகரம் படுத்திருந்தது, பஸ்நிலையம் பகலுக்காக உயிர்க்கத் தொடங்கியிருக்க பேப்பர்க்காரர்கள் அன்றைய தினசரிகளை அள்ளிக் கொண்டு சைக்கிள்களில் பறந்து கொண்டிருந்தனர். பால்க்காரர்கள் கார்ப்பரேசன் குழாய்த்தண்ணீரையும் சேர்த்து பால் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பெட்டிக் கடைகளைத் திறந்து செய்திப் பத்திரிகை தோரணம் கட்ட ஆரம்பித்திருந்த போது... கலா விசாரித்தாள்...

“ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடம்” வேர்ஹவுஸ் ரோட்டில்....போகணும்” கடைக்காரன் நெற்றியில் செந்நிறப் பொடியில் பட்டை தீட்டிப் பளிச்சென்றிருந்தான்.

“ஊத்துக்குளி வண்டிம்மா.. ந்தோ... அங்க பாரு....

“அதோ நிக்குது பாரு” சொன்னவன் அவளை மேலும் கீழும் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டான். “சிலோன் அகதியா” அவன் ஒரு நாட்டின் பெயரோடு தங்களின் அந்தஸ்தையும் சேர்த்து விசாரிக்க .. அது அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

“ஓமண்ணன்” சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தாள்.. அவன் காட்டிய இடத்தில் நின்ற பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

“எத்தின மணிக்கண்ணன் கிளம்பும்..”

“இப்போ ... ஐஞ்சு நிமிஷம்...” சொல்லிக் கொண்டே கண்டக்டர் பார்வையையும், கையையும் நீட்டினான். கலா வேர் ஹவுஸ் என்று டிக்கட் எடுத்தாள். வண்டிக்குள் பத்துப் பதினைந்து பேர் குளிர்க்குப் பயந்தபடி இருந்தார்கள். டிரைவர் சீட்டின் பின்புறத் தட்டியில்.

“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாணநன்னயம் செய்து விடல்” என்ற திருக்குறள் அகிம்சையைப் போதித்தபடி இருந்தது. பக்கத்தில் திருவள்ளுவர்.. சாயம் போயிருந்தார். அவர்கள் இருந்த இருக்கையின் மறுபுறம் பக்கவாட்டில் கரம் சிரம் புரம் நீட்டாதீர் என்று படு பிழையாய்த்

தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தது. எழுத்துக்களை “ர” கரத்தில் சமப்படுத்தும் முயற்சியில் தமிழ் அழுது கொண்டிருந்தது.

வண்டி புறப்பட்டது. வாடைக்காற்று காதுக்குள் ஜில்லிட்டது. விடிந்த கதியில் ஓடுகின்ற மனிதர்களும், வாகனங்களும் வெளியில் தெரிந்தார்கள். விளம்பரம் வரையப்படாத சுவர்களைத் தேடினாள்.. கலா.. கிடைக்கவில்லை. “இந்த விடியப் புறத்தில்.... இத்தனை வேகத்தில்... எங்கே ஓடுகின்றார்கள் இந்த மனிதர்கள்” கலா வேடிக்கை பார்த்தாள். துரையப்பா தியேட்டர் கடந்து போனது. மூப்பதடி கட்டவுட்டில் கமலஹாசன்.. அவசரமாய் மறையத் தொடர்ந்த ஒரே தெருவில் மூன்று சினிமாத் தியேட்டரை இப்போதுதான் பார்க்கிறாள் கலா.

பஸ் வண்டி கடக்கும் சந்திகளில் எல்லாம் கட்சிக் கொடிகளை கறுப்பாய்.. வெள்ளையாய்.. மஞ்சளாய்.. பச்சையாய் விதவிதமான கொடிகள். மாலையில் நடைபெற இருக்கும் கட்சிக் கூட்டத்திற்காக காலையிலே மேடை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பத்து நிமிட ஓட்டத்திற்குப் பின் இருட்டுக் குகையைத் தாண்டி “வேர் ஹவுஸ்” நிறுத்தத்தில் கலாவையும் இந்துஜாவையும் உதிர்த்து விட்டு வண்டி போனது.. அவர்கள் இறங்கிய இடத்தில் பெரிய அரசமரம்.. மகாலிங்கம் டிக்கடையில்..

“கட்டவண்டி கட்டவண்டி காப்பாத்த வந்த வண்டி நாலு” தெரிஞ்ச வண்டி நாகரீகம் அறிஞ்ச வண்டி” கமலஹாசன் பாட்டையின் படையைக் கிளப்பிக் கொண்டிருந்தான். கடைக்காரன் வெள்ளையாய் பிரதேசமெங்கும் படிந்த சாம்பலுக்குள் தெருவோரத்துக் குடிசை வீடுகளில் வாழ்விற்காகப் போராடும், எலும்பு துருத்திக் கொண்டு தொழிலாளர்கள்.

குட்டிக் குட்டிக் கோபுரமாய் சுண்ணாம்புச் சூளைகளும், எரிப்பதற்காக தென்னை மட்டைகளும் பரவிக் கிடந்தன. கலாவும் இந்துஜாவும் சாலையின் இருமருங்கிலும் பார்த்தபடியே நடந்தார்கள். அவர்கள் இறங்கிய இடத்திற்கும் செல்ல வேண்டிய இடத்திற்கும் நூற்று ஐம்பது மீற்றர் தூரம்தான் அதற்குள் இந்திய சந்ததிகளின் சகிப்புத்தன்மை தெரிந்தது. பன்றிகளை விரட்டி விட்டுக் கொண்டே சாக்கடை ஓரத்தில் சிறுவன் மலம் கழித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் முதுகுக்குப் பின்னால் கண்ணப்ப நகர் என்று எழுதப்பட்ட பெரிய தொட்டியில் நகராட்சிக்காரனின் டிராக்டர் வண்டி தண்ணீர் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அந்த தண்ணீரைப் பிடிக்க குழாயடியில் குடங்களோடு பெண்கள் “கியூ” வில் ஒரே மாதிரியாக சேலையை இடுப்பில் தூக்கிச் செருகியபடி நின்றார்கள்.

எல்லோருக்கும் “காலணா” சைசில் முக்குத்தி சொல்லிவைத்தாற் போல
.... எதிரில் அந்த போர்டு தெரிந்தது. ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடம்”
காம்பவுண்ட் சுவர் தாண்டினால் பக்கத்திலேயே அலுவலகம் காவலுக்கு
ஒரு பொலிஸ்காரர்

“யாரும்மா வேணும்..”

“ரட்ண குமாரி..”

அவர் மேசையில் கிடந்த பதிவுக் கொப்பியை இவள் பக்கம் தள்ளினார்
“நீங்க ... ரட்ணகுமாரிக்கு என்ன வேணும்...”

“ இது சித்தி”

“ இதுல ஒப்பம் வைச்சிட்டுப் போம்மா”

கலாவும் இந்துஜாவும் கையெழுத்திட்டார்கள். அந்த அகதி முகாம்
சற்றுத் தூரத்தில் தெரிந்தது. நடந்தார்கள்.

“ரட்ணகுமாரியெண்டு”

“ஓம் ...இருக்கா... நீங்க யாரு....”

“அவங்கட அக்கா மகள் இந்துஜாவெண்டு சொல்லுங்க”

அந்தக் கிழவர் அந்த நீண்ட கூடத்தின் போர்டிக்கோவில் உட்கார்ந்திருந்தார்.
தலையிலிருந்து கால்வரை போர்வையால் மூடியிருந்தார்.

“பிள்ள குமாரி..... உன்னைத் தேடி ஆட்கள் வந்திருக்கினம்” விடிகாலைக்
குளிருக்கு போர்த்திக் கொண்டு விழிப்பு வந்தும் எழும்பாமல் படுக்கையில்
புரண்டு கொண்டிருந்தவர்களுக்கு பொன்னுக் கிழவன் வைத்த சத்தம்
கேட்டது. “யார் வந்திருக்காவோ... என்ன செய்தியோ...” என்று மனசை
அலட்டிக் கொண்டு வெளியில் ஓடிவந்தார்கள். வந்தவர்களில் ரட்ணகுமாரி
யார் என்று கலா கண்களால் தடவினாள். ரட்ணகுமாரி வந்தாள். அவள்
ஒல்லியாய் இருந்தாள். அவள் இந்துஜாவை எதிர்பார்க்கவில்லை.
ஆச்சரியத்தில் அசந்து போனாள். அவளுக்கு தன் அக்கா மகள்
இந்துஜாவைக் கண்டதும் அழுகைக் குமுறலாய் பொத்துக் கொண்டு
வந்தது. ஓடிவந்து கட்டிக் கொண்டாள். பிரச்சினைக்குப் பயத்தில்
ரட்ணகுமாரி தான் மட்டும் தன் கணவனோடு ஓடிவந்த போது தன்
அக்கா குடும்பத்தை ஒன்றுக்கும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவரவர் பிரச்சினை
அவர்களுக்கென்று மாதிரித்தான் சனம் தம் உறவுகளை விட்டு விட்டு
ஓடி வந்தது. ரட்ணகுமாரிக்கு தன் ஒரே அக்காவும், அத்தானும் இறந்த
செய்தி இடிபோல வந்து சேர்ந்த போது ஊன் உறக்கம் மறந்து போனாள்.
அவள் இழவு கொண்டாடி ஓய்ந்தபோது நொந்து நூலாகிப் போனாள்.

அக்காவின் பிள்ளைகளுக்கு என்னவானதோ என்ற புதைப்பில் அவள் தூக்கம் மறந்தவளாய் இருந்தாள். இப்போது இந்துஜாவை நேரில் பார்த்த போது அவளுக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. ரட்ணகுமாரி இந்துஜாவிடம் என்னென்னவோ கேட்டாள். இருவரின் அழகைக்கிடையில் தவணை முறையில் ரணம் துண்டு துண்டாய் விழுந்தது.

“நீ.. தனியாவா வந்தாய்..?”

“ஓம்”

“அண்ணாவெங்க”

“தெரியயில்லை எங்கேயெண்டு தெரியில்லை”

“ஐயோ”

“நான் மட்டும் தனியாத்தான் வெளிக்கிட்டன்”

இழப்பு

வெறுப்பு, தவிப்பு.. அவர்களின் கதையில் எல்லாமும்தான் வந்து போனது கலா அந்த முகாமில் ஒரு வாரம் தங்கியிருந்தாள். இந்துஜாவைப் பொறுப்பான இடத்தில் சேர்த்துவிட்ட திருப்தி கலாவுக்கு இருந்தது. அந்த முகாம் இரண்டு நீண்ட கட்டிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மொத்தம் நூற்று இருபது பேர் இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு கட்டிடமும் தனித்தனியாக நூறு அடி நீளம் இருபது அடி அகலமானது. ஒரு கூடத்தில் மொத்தம் பதினாறு குடும்பங்கள் இருந்தன. முன் வாசலை ஒட்டியிருந்த பத்தடியை பொதுவாக எல்லோரும் புழங்குவதற்கு விட்டுவிட்டு மீதியாகவிருந்த பகுதியின் நடுவில் நீளமாக பின்சுவர் மட்டும் ஆட்கள் செல்லுவதற்கு ஏதுவாக நான்கு அடி அகலப்பாதையை விட்டு இருமருங்கிலும் பத்துக்கு எட்டுசதுர அடி அளவில் சாக்குகளால் நாலாபுறமும் அடைக்கப்பட்ட பதினாறு குடியிருப்புக்கள் கூரை விதானத்தில் நான்கு ரியூப் பல்புகள் பத்தடி தூரத்திற்கு ஒன்று போடப்பட்டிருந்தன. சாக்குகளால் அடைக்கப்பட்ட அந்த சிறிய இடத்தில் தான் ஈழவரின் வாழ்வு முடங்கிக் கிடந்தது. அநியாயத்திற்கு சாகக் குடுத்ததுகள் தொலைத்து விட்டு இன்னும் திரும்பி வரும் என்று நம்பிக் கொண்டிருப்பதுகள், சேதப்பட்டு உயிர் பிழைத்தவர்கள், மூளை பிசங்கினதுகள், பாவப்பட்டதுகள் என்று இலங்கைக் கொடுமையின் சித்தரிப்புக்களாய் தமிழ் நாட்டின் முகாம்களில் வாழுகின்ற அகதிகளில் ஒரு பகுதியைக் கலா இங்கும் கண்டாள்.

அந்த முகாமுக்கு ஒரு தலைவரை நியமித்திருந்தார்கள் அவர் பெயர் கேசவன். நடுத்தர வயதுக்காரர். உற்சாகமாயிருந்தார். இந்த அகதிகளுக்காக மற்றவர்களிடம் பரிந்து பேசவும், அரசாங்க அதிகாரிகளிடம் கதைத்து வசதிகள் தேடித்தரவென்றும் மனுஷன் எல்லாத்துக்கும் முன்னுக்குப் போவதால் அவர்தான் தலைவர். கலா அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாள். “எப்படின்னா முகாம் ஆட்கள் ஒத்துழைக்கிறார்களா? அவர் நமட்டுச் சிரிப்பை யுதிர்த்துவிட்டு கலாவைப் பார்த்தார். “இது மண்டபம் கேம்ப் மாதிரியில்லம்மா... அது மாதிரி நல்லதுண்ணும் சொல்லிவிட முடியாது.. ஆகாதுண்ணும் சொல்லிட முடியாது.. நீ.. இங்கதானம்மா இருக்கிற.. இருந்து பாரு” அவர் தமிழக பேச்சு வழக்கிற்கு சுத்தமாக மாறியிருந்தார். “நாங்க வந்த புதுசில.. ஒரு வாரமா.. கேம்பில.. நம்ம ஆளுங்க உலை வைக்கல.. பூராப் பேத்துக்கும்.. சாப்பாடு தண்ணி வெண்ணி பெல்லாமே உள்ளூர்காரங்கதான். கட்சிக்காரங்க தனியா சாப்பாடு பண்ணி போட்டுட்டேதான் இருந்தாங்க..”

“ஓம் உண்மையிலேயே இலங்கைத் தமிழருக்காக உருகிறவங்க தமிழ் நாட்டுக் காரங்கதான். இவங்களவிடா இந்த உலகத்தில வேற போக்கிடமும் இல்ல.

“ஆமா... இங்க ஆளுங்க நல்லவங்கதான். நல்லமாதிரி நடந்துக்கிட்டா.. சரி..” என்றவர் அலுத்துக் கொண்டார். கலா அவர் பேசுவதைக் கேட்க ஆர்வப்பட்டாள்.

“நம்மாளுங்க நல்லவிதமாக நடந்தால்.. ஒரு நாளும் பிரச்சினை வராது” “ஏன் என்னமும் பிரச்சினையோ”

“ச்சீச்சி ஒண்ணுமில்ல.. வெளியில வேலைக்கு போறவங்களாலதான்.. ஏதாச்சும் சனியன இழுத்துட்டு வந்துடுறானுக..”

அவர்

சொல்ல கலாவுக்கு சுவாரஸியம் பற்றிக் கொண்டது.புகழேந்தி, போள்ளாச்சி ஏரியாவில கூலிக்கு ஆள்புடிச்சு விடுகிற புரோக்கர். இலங்கை அகதி முகாமில குறைந்த கூலிக்கு வேலை செய்ய ஆட்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு வந்திருந்தார். நாட்கூலி முப்பது ரூபா வென்று பேசி சகாயன் தலைமையில் பத்து ஆம்பிளைகள் புகழேந்தியுடன் போனார்கள். கிணத்துக் கடவுப் பக்கத்தில் கட்டிடவேலை. போன இடத்தில் வேலை கடுமையாக இருந்திருக்கிறது. இலங்கையில் இருப்பது போல இருக்குமா? காலையில் துவங்குகிற வேலை மதியம் சாப்பாட்டுக்கு ஒரு மணி நேரம் விட்டு பிறகு சாயந்தரம் ஐந்து மணிவரை ஓய்வில்லாமல்செய்ய

வேண்டும். குனிந்தவன் குனிந்தவன் தான் நிமிர்ந்தவன் நிமிர்ந்தவன்தான். வேறு பராக்கு கதையென்றால் மேஸ்திரி வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுவான். ஒருநாள் ரெண்டுநாள் மூன்றாவது நாள் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. குழம்பிவிட்டார்கள். சம்பளம் “கூட்டித்தா” வென்று மேஸ்திரியோடு சண்டை பிடித்து வெறும் வாய்ப்பேச்சு என்றில்லாமல் கை நீட்டியிருக்கிறான். புரோக்கர் புகழேந்திக்குப் பிரச்சினை போனதில் ஏகத்துக்கு மனஸ்தாபம். மூன்றாவது நாள் வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இரவில் வயசுப் பையன்களுக்கு அங்கே தானியம் காயப்போடும் மேடையிலே தான் படுக்கை. அது பெரிய பரந்த மேடை. இளசுகள் இரவில் சாப்பிட்டுவிட்டு படுக்கவென்று பாய் தலையணை எடுத்துக் கொண்டு மேடைக்குப் போனால் பத்துப் பதினொரு மணிவரை ஆட்டமும் பாட்டமுமாய் அமாக்களப்படும் எல்லோரும் தூங்கிய பின் எப்படியும் ஒரு செட்டு நடு ராத்திரி சினிமா பார்க்க ஊத்துக்குளிக்கு கிளம்பிப் போய்விடும். பகல் முழுதும் வேலை பார்த்து கிடைக்கும் கூலியில் சினிமாவுக்கென்று பத்து ரூபா ஒதுக்கிவிட்டுத்தான்.. எல்லாம்.

பெரும்பாலும் முகாமில் உள்ள ஆம்பிளைகள் தினசரி வேலைக்குப் போகத்துவங்கியிருந்தார்கள். முகாமுக்குப் பக்கத்திலேயே கோப்பிக் கொம்பனி இருந்தது. ஒரு சிப்டுக்கு ஆயிரம் பேர் வேலை செய்யிற கொம்பனி நம்ம ஆளுங்களுக்கு அங்கே நிரந்தர வேலை கிடைத்தது. அதுபோல முகாமிலிருந்து இரண்டு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் இருட்டுப்பள்ளம் ‘லஷ்மி’ கார்டனிலும் அகதிகள் வேலை செய்கிறார்கள். சிலருக்கு மாதாந்த சம்பளமென்று பொள்ளாச்சி டவுனில் சக்தி ரெஸ்டூரண்டிலும் லாட்ஜ்களிலும் வேலை.

‘ஓம் பிரகாஷ்’ வயசு வந்தவர்களுக்கு மட்டும் என்ற கணக்கில் மூன்று நாளைக்கொரு தடவை மலையாளப்படம் போடும் சினிமாத் தியேட்டர்.. படம் பார்க்க ஆண்கள் கூட்டம் மூன்று காட்சிக்கும் அலை மோதும். அன்றைக்கு ‘ஐஞ்சரைக்குள்ள வண்டி’ படம் போட்டிருந்தான் ஒட்டப்பட்ட போஸ்டரிலேயே அப்படியும் இப்படியுமாயிருந்ததை மறைக்க ‘கறுப்பு மை’ பூசியிருந்தார்கள்.

“இதென்னடா படம்.. ஒருக்காப் பாக்கத்தான் வேணும்” கிறிஸ்தோப்பர் நந்தாவிடம் சொன்னான்.

“ஓமடா.. நெடுகிலும் போடுறான்கள்.. தியேட்டர் எங்க இருக்கெண்டு பார் போய்ப்பார்ப்போம்.”

விசாரித்தார்கள். விபரம் சொன்னவன் ஒரு மாதிரியாக இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

“ஏனப்பா இலங்கையில் இந்த மாதிரிப் படம் இல்லையா?”

“ச்சீ.. சிங்களப் படம் ஒன்றிண்டு அப்பிடி.. தமிழ் படம் இல்ல” சொல்லி விட்டு ஆறு மணிக்காட்சிக்குப் போக வெளிக்கிட்டார்கள்.

“வேலையால வந்துட்டு இப்ப அவசரமா எங்கேயடா போறாய்? அம்மா விசாரித்தாள்.

“ங்க.. பக்கத்தில் மேஸ்திரி வரச் சொன்னவர் பாத்திட்டு வாறன்” மனமறிந்து பொய் சொன்னான் நந்தா..

கட்டிட வேலைக்குப் போய் கஷ்டப்பட்டு வந்தவன் வழமையாக வேலை விட்டு வந்தால் வீட்டிலேயே நின்று விடுவான். இப்பிடி ஒருநாளும் வெளிக்கிட்டதில்லை.

கூட்டம் சுமாராக இருந்தது. இனித்தான் சனம் கூடும். கிறிஸ்தோப்பரும் நந்தாவும் மூடியிருந்த டிக்கட் கவுண்டருக்கு முன் பத்தாவது பதினைந்தாவதுக்குள்ள்தான் ஆட்களாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் வரிசை அந்த இரு பக்க உயர்ந்த ஒடுக்கமான சுவர்களுக்கிடையில் நீண்டிருந்தது. கிறிஸ்தோப்பர் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தவன் துணுக்குற்று குனிந்து நந்தாவின் காதுக்குள் சொன்னான். “பின்னால் வந்திருக்கிற ஆக்களைப்பார்.. எடே இவன் சின்ராசு பூமிநாதன், பிளேவியன். முருகா.. கேதீஸ்” அவன் ஒவ்வொருவராய் பார்த்துச் சொல்ல நந்தாவுக்கு வியர்த்தது. எப்படியும் இன்டைக்கு வீட்டில் மாட்டப் போவது உறுதி. இப்படித்தான் ஒருவரையொருவர் பார்த்துவிட்டு ஒவ்வொரு வரும் நினைத்துக் கொண்டார்கள். “கிரர்ங்ங்..” கீறல் போன்ற மணிச்சத்தத்தோடு டிக்கட் கவுண்டர் திறந்தது. அவசரமாய் வரிசை நகர்ந்த போதுதான் அது நடந்தது. அது ஒடுக்கமான இருபக்க சுவராய் இருந்தாலும் தலைக்கு மேல் நாலடி உயரம் கம்பி வலை போட்டிருந்தார்கள். திடீரென்று வரிசையில் நின்றவர்களை உழக்கி மிதித்துக் கொண்டு மேலே மூன்று பேர் கம்பிகளைப் பிடித்துத் தொங்கிய படியே வேகமாய் வந்து வரிசையின் முன்பக்கத்தில் இறங்கினார்கள். அவர்கள் ஆட்களின் தலையில் மிதித்த போது யாரும் எதிர்த்துக் கேட்காததற்கு காரணம்.. அவர்கள் ஏரியா ரௌடிகளாம் அடிதடியாட்கள். கூட்டம் அலைமோதும் போது டிக்கட்டை பிளாக்கில் விற்பதற்காக ஒப்புக்காக பத்துப் பதினைஞ்சு டிக்கட்டை மட்டும் விற்றுவிட்டு கவுண்டரை மூடிவிடுவார்களாம்.

வரிசையில் முதல் நின்று மொத்தமாக டிக்கட்டை வாங்குவதற்கு இந்த ரௌடிகள் அடாவடியாக வரிசையை உடைத்துக் கொண்டு தான் வருவார்கள். நந்தனின் பிடரியில் முரட்டுத்தனமாய் மிதித்த காலைப்பிடித்து வேகமாக ஆக்ரோஷமாய் கீழே இழுத்தான் நந்தன். நந்தனுக்கும் கிறிஸ்தோப்ருக்குமிடையில் அவன் வந்து விழுந்தான். “ஏன் பிடரியில் ஏறி மிதிச்சனீங்க” நந்தன் கோபத்தில் சீறினான். அவ்வளவுதான், நந்தனின் அடிவயிற்றில் குத்து ஒன்று பலமாக விழுந்தது.. “அம்மா” முனகி மடங்கினான் நந்தன். கிறிஸ்தோப்பர் வெகுண்டான். அவனுக்கு கோபம் வந்தால் வாய் போசாது கை தான் பேசும். நந்தனுக்கு அடித்தவனின் முகத்துக்கு நேரே பலம் கொண்ட மட்டும் முஷ்டியை மடக்கிக் குத்தினான். அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. இவ்வளவு பலமான அடியை அவன் சந்தித்ததுமில்லை. திணறிப் போனான். சுவரில் சாய்ந்தவனை கிறிஸ்தோப்பர் சரமாரியாக அடிக்கத்துவங்கினான். கூட ரெண்டு ரௌடிகள் தன் சகாவுக்கு விழுந்த அடியினால் கோபப்பட்டு.. தூஷணத்தில் இரைந்து கொண்டு நந்தாவையும், கிறிஸ்தோப்பரையும் தாக்கத் துவங்கினார்கள். நந்தன் பல்லை இறுக்கமாகக் கடித்து கம்பியைப் பிடித்து தொங்கி எழும்பி கால்களை மடக்கி எம்பி ஒருவனின் நெஞ்சில் முழங்காலால் இடித்தான். இரண்டாமவனும் சாய்ந்தவுடன் மூன்றாமவன் பயந்து வரிசையைத் தள்ளிவிட்டு வழியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வேகமாக வெளியேறினான். வரிசையில் நின்றவர்களுக்கு அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமாயும் இருந்தது. இப்படி ஒருநாளும் நடந்ததில்லை. ரௌடிகளோட கொழுவல் போட்டு அடிவாங்குவதை விட பேசாமல் சும்மா இருந்து கொள்வது உத்தமம் என்ற மாதிரித்தான் இன்றைக்கு அவர்களுக்கெதிராக சிலோன்காரப் பயல்கள் சண்டை பிடித்தது மற்றவர்களுக்கு சந்தோஷமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் ஓடிப் போனவர்கள் ஆட்களோடு திரும்பி வந்து இவர்களை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கப் போகிறார்களேயென்று கவலையும் பட்டார்கள்.

அவர்கள் நினைத்த மாதிரித்தான் நடந்தது. மளமளவென்று டிக்கட்டை வாங்கியவர்களிடம் “டேய் அவசரப்பட்டு அடிச்சப் போட்டாய் இப்ப ஓடினவன்கள் ஆட்களோட வந்தால் என்ன செய்யுறது”

“பேசாமல் படம் பார்க்காமல் வீட்ட போவம்”

“ஓமடா.. பிறகு வந்த இடத்தில பிரச்சினையெண்டால் எல்லாரிட பேரும்தான் கெட்டுப் போகும்.”

“ஓம் அதுவும் இப்பிடிப்படத்துக்கு வாறுதுசரியில்ல..”

கிறிஸ்தோப்பர் முரடன். அவனுக்கு அவர்கள் சொன்னது பிடிக்கயில்ல.
“ஞ்சே போறாக்கள் போங்கோ நாங்கள் நிக்கப் போறோம். பாப்பம் வாறது
வரட்டும்.

அவனோடு சேர்ந்து வந்த நந்தனுக்கு கிறிஸ்தோப்பரை தனியாக விட்டு
வர மனசில்லை.

“நடக்கிறது நடக்கட்டும்.. நாங்களும் ஆம்புளைகள் தானே அடிபடுவோம்..”
பயல்களுக்கு இவர்கள் எதைச் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டார்கள் என்று
தெரிந்தது. பேசாமல் இருந்து விட்டார்கள். படம் தொடங்கியது.

படத்தில் லயிக்க முடியாமல் இருந்தது. படம் போட்டு அரை மணி நேரம்
இருக்கும் தியேட்டருக்குள் ஐந்தாறு தடியாட்கள் நுழைந்தார்கள்.
கிறிஸ்தோப்பரிடம் அடி வாங்கியவனும் அவர்களோடு இருந்தான். கையில்
உருண்டைக் கட்டை வைத்திருந்தார்கள். விஷயம் விவகாரமாய் போய்விடும்
போலிருந்தது. அவர்கள் கிறிஸ்தோப்பரையும், நந்தனையும், தேடிப்பிடித்து
அடிப்பதற்கு முன்.. பூமிநாதன் யோசித்தான்.

சரணாகதியடைவதைவிட வேறு கதியில்லை. மெதுவாக ஊர்ந்து அடிக்க
வந்தவர்களில் தலைவன் போல இருந்த தடியனின் காலைப் பிடித்து
கதறத் தொடங்கினான் பூமிநாதன்.

“அண்ணா மன்னிச் சிடுன்னா.. மன்னிச் சிடுன்னா.. பையன்கள்
தப்புபண்ணிட்டான்க.. மன்னிச்சுடுன்னா.”

தடியனுக்கு தர்ம சங்கடமாகிவிட்டது.

“யோவ்.. எந்திருய்யா.. காலைபுடிச்சுக்கிட்டு.. எந்திருய்யா..” பூமிநாதன்
எழும்பினான்.

“அண்ணா நாங்களளாம் இலங்கை அகதிங்க.. தெரியாமச் செய்துட்டானுக..
மன்னிச்சுடுன்னா..”

அவ்வளவுதான் அந்தப் பெரிய தேகத்துக்குள்ளிருந்த இதயம் இனத்துக்காக
உருக ஆரம்பித்தது.

“யோவ் .. நீ நம்ம ஆளா.. இலங்கை அகதின்னா நம்ம ரெத்தம்யா
டேய்.. இவனுக நம்ம தம்பிகடா.. அடிச்சா படக்கடாதா.. வாங்கடா போவம்.”
அவன் மற்றத் தடியன்களுக்குச் சொன்னபோது அவர்களின் கோபமும்
வற்றிப் போனது.

*****

கேசவன் கலாவுக்கு முகாமைப் பற்றியும் அங்கிருந்தவர்கள் பற்றியும் சொன்ன கதைகளைக் கேட்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். மண்டபம் முகாமை விட பொள்ளாச்சி பரவாயில்லை. என்ற மாதிரி அவளுக்கிருந்தது குறைந்த எண்ணிக்கையில் ஆட்கள் ஒருவருக்கொருவர் சுகதுக்கங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு வாழுகின்ற கூட்டுவாழ்க்கை.. நல்ல முகாம். பொள்ளாச்சியில் நல்ல 'கிளைமட்' மிதமான வெப்பத்தில் பகல் பொழுது. குளிரைப் போக்கிக் கொண்டு விசித்திர வெய்யில். தூரத்தில் தெரியும் பசிய மலைத் தொடர்கள். அடிக்கடி சினிமாப் படப்பிடிப்பு என்று பொள்ளாச்சி ஆழியாறுக்குவரும் நட்சத்திரக் கூட்டங்கள். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு ஆழியார் அணைப் பூங்காவில் 'ரஜினிகாந்த்' படப்பிடிப்பு நடப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட போது முகாமில் இருந்த எல்லாரும் தான் போய்ப் பார்க்கிறார்கள் என்று இந்துஜா கூப்பிட கலாவும் போய்ப்பார்த்தாள். அவளுக்கு மனசு சங்கடப்பட்டது. ஒரு சினிமா நடிகரைப் பார்க்கவா இத்தனை கூட்டம். வெறும் 'செலுலயிட்' டில் சாதனை செய்வது போல நடக்கும் மாயைக்கா இத்தனை மவுசு..? இலங்கையில் தினம் தினம் நிஜத்தில் சாதனை செய்யும்மண் மைந்தர்களை கலா நினைத்துப் பார்த்தாள் மனம் பூரித்தது.

ஆழியாறுக்குப் போகிற வழியில் எல்லாம் 'சுப்பர் ஸ்டார் வாழ்க' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. தவறிக்கூட அவரை தப்பாகக் கதைக்கக் கூடாது.. அடிவிழும்.

"தலைவன் பேரைச் சொல்லித்தான்யா இப்போவெல்லாம் குழந்தையே பொறக்குது.." என்று பேசும் ரசிகர்களின் முன்பு இலங்கைத் தமிழன் உயர்ந்து நிற்பதாய் எண்ணிக் கொண்டாள் கலா..

சினிமா சூட்டிங் நடந்தது. "இத்தனை ஜிகினா விளையாட்டுத்தான் திரையில் அப்படித் தெரிகிறதா..?" ஆச்சரியத்தை வாங்கி அலுத்துக் கொண்டாள். எதிராளிகளே இல்லாமல் சிலம்பம் சுற்றுவது போல படப்பிடித்து திரையில் பத்துப் பேருடன் சண்டை போடுவது போல அட.. அந்தக் கதாநாயகனை நினைக்க சிரிப்பு வந்தது. அப்பப்பா.. எத்தனை மாயம். அவ்விடத்தை விட்டு விலகினாள். ஆழியாறிலும் இலங்கை அகதிகள் இருந்தார்கள். அங்கேயும் போய்ப் பார்த்துவிட்டுத்தான் வந்தாள் கலா.

கலா பொள்ளாச்சி முகாமுக்கு வந்து ஒரு வாரம் ஆகியிருந்தது. அங்கிருந்தவர்களுக்கு கலாவைப் பிடித்திருந்தது. ரட்ணகுமாரி இருந்த அடைப்புக்கு அடுத்தாற் போல சிவகாமி அம்மா தன் மகள் பாகீரதியோடு இருந்தாள். சிவகாமியம்மாவின் மூத்த பெடியன் கனடாவில் இருக்கிறானாம். அவசரத்திற்கு யாரும் காசு மாறி வாங்கிற அளவுக்கு வசதியாக இருந்தார்கள். பாகீரதி படித்த பெண். சும்மா வீட்டில் இருக்கப் பிடிக்கிவில்லையென்று பொள்ளாச்சி டவுனில் ஸ்போக்கன் இங்கிலீஸ் கிளாஸ் ஒன்றுக்குப் போய் வருகிறாள். அவளை வெளியே அனுப்பி விட்டு இந்த சிவகாமியம்மா படுகிறாடு..!

இன்றைக்கு மணி ஆறு ஆகியும் போன மகளைக் காணவில்லையென்று சிவகாமியம்மா.. தெருக்கோடியிலேயே போய் நிற்பதும் வருவதுமாக இருக்க கலா விசாரித்தாள்.

“வேற அலுவல் ஏதும் இருக்குதோ தெரியயில்லை..”

சிவகாமியம்மாவுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“ஓம் காப்பொண்ட வித்துட்டு காசுகொண்டு வரச் சொன்னன்.”

“ அதான் சுணக்கம் போல”

கலா இப்படிக்கதைத்தது சிவகாமியம்மாவுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருந்தது. நேரம் போனது.

“கிளாஸ் முடிஞ்சு நகைக்கடைக்குப் போய்ட்டுவர இவ்வளவு நேரமா?”

இப்போது கலாதான் கேட்டாள். சிவகாமியம்மாவுக்கு சுருக்கென்றது..

“ முகுந்தன் வந்து எங்கயும் கூட்டிக்கிண்டு போனாரோ தெரியயில்லை”

“ முகுந்தனென்டால்?”

“ இவளுக்கு கேட்ட பொடியன் வாறமாசம் கலியாணம் அதுக்குள்ள இவர் வாறதும்.. கதைக்கிறதும்.. திரியிறதும்.. ச்சீ.. பரிசு கெட்டுத் திரியுதுகள்”

சிவகாமியம்மாவின் காது படவே ஆட்கள் கதைப்பது ஞாபகம் வந்தது

“வடிவான குட்டி.. மொடர்ன் டிரஸ் போட்டுக் கலக்கிக் கொண்டு திரியுது..”

“எந்த ஆம்பிளையும் ஒரு தடவை பார்த்தால்.. மறுதடவை திரும்பிப் பார்க்காமல் விடமாட்டான்..”

“சினிமாவில வாறதுகள் மேக்கப் போட்டாத்தான் வடிவு. இவள் சும்மாவே வடிவு..”

“கட்டப் போறவனுக்கு லொத்தர் அடிச்ச மாதிரித்தான். மற்றவர்கள் பிள்ளையைப் பற்றிக் கதைக்கும் போது பெருமையாக இருந்தாலும்.. மறுபக்கம் பயமாகவும் இருந்தது. காலம் கெட்டுக்கிடக்குது தினசரி பேப்பரில வாற செய்திகளும் கேள்விப்படுகிற கதைகளும் பயங்கரமாகத்தானே இருக்கு. இளம் பிள்ளைகளைக் கடத்திக்கிண்டு போறதும் நகைக்காக கொலை செய்யுறதுமாக எவ்வளவு சம்பவங்கள் எப்படியெண்டாலும் கலியாணத்த முடிச்சுக் கொடுத்திட்டால் புருஷன் பாத்துக் கொள்ளுவான்.

கலா சொன்னாள்

“எதெண்டாலும் வீட்டுக்குச் சொல்லிப் போட்டுல்லே. எங்கயும் போகணும். பாகிரதி முகுந்தனோடுதான் நிற்பதாக சமாதானம் செய்து கொண்டாலும் மனசின் தரையிலிருந்து “பீதி” யொன்று உற்பத்தியாவதை தடுக்க முடியவில்லை.

*****

“ஊத்துக்குளி .. இருட்டுப்பள்ளம் ஆளுங்க மட்டும் ஏறுங்க..” கண்டக்டர் சத்தமாய்ச் சொல்ல கூட்டம் விலகியது. அது டவுண் வண்டி. “ஆர். எவ். எஸ் டிரான்ஸ் போர்டு” என்று எழுதி கீழே கறுப்பு வெள்ளைப் படத்தில் மறைந்த ஓனர் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். பிரேம் கண்ணாடிக்கு வெளியே அவரின் நெற்றியில் மஞ்சள் குங்குமப் பொட்டு வைத்து காய்ந்திருந்தது.

பாகீரதி மணி பார்த்தாள். ஏழைத் தாண்டியிருந்தது.

“சச்சு.. நேரம் போயிட்டுது” நினைத்தவள் வண்டிக்குள் ஒரு தடவை சுழன்று பார்த்தாள். யாராவது தெரிந்தவர்கள் இருக்க மாட்டார்களா. துணையாய் இருக்குமே.

“ம்..ஹீம்” எல்லாம் அந்நிய முகமாகத்தான் தெரிந்தது.

“சச்சு.. நகைக்கடைக் காரன் சுணக்கிட்டான்”

பாகீரதி வழமையாக இங்லீஸ் கிளாஸ் முடிந்து ஐந்தரை மணிக்கெல்லாம் கிளம்பிவிடுவாள். இன்று புறப்படும் போது.

“கிளாஸ் விட்டு வரும்போது இந்தக் காப்ப வித்துப்போட்டு காசு கொண்டு வா” என்று அம்மா சொல்லியிருந்ததால். நகைக்கடைக்குப் போய் வருவதற்குள் நேரம் போயிருந்தது. இன்னும் ஒரு மாதம் இருந்தது கலியாணத்திற்கு.. பாகீரதிக்கு கலியாண நினைப்பு வர மனசு இனித்தது. முகுந்தன் நினைப்பிலேயே அவளை வசீகரித்தான். இலங்கையில் தொடங்கிய காதல் கடல் கடந்து இந்தியாவில் நிறைவேறப் போகின்றது. அம்மாவுக்கு கவலைதான். ஊரில் சீரும் சிறப்புமாக இனஞ்சனம் கூடி , விருந்து அமாக்களமாக செய்ய வேண்டிய கலியாணத்தை இங்கு அகதி முகாமில் நடத்துவது. மனவருத்தம் தான்.

“சரி.. என்ன செய்யிறது.. குமரு காரியத்தை இன்னும் தள்ளிப் போடுறது நல்லாயில்ல” அம்மாதான் கலியாணத்திற்கு அவசரப்படுத்தினாள்.

அன்றைக்கு சனிக்கிழமையாதலால் வண்டியில் கூட்டம் குறைவாக இருந்தது. கண்டக்டர் கூப்பாடு போட்டு ஆட்கள் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தான். பாகீரதிக்கு நேரம் போகின்றது என்ற தவிப்பை மறைக்க வலிந்து முகுந்தனை நினைத்தாள். முகுந்தன் திண்டுக்கல் பாலுச்சாமி சத்திரத்தில் இருந்தான். படித்தவன் வெளிநாடு ஒன்றுக்கு போகும் முயற்சியில் இருந்தவன் “கலியாணத்த முடிச்சிட்டுப் போ பிறகு அவவையும் அங்க எடுக்க லேசா இருக்கும்” என்று அவனது வீட்டாக்கள் சொல்லியிருந்தார்கள். அவன் அடிக்கடி பாகீரதியைப் பார்க்கவேண்டு பொள்ளாச்சிக்கு வருவதும் பாகீரதியைக் கூட்டிக் கொண்டு சினிமா, பார்க் என்று சுற்றுவதும் அவளின் அம்மாவுக்குப் பிரச்சினையாயிருந்தது.

“பொம்பிளப்பிள்ள இப்பிடித்திரியிறது நல்லதில்ல.. வேணுமெண்டா கலியாணத்த முடிச்சுப் போட்டுத் திரியுங்கோ..” அம்மா சொல்லுவதும் சரிதான். பாகீரதியும் முகுந்தனும் கொஞ்சம் கூடத்தான். அவர்கள் இஸ்டத்துக்குத்தான் திரிந்தார்கள். பார்கிறவர்கள் கண்களுக்கு உறுத்தும் என்று கூட நினைப்பதில்லை. கலியாணத்திற்குப் பிறகு முகுந்தன் வெளிநாடு போய்விட்டால்... எப்படியும் ஒரு வருடம் இரண்டு வருடமாவது பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற காதல் தவிப்பில்.. அதிகமாகத்தான் பழகினார்கள்.

“பாக்கிற ஆக்கள் என்ன நினைப்பாங்கள்.. தம்பீ.. குறை நினைக்காமல் வீட்டாக்கள வந்து கதைக்கச் சொல்லுங்கோ..” இருபகுதி வீட்டுப் பெரியவர்களும் கதைத்துப் பேசி கலியாணத்திற்கு நாள் குறித்தார்கள்.. பாகீரதியின் அம்மா கெட்டிக்காரி மகளுக்கு சீதனம் கொடுக்கவென்று தேடிவைத்திருந்தாள். இலங்கையில் “நேர்ஸ்” உத்தியோகம் பார்த்தவள். சம்பளத்தை மிச்சம் பிடித்து நகை நட்டு செய்து வைத்திருந்தவள். இந்தியாவுக்கு அகதியாய் வந்த போது எல்லாவற்றையும் கொண்டு வந்திருந்தாள். “தகப்பன் இல்லாத பிள்ளையெண்டாப்போல.. நான் என்னால ஏண்ட மட்டும் செய்வன்” என்று பிடிவாதமாய் செலவுகளை இழுத்துப் போட்டுச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

பாகீரதி டிக்கட் எடுப்பதற்காக கைப்பையைத் திறந்து சில்லறை தேடினாள். “ம்ஹீம்” எல்லாம் நோட்டாகத்தான் இருந்தது. ஒரு ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினாள்.

கண்டக்கடர் உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

“சில்லறை குடும்மா”

“இல்லையண்ணன்.. இதான் இருக்கு”

“ஓ! நீ .. சிலோனு..” காசை வாங்கிப் பையில் போட்டுக் கொண்டான். அவன் டிக்கட் என்ற பெயரில் கொடுத்த பேப்பர் துண்டைக் கையில் வாங்கிய பாகீரதி.. அவன் தரப்போகும் மீதிப் பணத்திற்காக அவனைப் பார்த்தாள். அவன் ஜொள்ளுவிட்டுப் பார்த்த இடத்தை அவசரமாய் சேர்ட்டை இழுத்து முடினாள்.

“சச்சீ.. என்ன இவன் பொம்பிளை தெரியாதவன் மாதிரி பாக்கிறான்□ அவள் கண்களில் வெறுப்பைக் காட்டி எரித்தாள். கண்டக்டர் சுதாகரித்துக் கொண்டு கடந்து போனான்.

வண்டி புறப்பட்டது.

தரிப்பிடங்களில் நிற்கும் போதெல்லாம் ஆட்கள் இறங்கினார்களே தவிர புதிதாக யாரும் ஏறியதாகத் தெரியவில்லை. வெளியில் இருட்டுக்குள் வெளிச்சக் கோடாய் நகர்ப்புறம் கடந்து வண்டி போய்க்கொண்டிருந்தது.

“அண்ணன் மிச்சக் காசு..”

“இரு தாற்றன்..” என்றவன் டிரைவரிடம் சென்று என்னவோ ரகசியமாய் கதைத்தான். டிரைவர் கண்ணாடியில் இவளை ஒரு தடைவ பார்த்துக் கொண்டான். இப்போது பாகீரதியோடு மொத்தம் நான்கு பேர்தான் இருந்தார்கள். அவர்களும் கண்ணப்ப நகர் பஸ்தரிப்பிடத்தில் இறங்கிவிட பாகீரதிக்குப் பயம் வந்து ஒட்டிக் கொண்டது. அவள் இறங்க வேண்டிய பஸ்தரிப்புக்கு முன்னாடியே இறங்கி விடலாமா? என்று யோசித்தாள். இறங்கி நடந்து போவம். கொஞ்சத்தூரம்தானே..! தீர்மானித்து எழுந்தாள். வண்டி தரிப்புக்களில் நிற்காமல் விரைவது தெரிந்தது. பாகீரதி பதறினாள். கயிற்றை இழுத்து மணி அடித்தாள். திரும்பவும் அடித்தாள். வண்டி நிற்கவில்லை. விபரீதம் உணர்ந்தவளாய் வேகமாக வாசலுக்கு ஓடினாள்.

“ஏய் ..பாய்ஞ்சு சாவப் போறியா.. சாவு கிராக்கி “ என்று கண்டக்டர் மறித்தான்.

“மீதிப் பணம் வேணாமா?”

“வேணாம் இறக்கிவிடுங்க..”

அவன் கோணலாக இளித்தான். வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“நிப்பாட்டுங்க.. ந்தா..சேட்டை விடாமல் நிப்பாட்டு பஸ்ஸ..”

அவள் கத்த டிரைவர் கோர்ன் அடித்து அவளின் சத்தத்தைக் கரைத்தான். அதற்குள் அவள் இறங்க வேண்டிய “வேர் ஹவுஸ்” தரிப்பு வேகமாய் தரிக்காமலே கடந்தது. அதிர்ந்து போன பாகீரதி அது அவள் இருக்கும் ஏரியா என்பதால்.. யாராவது தன் குரலை அடையாளம் கண்டு வரமாட்டார்களா? என்ற நப்பாசைப் பதைப்பில் கத்தினாள். வண்டி சாலையை விட்டு தடம் மாறி வேறொரு பக்கம் போய் ஆற்றங்கரை மேட்டில் நின்ற போது நேரம் எட்டுமணி. அது ஒரு வண்ணான்துறை ஆழியாற்றுத் தண்ணீர் இரைச்சலோடு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த நேரத்தில் யார் அங்கு இருக்கப் போகிறார்கள். அதிசயம் நடந்தால் ஒழிய பாகீரதியைக் காப்பாற்ற அங்கு யாரும் வரப் போவதில்லை.

“ஏய்.. உன் ஆளு எங்கடி.. தனியா வர்ற..”

“ஏண்டி மத்தவங்க ஆம்பிளயில்லையாடி.. சும்மா கிளப்பி விடுற” ஆசைப்பட்டார்கள்.

ஒருவன் அவள் கைப்பையில் வைத்திருந்த காசுக்கு ஆசைப்பட்டான். மற்றவன் அவள் உடம்புக்கு ஆசைப்பட்டான். பாகீரதி சத்தம் போட்டுக் களைத்துப் போயிருந்தாள். அவளை வண்டியை விட்டு இறங்க விடாமலே பேசிப்பார்த்தான் கண்டக்டர் திமிறியவளின் நெஞ்சில் கையை வைத்துத் தள்ளினான். அவள் “அம்மா” வென்று சரிந்து விழுந்த போது டிரைவர் அவளின் இரண்டு கையையும் தலைப் பக்கமாக இழுத்துப் பிடிக்க கண்டக்டர் அவள் வாய்க்குள் துணியைத் திணித்தான். பாகீரதியின் கண்கள் விரிந்து மூச்சைடைக்க வேகமாய் தலையைப் பலம் கொண்ட மட்டும் முன்னால் தூக்கி அசைக்க “ணங்” கென்று பிடிரிப் பக்கம் எதுவோ மோதியது தலைக்குள் பொறி பறந்தது.

அவள் மனம் சாய்ந்தது போல .. உடம்பும் சாய்ந்தது.

பகீரதி கசங்கியிருந்தாள். வலித்தது.

“ந்தா.. பாரு.. இங்க ஒண்ணும் நடக்கல.. அப்பிடியின்னு நெனச்சுக்க.. இதப் போயி வெளியில சொன்னேன்னு வைச்சுக்க உனக்குத்தான் மரியாத போகும். போ” சொன்னவன் இவள் கைப்பையில் இருந்த காசை கொத்தாக அள்ளிவிட்டு “ந்தா.. போய்ச் சேரப் பணம் வேணும்ல..” என்றவன் இரண்டு நோட்டை மாத்திரம் பைக்குள் வைத்துவிட்டு பையை வீசினான். பாகீரதிக்கு இப்போது பணம் பற்றி நினைப்பிருக்கவில்லை.

மான அடையாளம் பறி போனதால் ஏற்பட்ட வலிதான் பெரிதாக இருந்தது. ஏகமாய் வியர்த்தது. வியர்த்ததால் எரிந்தது. ஆடையை சரி செய்து கொண்டாள். அவள் முன்னால் குரங்குகள் போலக் குந்தியிருந்த காழுகர்களை மனசுக்குள் திட்டினாள்.

“பாவம்.. முகுந்தன்.. அவன் சின்னதாய் வரம்பு மீறிய போதெல்லாம் எத்தனை தடவை கோபித்திருப்பாள். அவன் காதலால் அவள் உடம்பை ஸ்பரிசித்த போதெல்லாம் விரட்டியிருந்தாளே”

“ஏய் கலியாணத்துக்குப் பிறகுதான்.”

“பாகீ இந்த சின்னச்சின்ன சந்தோஷம் வேணாம்ங்கிறியா?”

“ஓம் இப்ப தொட்டுப் போட்டு பிறகு மாறிட்டிங்கள் எண்டால்”

“பைத்தியம் உனக்கேன் புத்தி இப்பிடிப் போகுது..”

“நான் நம்ப மாட்டன் ..” நினைவு சுட்டது.

அவளுக்கு “ஓ” வென்று கத்தி அழவேண்டும் போலிருந்தது. மனம் குமுறியது. அடக்கிக் கொண்டாள். கண்ணுக்குத் தெரிந்த பாதையில் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

*****

மணி எட்டரை.....

முகாமிலிருந்த அத்தைன பேரும் முகாம் வாசலிலேயே பழியாய்க் கிடந்தார்கள். எல்லோரின் மனசிலும் பரபரப்பு தொற்றி வெகு நேரமாயிருந்தது. ஆண் பிள்ளைகள் நலைந்து பேர் இரண்டு ஆட்டோக்களைப் பிடித்துக் கொண்டு பாகீரதியை தேடிப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். ஒருவேளை முகுந்தனோடு சினிமாத் தியேட்டர் ஏதாகிலும் ஒன்றில் நிற்கிறாளோ..? பொள்ளாச்சியில் தான் ஒரே வரிசையில் ஆறு தியேட்டர்கள் இருக்கிறதே.. தடுக்கி விழுகிற இடமெல்லாம் கோயில்தானே. எந்தக் கோயிலில் தான் தேடிப் பார்ப்பது? பாகிரதி போகக் கூடிய இடமென்று எதெல்லாம் இருக்கிறதோ அங்கேயெல்லாம் ஓடித் தேடினார்கள்.

இளசுகளுக்கு தங்கள் முகாமில் இருக்கின்ற அழகிய தேவதைக்கு என்னமும் ஆகிவிடக் கூடாது என்ற தவிப்பு.. மற்றவர்களுக்கு “ஐயையோ.. என்னதான்

எடுப்பாய் இருந்தாலும், நல்ல பிள்ளை..” என்ற அனுதாபம். சிலருக்கு சீவகாமியம்மாவிடம் அவசரத்திற்குக் கிடைக்கும் பண உதவியால் ஏற்பட்ட கரிசனை என்று எல்லோரும் தான் பாகிரதியின் நினைப்பை பாரமாய் ஏற்றிக் கொண்டு கிடந்தார்கள்.

மணி பத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. பாகீரதி .. ஆட்டோ ஒன்றில் வந்து இறங்கினாள். சீவகாமியம்மாவின் முகம் உயிர்த்தது.

“ந்தா.. வந்துட்டா..” ஓடிச் சென்று பாகீரதியை கையில் பிடித்து கூட்டி வந்தாள் கலா.. ஆட்டோவுக்குள்ளே முகுந்தனை எதிர்பார்த்து அவன் இல்லையென்றவுடன்.

“எங்கடி சுத்திட்டி வாறா..”

“ஸ்.. சத்தம் போடாதீங்கம்மா..”

“பாகீரதி என்ன இவ்வளவு நேரம்”

“ஏன் .. இப்பிடி களைச்சுப் போய் வந்து நிக்கிறாய்..”

“ஞ்சே .. உன்னட பேக் எங்கடி..”

பாகீரதி கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திகைத்தாள்.

“ இதென்னம்மா ..டிர்ஸ்ஸெல்லாம்”

“ அம்மா” கத்தினாள் கலா..

“யாரும் ஒண்ணும் கதைக்காதீங்க.. பாகீரதி வா” அவளையழைத்துக் கொண்டு கலாவும், சீவகாமியம்மாவும் நடந்தார்கள்.

“காப்ப வித்துட்டு வரச் சொன்னேனே.. காசு எங்கே?”

அம்மாவின் கேள்விக்கு பகீரதி இறுகினாள்.

“அடப்பாவி மகளே காசத்தான் களவு குடுத்திட்டியோ..?”

காசக்காகக் கவலைப்பட்ட அம்மாவில் பகீரதிக்கு கோபம் வந்தது.

“என்ன இருந்தாலும் பொம்பிளைப் பிள்ளை இவ்வளவு நேரம் பிந்தி வாறது சரியில்ல” மற்றவர்கள் எதையோ தோண்டித் துருவுவதற்காகக் கதைத்தார்கள்.

“காசு போனா என்ன? சிவகாமியம்மாவிட்ட இல்லாத காசா.. போனாப் போகுதுன்னு வந்துறவேண்டியதுதான்.. தனிப் பொம்பிளையா இவ்வளவு நேரமும் அலைஞ்சாப்போல களவெடுத்தவன் வந்து குடுத்திட்டா போவான்.”
“அதில்லடா இவ யாரோடயோ மல்லுக்கட்டிட்டு வாற மாதிரித் தெரியுது. என்ன இழவு நடந்ததோ யாருக்குத் தெரியும்?”

“பொம்பிளப்பிள்ளை ஆம்பிளை மாதிரித் திரிஞ்சா.. இதான்..”
அவர்களின் பேச்சு கலாவுக்கு எதையோ புரிய வைத்தது போலிருக்க

“அவளுக்கு இந்துஜாவின் நினைப்புத்தான் வந்தது.”

“ச்சீ... கலியாணத்திற்காக நிற்கிற பொம்பிளைப்பிள்ள பற்றி அசிங்கமாக யாரும் எதுவும் சொல்லிவிடக் கூடாது” என்று கலா அவர்கள் வாயைப் பூட்டினாள்.

“ வாயில வந்த மாதிரிக் கதைக்காதீங்க..”

சாப்பிடப் பிடிக்காமல், நித்திரையும் வராமல் அழுது கொண்டிருந்தவளிடம் கலா போனாள்.. மணி பதினொன்றாகியிருந்தது.. முகாமில் அனேகமாக ஆட்கள் உறங்கியிருந்தார்கள். கண்ணீரில் ஊறிப் போன கண்களை மெல்லத் துடைத்தபடி அழுத அடையாளத்தை மறைக்க மென்மையாகச் சிரித்தாள் பாகீரதி.

கலா அவளைக் கண்களால் அலசினாள்.

பாகீரதி வாளிப்பாய் இருந்தாள்.

கண்களுக்குள் குறுகுறுத்தாள்.

கலா அவளின் பக்கத்தில் நெருக்கமாய் அமர்ந்து கொண்டாள்.

மெல்லியதாய்த் தொட்டாள்.

மின்சாரம் போல வேகமாய் ஸ்நேகம் பரவியது.

குபுக்கென உடைந்தது மனசு.

“அக்கா” வென்று தோளில் சாய்ந்தவள்.. சொன்னதைக் கேட்ட கலாவுக்கு ஆத்திரமும், பரிதாபமும் மேலிட்டது.

என்னதான் சொன்னாலும் பாகீரதி சீக்கிரத்தில் ஆறுதலைடைய மாட்டாள் என்று புரிந்தது.. “அழட்டும்.. அழுது களைச்சப் போய் தூங்கட்டும்” நினைத்துப் போய்ப்படுத்தாள் கலா.

*****

பொன்னுக் கிழவனுக்கு “சுரீர்” என்று அடிவயிறு வலித்தது. எழுந்து உட்கார்ந்தவர் சுருட்டு ஒன்றைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு.. எழும்பி கக்கூஸ் பக்கம் நடந்தார். இருட்டு விலகாததால் பாதை தெளிவில்லாமல் இருந்தது. கக்கூஸ் லைற் மங்கலாய் அழுதுது. பனிக்குளிர் ‘ஜிவ்’ வென்று முகத்தில் பட தோளில் கிடந்த துண்டை தலையில் போட்டு தொங்கியதை எடுத்து முகத்தை மூடிக் கொண்டார். தற்செயலாகத்தான் கக்கூஸ் எதிரே இருந்த பழைய ஓலையால் வேய்ந்த செட்டுக்குள் அசுசயாய் தொங்கியதைக் கவனித்தார். “என்னது” என்று கூர்ந்தவருக்கு நெற்றிப் பொட்டில் சுட்டது போலிருந்தது. கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்தார். உத்தரத்தில் நைலோன் கயிற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தாள். பாகீ..ரதி..

“ஐயோ.. யாரு.. பாகீரதி.. ஓ..” வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொள்ள ஓட்டமும் நடையுமாய் வந்து முகாமுக்குள் செய்தியைச் சொன்ன போது அதிகாலை ஐந்து மணி. சிவகாமியம்மா வாயிலும், வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு ஓட எல்லோரும் துடித்துப் பதைத்து அந்த இடத்தில் பார்த்த போது ஈரல் கருகியது.. முகாமே பதறிக் கலங்கி ஓலமிட்டது. அக்கம் பக்கம் இருந்த ஊர்க்காரர்கள் ஓடிவந்து என்ன ஏதுவென்று பார்த்தார்கள்.. போலிசுக்கு தகவல் கொடுக்க சப் இன்ஸ்பெக்டர்.. மகாராஜா புல்லட் வண்டியில் முன்னால் வர பின்னால் ஒரு பொலிஸ் ஜீப்பும்.. ஆம்புலன்சும் வந்து சேர்ந்த போது காலை ஏழு மணியாகிவிட்டது.

போலீஸ் போட்டோ கிராபர் கயிற்றில் தொங்கிய பாகீரதியின் உடலைக் கோணம் கோணமாய்க் ‘கிளிக்’ கினான். அந்த ஓலை செட்டுக்குள் யாரும் போகாதமாதிரி காவல் வைத்து அணுஅணுவாய் அந்த இடத்தை ஆராய்ந்து உடலைக் கீழே இறக்கி வெள்ளைத் துணியால் மூடிவைத்துவிட்டு விசாரணையை ஆரம்பித்த போது மணி எட்டு.

“யாருய்யா பார்த்தது..”

பொன்னுக்கிழவன் முன்னால் வந்தார். அவர் பார்த்ததைச் சொன்னார். சிவகாமியம்மாவை அழைத்து வந்தார்கள்.

“என்ன தகறாரு”

சிவகாமியம்மா.. அழுவதைத் தவிர வேறொன்றும் பேசவில்லை.

“தெரிஞ்சவங்க யாருமில்லியா..”

கலா முன்னால் வந்தாள்.

எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

“சேர்.. இப்பிடி எல்லார் முன்னாடியும் சொல்ல முடியாது.

“அதான் செத்தாச்சில்ல.. அப்புறமென்ன..” மகாராஜா.. கலாவைத்தனியாக அழைத்துக் கேட்டார்.. கலா முடிந்த அளவில் பாகீரதி சொன்னதை அச்சரம் பிசகாமல் சொன்னாள். சப் இன்ஸ்பெக்டர் கண்கள் பனித்தன..

“ஐயோ.. நம்ம பாகீரதிய சீரழிச்சிட்டாங்கடா. அதான் பொறுக்காம செத்துட்டா..” முகாம் ஆட்கள் கோபப்பட்டார்கள்.. நியாயம் கேட்டார்கள். ஊர்க்காரர்கள்.. கொதித்தார்கள்.

“ ஐயோ.. நம்பி வந்ததுக மானத்தில் கைய வைச்சவன சும்மாவிடக் கூடாது..”

பாகீரதியின் உடலை ஆம்புலன்சில் ஏற்றிய போது நேரம் ஒன்பதாகியிருந்தது. ஆம்புலன்சின் பின்னால் ஓடி அலறிய சிவகாமியம்மா பல்லுக்கட்டி தரையில் சாய்ந்து விழுந்தாள்.

முகாம் தலைவரையும் ஏற்றிக் கொண்டு ஜீப் பறந்தது. இனஞ்சனத்திற்கும், முகுந்தனுக்கும் செய்தி கொடுத்தார்கள். போஸ்ட் மார்ட்டத்திற்குப் போய் வீட்டுக்கு வந்து சேருவதற்குள் ஆர்.ஆர்.எஸ் வண்டியின் ஓட்டுனரும், நடத்துனரும் கைது செய்யப்பட்டிருந்தார்கள். கலாவின் வாக்கு மூலமும் வைத்தியப் பரிசோதனையும் குற்றத்தைச் சொல்ல குற்றவாளிகள் பிடிபட்டிருந்தனர். சாயந்திரம் மூன்று மணிக்கு பிரேதத்தை முகாமுக்கு கொண்டு வந்து சிவகாமியம்மாவிடம் பொறுப்புக் கொடுத்துவிட்டு சப் இன்ஸ்பெக்டர் மகாராஜா கதைத்த கதையில் கசப்பும் உண்மையுமிருந்தது.

“எங்க ஊருப் பொண்ணுங்க யாராவது உங்க மாதிரி முழங்கால் தெரியுற மாதிரியும், மார்பு தெரியுற மாதிரியும் டிரஸ் பண்ணுதுகளா? சொல்லுங்க சினிமாக்காரிக போடுறத நீங்க போட்டுத் திரியுறீக. மரியாதையா, கௌரவமா பொண்ணுங்க பாவாடை தாவணி போட்டுக்கிட்டு பாக்கிறவன் கண்ணுக்கு லட்ணமா.. கோயில் குத்துவிளக்கு மாதிரி தெரியுறத விட்டுட்டு அடுத்தவன் பார்வையில் காமத்த விதைக்கிற மாதிரி ச்சீ.. நல்லவா இருக்கு.. இங்க கேரளாவில இருக்கிற பொம்பிளைங்கதான் நெஞ்சில் மாராப்பு போடமாட்டாளுக.. ஆனா தமிழ் நாட்டுப் பொம்பிளைங்க அப்பிடியில்ல..” அப்படிப் போடாம விடுறது தமிழரிட கலாச்சாரமில்ல..” அவர் பேசியதிலிருந்த நியாயம் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. இன்றைக்கு பாகீரதியின் சாவு அதைத்தான் உணர்த்தியது. சிலகாமியம்மாவுக்கு ஒரே பெண் பிள்ளை என்பதால் அவள் கேட்ட மாதிரியெல்லாம் செய்தாளே தவிர அது மற்றவர் கண் பார்வையில் உறுத்துமே என்று யோசிக்கவில்லை.

“தயவு செஞ்சு சொல்லுறத கேளுங்க.. முகாமில இருந்து வெளியில போற பொம்பிளைங்க தனியாப் போகாதீங்க.. துணையோட போங்க. இப்போவெல்லாம் வாற செய்திக பயங்கரமாயிருக்கு.. காசுக்காவும் நகைக்காகவும் கொலையே செஞ்சுடுறாங்க..” நல்லவங்க இருக்கிற மாதிரியே கெட்டவனும் இருந்திடுறானே. தமிழ் நாட்டுக்காரன அண்ணனும் தம்பியுமா நினைச்சிக்கிட்டு ஓடி வந்ததுகள் வாழவைக்கிறத விட்டுப்புட்டு சாகடிச்சுட்டோமே என்று ஒரு தமிழன் சடுதியாய் அழுதது நெஞ்சை உலுக்கியது.

கேசவனை நினைக்க கலாவுக்கு பிரமிப்பாக இருந்தது. என்ன மாதிரி மனுசன்.. அடேயப்பா.. என்னமாதிரி சுறுசுறுப்பு.. இரவு பகலென்று ஓடித்திரிந்த பொறுப்பு.. அவளுக்கு கேசவன் மேல் மரியாதை அதிகமானது. பாகீரதி செத்துப் போனதிலிருந்து ஓய்வொழிச்சல் இல்லாத அலைச்சல் எல்லாவற்றிலும் கேசவனோடு கலா உதவியாக இருந்தாள். கலா பொள்ளாச்சியை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போகத் தீர்மானித்தாள். முதல் நாள் கேசவனும் கலாவும் வெகு நேரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் வாக்க விடுதலை பற்றி அதிகம் கதைத்தார். அகதி நிலைக்கு ஈழவர் தாழ்ந்து போவதால் ஏற்பட்டிருக்கிற புரட்சி பற்றியும் சொன்னார். அவர்

மனதில் இருந்த தெளிவு கண்களில் தெரிந்தது. இரவு எட்டு மணியாயிருந்தது. அகதிக் கூடத்தில் இருந்து அவசரமாய்த் தகவல் வந்தது.

“சரோஜாவுக்கு வயித்து நோவாம்..வரட்டாம்”

கலா கேசவனைப் பார்த்து சிரித்தாள்.

“பிரசவத்துக்கும் இங்கு தலைவர்தானா?”

கேசவன் சிரித்துக் கொண்டே எழுந்து போனார்.

*****

நியான் பல்பு வெளிச்சத்தில் “சங்குண்ணி ஹாஸ்பிட்டல்” தெரிந்தது. அங்குதான் இலங்கை அகதிகளுக்கு இலவசமாய் வைத்தியம் கிடைக்கும். இரண்டு நிமிட தூரத்துக்குள் ஆட்டோக்குள் சரோஜா நெளிந்தாள். “ந்தா.. பொறும்மா.. பொறு.. ஆசுபத்திரி வந்துட்டுது..” ஆஸ்பத்திரி வளாகத்துள்ளே ஆட்டோ நுழைந்தும் நுழையாமலும் கேசவன் பாய்ந்து ஓடினார். அங்கு பெரிய டொக்டருக்கு கேசவனை நன்றாகத் தெரியும். கேசவனின் சிபாரிசோடு இங்கு வைத்தியத்துக்காக வந்து போகிறவர்கள் பலர்.. சிபாரிசைவிட தமிழக மக்களின் அன்பும் கரிசனையும் அகதிகள் மட்டில் அதிகமாக இருந்தது. அன்றிரவு சங்குண்ணி ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு அகதி பிறந்தான். சரோஜா தனக்கு ஆண்பிள்ளை பிறந்தது என்று சொன்னாள். கலா நம் இனத்தின் துன்பத்தை அனுபவிக்க ஒரு இலங்கைத் தமிழன் பிறந்தான் என்று நொந்து கொண்டாள்.

அடுத்தநாள் கலா எல்லோரிடமும் விடைபெற்று மறக்காமல் கேசவனிடமும் பயணம் சொன்ன போது.. அவர் எதற்கோ நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது போலிருந்தது.

“தலைவர் போய்ட்டு வாறன்..”

எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தவர்.. சட்டென..

“போய்ட்டு வாங்கோ.. கவனம்.. தனியாப் போறீங்க..” கலா சிரித்தாள்” மடியில் கனம் இல்ல.. வழியில் பயமும் இல்ல வாறன்” கலாவுக்கு எல்லோரின் நினைவுகளும் மனதில் வந்து போனது. இரவு ஏழு மணிக்கு ராமேஸ்வரம் ரயிலில் ஏறினாள்.

க்கிரைம் பிராஞ் அதிகாரி ரத்னவேலு....உற்சாகமாய்க் குரல் கொடுத்தார்....காய்ந்து கிடந்த மண்ணில் மழை விழுந்தவுடன் எழும்பும் புழுதி மணம்.....அந்தப் பிரதேசமெங்கும்....நிரந்தரமாய்க் கமழ்ந்தது....சும்மா கிடந்தவர்களுக்கு வேலை வந்தாற்போல பொலிஸ் காரர்கள் அவசரம் காட்டினார்கள்.....

தங்கச்சி மடம் ஏரியாவே பரபரத்தது....அக்கம் பக்கம் இருந்தவர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாமல் அதிர்ந்தார்கள். பொலிசுகாரர்கள் புகுந்து விளையாடினார்கள்.

“ஏய் தம்பிகளா.....எல்லோரும் ஒரே மாதிரிக் குத்த வைச்ச உட்காருவீர்களா?”

எழிலனும் பொடியன்களும் சொன்னதைச் செய்தார்கள். அவர்கள் இருந்த அந்த வீட்டைச் சோதனை செய்வதாகச் சொல்லிப் புரட்டி எடுத்தார்கள்....

“யோவ்....யாருய்யா லீடர்”

வழமையாக மாதம் ஒரு முறை வந்து போகின்ற சோடாப்புட்டிக் கண்ணாடியொன்றுதான் இப்போது யூனிபோம் மாட்டிக்கொண்டு கேட்டது.... எழிலன் எழும்பி நின்றான்....அவன் போட்டிருந்த சட்டையைக் கழற்றியே அவன் கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி வைத்திருந்தார்கள்....தனியாகக் கொஞ்சம் சற்றுத்தள்ளி உயிலை மர நிழலுக்கு கொண்டு போனார்கள்.

“ந்தா...கேக்கிற கேள்விக்குச் சரியாப் பதில் சொல்லு...”

இங்க எத்தின பேரு....

“எட்டுப்பேர்...”

“வேற யாராச்சும் வருவாங்களா....”

“ஓம்”

“யாரு” “அமைப்புத்தோழர்கள் வருவாங்கள் போவாங்கள்...”

ஆனால் எட்டுப்பேர்தான் எப்போதும் இருப்போம்....

“யோவ்....படகு...”

“இருக்கு சார்....தோ...கடற்கரையில் நிக்குது....

“யாரும் இங்கிருந்து தப்பிப் போகலையே.....”

“இல் ல சார்...”எழிலனுக்கு என்ன ஏதென்று புரியாமல் இருந்தது.....அவர்களை ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள்....

ரத்தின வேலுவிடம்.....கமிஷனர் கதைத்தார்....

“சார் சரியான ஆளுங்களத்தான் சார் புடிச்சிருக்கிறீங்க....இவனு கிட்ட இருந்து ஆரம்பிச்சா.....சரியான ரூட்டப் புடிச்சிரலாம்.....” அவர்கள் பேசிக்கொண்டதில் இருந்து எழிலனுக்குப் புரிந்தது...பெரிதாக ஒரு தவறு நடந்திருக்கிறது....

அந்தப் பொலிஸ் ஸ்டேசன் அழுக்காக இருந்தது....

அந்த அறையில் ஏதோ ஊசிப் போன நாற்றம் வந்து கொண்டேயிருந்தது.....கைதிகள் மன அழுத்தங்களால் சுவரில் கிறுக்கியிருந்தார்கள்.....குற்றவாளியைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்த கணக்கில் அறியாயத்திற்கு சுறுசுறுப்பாயிருந்த போலிஸ் கான்ஸ்டபிள் ஏட்டுவிடம் “சார்...எப்.ஐ.ஆர் போட்டோமா என்று கேட்க ஏட்டையா

“யோவ்.... எப்.ஐ.ஆர் போட்டாச் சுன்னா....இருபத்து நாலு மணிநேரத் துக்குள்ள மாஜிஸ்திரேட்டுகிட்ட கொண்டு போகணும்யா.....இவனு க வாயில இருந்து புடுங்கிறத்துக்கு நேரம் பத்தாது....இரு வாறன் என்றவர் எழும்பி இவர்களை நோக்கி வந்தார்..... “டேய் தம்பிகளா....இது ஸ்பெஷல் கேஸ்...ரெகுலர் சட்டமெல்லாம் தாங்காது....மரியாதையா வாயத்துறக்கிறீர்களா.....இல்லையா....லத்தியால் இரும்புக் கம்பியில் ஓசை எழுப்ப அடித்தார் ஏட்டு....

“இனி என்ன பிளேன் வச்சிருக்கீக.....சொல்லுங்கடா.....”

எழிலனும் பொடியன்களும் பயத்தால் உறைந்து போய் நாடகம் பார்ப்பதைப்போல பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.....புலனாய்வு அதிகாரி ரத்னவேலு ராமநாடு பொலிஸ் ஸ்டேசனில் இவர்களைப் பாரப்படுத்தி விட்டு வெளியே போயிருந்தார்....இனி அவர் வரும் வரை பொலிஸ் எதையாவது கேட்டு உயிரை வாங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்று தெரிந்தது....கையில் இருந்த லத்தியை மாறிமாறி இரண்டு கைக்கும் வீசி மாற்றியபடியே கேட்டார் ஏட்டு...

“உங்க ஆளுங்க வேற எங்க இருக்காங்க சொல்லு....”

எழிலன் சொன்னான்.....ஏட்டு அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்... “அது சரி...எல்லாத்துக்கும் நீயே பதில் சொல்லிக்கிட்டிருக்கியே.....நீ என்ன பெரிய இவனா...” என்று கேட்டபடி அவன் மீசையை சட்டென்று பிடித்து மேலே தூக்கினார்.

வலித்தது.....

திடீரென்று ஸ்டேசன் பரபரப்பாகியது.....வெளியே ஜீப் வந்து நிற்கும் சத்தம்.....தொடர்ந்து பூட்ஸ் கால்களின் ஒலியும் கேட்டது.....நாலு பேர்... 'சவாரி சூட்' போட்ட அதிகாரிகள் வந்தார்கள்....சி.பி.ஐ....ஸ்பெசல் கொட்...என்றார்கள்....

“எல்லோரும் சுவரைப்பார்த்தபடி திரும்பி நில்லுங்க” எழிலனும் பொடியன்களும் சொன்னதைச் செய்தார்கள்....

“கையை மட்டும் சுவரில் வைச்சு வளைஞ்சு நிக்கணும்” நிற்பவர்களுக்கு வரப்போகும் வேதனை எந்த இடத்தில் இருந்து புறப்படும் என்பது தெரியாமல் இருந்தது.....அருகில் வந்த ஒரு அதிகாரி அவர்களின் தேகத்தைப் பார்வையால் அளந்தார்....கைகளைப் பிடித்துப்பார்த்தார்.

“எங்கடா ட்ரெயினிங் எடுத்தீக...” அவர்களின் உடம்பு தொடர்ந்து பயிற்சி பெறுகிறது என்பதை கண்டு கொண்டு கேட்டார்....

“சொல்லுங்க..... யாரு.....பண்ணினது....”

“நாங்க ஒண்டும் செய்யயில்ல....சேர்....நம்புங்க”

“ஆமா...ஆமா...நீங்க பண்ணல ஒத்துக்கிறன்....அந்த ஆளுங்க பேரச் சொல்லுய்யா....”

அவர் திருப்பித் திருப்பி அதையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்...

“உண்மையைச் சொல்லல....நிர்வாணமாக்கி அடிச்ச பிரிச்ச மேஞ்சிடுவோம்.....”

சப்பாத்துக் காலினால் உதைத் தார்கள் .....நொறுங்க அடித்தார்கள்.....அவர்கள் வாயில் கொச்சையாய் வார்த்தைகள் வந்து விழுந்தன...தண்ணீர் ஊற்றி அவர்களைத் தொப்பலாக நனைத்தார்கள். பின்பு அடித்தார்கள்....இப்படி நனைத்து அடித்தால் வெளியில் காயம் தெரியாதாம்....உள்ளுக்குள் காயமாகி ரணமாய் வலிக்குமாம்.... அரை மணிநேரத்திற்கு ஒரு தடவை “ஐயோ...அம்மா...அப்பா..” என்று கூக்குரல் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.....

*****

நள்ளிரவைக் கடந்து அப்பிடியொரு விசாரணையை கலெக்டர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.....

“என்னது....கலாவைக் கைது செய்யப்போறீர்களா....கலெக்டர் உண்மையாகவே கவலைப்பட்டார்.....

“சார்....மேலிடத்து ஆடர்....நான் என்ன பண்ணட்டும்...”

“கண்ட இடத்தில கை வைக்கிற அளவுக்கு....இதென்னடாப்பா அதிகாரம்....”

“இல்ல சார்....இந்திய அரசியல் தலைவர் கொலையோட சம்பந்தப்பட்டிருக்கா....அந்தப் பொம்பிள.....”

“சந்தேகப்படுறீங்க....இருக்காது....நிச்சயமா இருக்காது....அந்தப்பொண்ணு அப்பாவி...”

“இருக்கலாம் ஆனா....தப்பு பண்ற சூழ்நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கலாமில்ல”

“ஆதாரம் இருக்கா....?”

“இருக்கு...”

“என்னது...” கலெக்டர் புருவத்தை உயர்த்தினார்.....

“ஆமா சார்....எழிலனோட பழகிட்டு இருந்திருக்கா....கோகிலா இவ கூட்டாளி....கோகிலா தலைமறைவாகியிருந்தாள்.

கலெக்டர் கையைப் பிசைந்தார்....

ஒரு சராசரி மனுசனுக்கான தவிப்பும் படபடப்பும் கலெக்டருக்கு இருந்தது....அவர் கண்ணுக்குள் இருதயம் எட்டிப் பார்த்தது....

“நீங்க அவசரப் படுறீங்க....சார்...” என்றார். அதற்கு அதிகாரி கோணலாய்ச் சத்தமில்லாமல் சிரித்தார்....பின் சற்று அமைதியாய்க் கோபித்தார்....

“சி.பி.ஐ. அவசரப் படாது சார்....தேவையில்லாம ஒரு பொண்ணக் கைது செய்து விசாரிக்க....அந்தப் பொண்ணுக்கும் சி.பி.ஐ க்கும் என்ன இருக்கு....?”

கலெக்டருக்குள் புயலடித்தது....உதடு கடித்தார்....

சி.பி.ஐ.காட்டிய அரஸ்ட்வாரண்டைத் திரும்பவும் ஒரு தடவை கலெக்டர் படித்தார்....வாக்கியங்களுக்கேற்ப கண்கள் உருண்டன....

பாவம் கலா....அவர் கொடுத்த அனுமதியுடன் தான் பொள்ளாச்சிக்குப் புறப்பட்டுப்போயிருந்தாள்....இந்துஜாவென்ற பெண்ணை அவள் உறவினரோடு சேர்ப்பிப்பதற்காக அவள் சென்றாள் என்பது அவருக்கு

நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் அவரால் எதுவும் பேச முடியாதிருந்தது. வாழ்க்கையின் எல்லாக் கட்டத்திலேயும் பரீட்சை எழுதியவள் கலா.... அவள் இழப்புகளுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் சற்றுத் தேறியிருந்தாள். அவளின் வேகமும் எதையாவது சாதிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமும் அவருக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது....கலாவுக்குள் தன்னம்பிக்கை சம்மணங்கால் போட்டு உட்கார்ந்திருந்ததை அவர் ரசித்தார்....கலாவா?.... கலாவுக்குமா சம்பந்தமிருக்கும்...?

இவள் கனிவானவள்தானே அது எப்போது வாள் முனையாயிற்று.... அவர் நம்பவில்லை....அதைப்போல இந்தக் காக்கிச் சட்டைக் காரரும் நம்பக்கூடாது....

இவர்கள் ஒரு புறாவின் மேல் குற்றம் சாட்டி எப்.ஐ.ஆர்.எழுதப்பார்க்கிறார்கள்....விடக்கூடாது...

ஏசு நாதரைக் குற்றம் சாட்டி சிலுவையில் அறைந்ததைப் போல....கலாவையும் சாகடிக்கப் பார்க்கிறார்கள்....

கலெக்டர் முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டு கேட்டார்....

“சார்....கலா இப்ப எங்க இருக்கான்னு தெரியுமா?...கொலை நடந்திருக்கிற இடத்துக்கும் அவ இருக்கிற இடத்துக்கும் சம்பந்தமேயில்லை....”

“கலெக்டர் சார்....கொலை நடந்திருக்கிறது ஸ்ரீபெரும்பத்தூர்....

“ஆனா கொலைக்கான திட்டம் போடப்பட்டது எங்க வேண்ணா இருக்கலாம்...இப்போ கலா ஊரில் இல்ல தான். அதாவது மண்டபம் கேம்பில இல்ல....சேர் இந்தக் கொலைத்திட்டத்தில கலாவும் இருந்திருக்கா என்கிறது தான் ‘க்ரைம்’ பிராஞ்சோட ஊகம்”

“என்னால ஜீரணிக்க முடியல்ல....இது பொய்யாத்தான் இருக்கணும்கிறது தான் என்னோட ஆசை...ஏன்னா....அவ நல்ல பொண்ணு” அந்தக் கிரைம் பிராஞ் அதிகாரி விறைப்பாய் எழுந்தார்....

அவரது,கலாவைக் கைதுசெய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வம் கண்களில் தெரிந்தது.....கையில் இருந்த பையில் போட்டு வைத்திருந்த சில கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களை எடுத்து மேசையில் போட்டார்....

“பாருங்க சார்....எவ்வளவு கொடுமராக் கொலை செஞ்சிருக்காங்கன்னு” மாலை போடுறமாதிரி கிட்டப்போய் சாவடிச்சிருக்காங்க....

பாருங்க சார்....

படங்களைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்த கலெக்டருக்கு அந்தப் படங்கள் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தவில்லை....குழந்தைப்பிள்ளை பார்ப்பதைப்போல விநோதமாய்ப் பார்த்தார்.....

“சூ....ரொம்ப வேகம் தான்....சி.பி.ஐ....ஆனால் வேகம்’ முட்டாள்தனமாய் இருக்கக்கூடாது...”

அவர் காட்டிய சில போட்டோக்களில் சில வற்றில் சில முகங்களை சிவப்பாய் வட்டம் போட்டுக் காட்டியிருந்தது....

சில போட்டோக்கள் ‘விவரணப்படம்’ என்பதாகத் தெரிந்தது....ஆனால் போலிஸ் தன் வீச்சத்தைப் பெரிதாக்கியிருப்பதாகப் பட்டது....

இது நல்லதா? கெட்டதா?...

இதில் யாரையெல்லாம் சிக்கவைக்கப் போகிறார்கள்....

போகிற போக் கில் ....எத் தனை அப் பாவி களுக் கு ஆப் புவைக்கப்போகிறார்களோ?கலெக்டர் பயந்தார்....

அந்த இரண்டு நாளும் வெளியான பத்திரிகைகளின் பக்கங்களை புரட்டினார்.... முன்னாள் பிரதமரின் கொலை பற்றிய அறிக்கைகளும், அவதானிப்புகளும் குறிப்பாக யாரையோ குற்றம் சாட்ட ஆதாரம் தேடுவதாய் இருந்தது....

ஆனால் ஒரு இழப்புக்காக தவிக்கும் இந்தத் தேசம்....இன்னொரு தேசத்தில் அமைதிப் படை என்ற பெயரில் ஆடிய வெறியாட்டத்தில் ஒரு இனம் சிதைக்கப்பட்டதே....அதற்குஎன்ன பதில் சொல்லப்போகிறது....அடக்கப்பட்ட ஓரினத்தின் விடியலுக்கான புரட்சியில்.....கண்முடித்தனமாக கைவைத்த சூத்திரதாரியை எந்த நீதி மன்றத்தில் நிறுத்தப்போகிறது இந்தத் தேசம்.... அன்று இரவு முழுவதும் கலெக்டருக்கு நித்திரை பறிபோயிற்று.....கடந்த இரண்டு வருஷமாக இந்த மண்டபம் முகாமை நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் தனக்குத் தரப்பட்டதில் இருந்து....இந்த அகதிகளின் கண்ணீர்க் கதையை அவர் படித்துக் கொண்டு வருகிறார்....மண்டபம் அகதி முகாம்....அறிவுலகத்துக்கு அப்பால் பாமரத்தனம் பூசப்பட்ட ஒரு வளாகம்.....உண்மையிலேயே உயிரைப் பிடித்து வைத்திருக்க அந்த உலகம் இவர்களுக்குப் போதுமானதாயிருந்தது....அதற்கு மேலே அவர்களுக்கு யோசிப்பதற்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை....இருட்டாக்கப்பட்ட காலத்தின் சுவடுகளாய்....போராடும் ஞானமில்லாமலும் எதிர்ந்துக்கேள்வி கேட்க தைரியம் இல்லாமலும் துயரங்களை நெஞ்சக் குழிக்குள் புதைத்து

வைத்துப் பழகிப்போன அகதிகளாய்த்தான் அங்கு ஈழவர்கள் இருந்தார்கள்.....

சமூக நிறுவனமான ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழகத்தின் மாவட்டக் கிளை அமைப்பு ஒன்றும் மண்டபம் முகாமுக்குள் தலைகாட்டியபோது....அகதிகளின் பிரச்சினையை எடுத்துச்சொல்ல யாரும் அக்கறை காட்டவில்லை....கலாவின் வருகையின் பின்புதான்....எல்லாமும் நடந்தது....

எங்கிருந்தோ வந்தாள்....ஈழ அகதி நானென்றாள்...இங்கு வந்து சேருவதற்கு என்ன தவம் செய்துவிட்டேன் என்றாள்....இங்கிருக்கும் அகதிப்பெண்களுக்கு என் வாழ்வை அர்ப்பணிக்கிறேன் என்றாள்.....கலெக்டரின் பார்வைக்கு அவள் ஒரு சமூகப்போராளியாய்த் தெரிந்தாள்.....அவரின் நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்றாய் அவள் விளங்கினாள்.....அகதிகள் தொடர்பான எந்த முன்னேற்றகரமான திட்டத்திற்கும் ஆலோசகராய் அவளை அவர் மானசீகமாய் நியமித்தார்....

கலா அங்கு வந்த பிறகுதான் எத்தனை மாற்றங்கள்....அனாதைப் பெண்களின் சகோதரி கலா.....பாசாங்கு இல்லாத அன்பு.....பாசம்...செட்டிகுளப் பக்கம் இருந்து வந்த குடும்பங்களின் அறியாமை அவளை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.....அவர்களுக்குள் புதைந்திருந்த துன்ப அனுபவங்களின் பதிவுகளை இவள் குறிப்பெடுத்தாள்.....

பெண்களின் அறியாமையில் குளிர்காய்ந்து கொண்டிருந்த அருள்நேசன், டயசு போலிஸ் அதிகாரிகள் போன்றவர்களை அடையாளம் கண்டாள்.

கண்ணுக்குத் தெரியாத இருட்டுக்குள்ளே..... ஒரு இனத்தின் மானம் விலை போவதைக் கண்டறிந்தாள்..... அவளின் முறைப்பாடுகளைக் கேட்டறிந்த கலெக்டர் உஷாரானார்... அதனால் சிலர் பாதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களின் ஆத்திரமும் கோபமும் கலாவின்மேல் பாய்ந்தது....

ஆனால் கலாவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது.... இது பிள்ளைப்பூச்சிகள் வாழுகின்ற மண்கூடல்ல..... தந்திரமுள்ள நரிகளின் காடு.... என்று புரிந்தது... அதிலிருந்து சுயநலமாய்த் தப்பித்துக்கொள்ள அவள் நினைக்கவில்லை.... அறியாமை இருளை விரட்ட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள்.... அவள் இளம் பெண்களை அணிதிரட்டினாள்.... எழிலனும் பொடியன்களும் கூடவே இருந்தார்கள்.... கோகிலாவும் இருந்தாள்....

தாம் இழந்த தேசத்தின் மீள் கட்டுமானத்திற்கு ஏற்ற வகையில் அறிவூட்டினாள்..... அகதி முகாமிற்கு அப்பால் தெரிகின்ற உலகத்தின் புதிய மதிப்பீட்டிற்கு ஏற்ற வகையில் கனவு கண்டாள்.... அதைப் புரிய வைத்தாள்.

இப்போது மண்டபம் முகாமில் கலாவின் பக்கம்தான் சக்தி அதிகம் இருந்தது.... அவளுக்கு ஆயிரம் கண்களும் கைகளும் முளைத்தன.... கலெக்டருக்கு, மண்டபம் முகாம் பொலிஸ் அதிகாரி பற்றிக் கலா சொன்ன சம்பவம் ஞாபகம் வந்தது. ஒரு நாள் அருள்நேசனும், பொலிஸ் அதிகாரியும் அவரின் குவாட்டரில் சாராயம் குடித்துப் போதையில் பேசிக்கொண்டிருப்பதை கலா ஒட்டுக்கேட்க ஏற்பாடு செய்திருந்தாள்.... “அருள்... இப்போ புதுசா..... பத்மாவதியோட சினேகம் வைத்திருக்காளே.... புதுப் பொண்ணு.... அவ எப்பி?....

“ஸ்கூ....” அருள் நேசன் போதையிலும் நிதானமாய்ப் பேசினான்.

“சார்.... சார்... அவள விட்டுருங்க சார்.... அவ நம்ம ஆளு...”

“டேய்.... டேய்.... உன் ஆளுன்னா.... ந்த நரசிம்மனக் கவனி..... முதல்ல...” பொலிஸ் அதிகாரிக்கு நா... தழுதழுத்தது....

“பொறுங்க சார்.... எப்பிடின்னு பாத்திட்டுப் பரிமாறுவன்தான சார்”

“கிடைக்குமா....?”

“அவசரப்பட்டா எப்பிடி... முதல் தங்கமா தகரமானு பாத்திட்டு குடுக்கிறன்.....” அவன் பொருளொன்றுக்கு தரம் பார்ப்பது போல ஈழவர் இனத்துப் பெண்களை பற்றி சொன்ன போது கலாவுக்கு ரெத்தம் சூடேறியது... அவள் அவசரப்படவில்லை....

“ந்தா அருள்நேசன்..... இந்த அகதிப் பொண்ணுகளப் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்துப்போச்சு.... இதுக காயஞ்சு கருவாடு மாதிரி இருக்குதுக... ‘ஐல்லென்னு’ சும்மா றோஜா மாதிரி தேஜஸ் யாருக்கிட்டயும் இல்ல..... டேய்... அந்தக் கலா... அதான் திமிறிகிட்டுத் திரியுறாளே.... அவகிட்ட ஏதோ ஒண்ணு இருக்குடா.... அவளப் புடிடா...”

“சார்... சார்... ஒண்ணு சொல்லுறன் கோவிச்சுக்காதேங்க.... அந்தப் பொம்பிள மேல மட்டும் கண் வச்சிராதீங்க... அவ சாதாரண ஆளில்ல..... அவ பின்னாடி ஒரு கூட்டமே இருக்கு....”

அதற்கு மேல் பொறுமை காக்க கலாவால் முடியவில்லை.... கதவை
அடித்து உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே போனார்கள்.... அருள்நேசன்
பாய்ந்து பின்வாசல் வழியாக ஓடினான்.... சும்மா இருக்கவில்லை...
அடிபட்ட வெறிநாய்போல...கலாவைக்கடித்துக்குதற சந்தர்ப்பம்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கலெக்டருக்குப் புரிந்தது....
இப்போது கலாவுக்கு எதிராகப் பின்னப்பட்ட வலையில் அருள்நேசனும்
சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது.... கலாவைத் தன்னால் காப்பாற்ற
முடியுமாவென்ற சந்தேகமும் அவருக்கு வந்தது....
கலா கோயம்பத்தூரில் இருந்து ராமேஸ்வரம் போகும் ரயிலில்
பிரயாணப்பட்டபடி இருந்தாள்..... ரயில் பரமக்குடியைத் தாண்டியது.....

விடிகாலை நாலுமுப்பது.....

அந்த நேரத்திலும் இராமநாதபுரம் ரயில்வே ஸ்டேசன் அமளி துமளிப்பட்டது.... இன்னும் இருள் நீங்கியிருக்கவில்லை....

எல்லோரின் பதட்டத்தையும் உயர் டிகிரிக்கு ஏற்றிவிட்டுக்கொண்டு பேப்பர்க்காரன் பரபரத்தான்.....

“அரசியல் தலைவர் படுகொலை..... சூடான நியூஸ்.... தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் பயங்கரம்.....” அவன் கத்திக்கொண்டே பிளாட் பாரத்தை சூடேற்றிக்கொண்டிருந்தபோது.... இராமேஸ்வரம் வண்டி ரயில் நிலையத்தை தொட்டது.....

எல்லோருக்குள்ளும் கலவரம் தொற்றிக்கொள்ள திக்குமுக்காடியது பொதுசனம்... ரயில் நிலையமெங்கிலும் போலிஸ் பாதுகாப்பு.....

கொலையாளிகள் தப்பிச்செல்லும் மார்க்கமெங்கும்..... தீவிர கண்காணிப்பு சம்பவம் நடந்த முன்னிரவு ஒன்பது மணியிலிருந்து ஊடகங்களின் அவசரச் செய்திப் பரிமாற்றம்..... இரவிரவாக எல்லா ரயில் சந்திப்புக்களிலும் விஷேட பொலிஸ் படை குவிக்கப்பட்டது பற்றி எதுவும் அறியாமல் ‘உல்லன்’போர்வைக்குள்ளே தூங்கிக் கிடந்தாள் கலா...

திடுக்கிட்டு விழித்தவள்..... கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு யன்னல் வழியாக தலையை நீட்டினாள்.... போலிஸ்காரர்கள் துப்பாக்கியோடு அவசரமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்....

“யாரும் ‘வி.ஐ.பி’வாறாங்கள் போல கிடக்கு..... அதான் போலிஸ் ஓடித் திரியுது” என்று நினைத்தக் கொண்டவள் சட்டெனத் தலையை உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொண்ட போதுதான்..... அவள் நெற்றியில் கைத்துப்பாக்கியை வைத்து அழுத்தினான்.....

அவன் உயரமாய் இருந்தான்...

“உன்பேரென்ன.....”

“கலா....” அவள் சொன்ன மறுகணம்..... சோதிக்கப்பட்டாள்... கையில் விலங்கிடப்பட்டபோது கொஞ்சம் திமிறினாள்.....

“ஏன்... ஏன்....”

“பேசாம இறங்கு..... சொல்றன்...” அவன் அதட்டினான் ..... கலாவுக்கு விபரீதம் புரிந்தது.....

கிட்டத்தட்ட வண்டியில் இருந்து தள்ளிவிடுவதைப்போல வண்டியில் இருந்து இறக்கப்பட்டான். அவளின் பின்னாலேயே பிரயாணப்பை வீசப்பட்டதை உணர்ந்து கோபப்பட்டான்..... கலாவுக்கு கௌரவக் குறைச்சலாய் இருந்தது... கேட்டாள்....

“சேர்... முதல் விஷயத்தைச் சொல்லுங்க..... எதுக்கு என்னைப் பிடிக்கிறீங்க....”

“ஸ்ரீபெரும்பத்தூரில் அரசியல் தலைவர் செத்திருக்கார்....

கொன்னுட்டாங்க... அதான் விசாரிக்கணும்...”

கலாவுக்கு வியர்த்தது.....

“சேர்.... எனக்கொண்டும் தெரியாது.....”

“பேசாமல்... வா... என்கிறேன்ல....”

அதற்கிடையில் க்ளிக்.... க்ளிக்.... க்ளிக்... பல கோணத்திலும் போட்டோ எடுத்தார்கள்.... ரயில்களின் இரைச்சலோடு கூடிய ‘தடக்..... தடக்.... சத்தத்தோடு பொலிஸ்காரரின் ‘விசில்’ சத்தங்களும் கலந்திருக்க... ரயில் நிலையம் அன்றைக்கு வித்தியாசமாகத்தான் இருந்தது.

“பொலிஸ் தீர்மானித்து திட்டமிட்டு நடந்துகொள்வதுபோல் இருந்ததால் கலாவுக்கு இப்போது அவர்களுடன் எதையும் கதைப்பது பிரயோசனம் இல்லை....” என்பதாகப் பட கலா ஒன்றும் பேசாமல் அவர்களுடன் நடந்தாள்.....

இருபதுக்கும் மேற்பட்ட பொலிஸ்காரர்கள் துப்பாக்கியோடு ரயில் நிலையத்தில் அதிரடியாக நுழைந்ததில் இருந்து ஒரு பெண்ணைக் கைது செய்து போனது வரை சினிமாப் படக்காட்சி போல....அந்தப் பிரதேசம் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.....

“நம்ம தலைவரைக் கொன்னுட்டு.... எஸ்கேப்பா.... ஒரு பொம்பிளையப் பிடிச்சிட்டாங்கப்பா”

“லூசு மாதிரிப்பேசாத.... நீ நியூஸ் கேக்கல... தலைவரைக் கொன்னுட்டு அந்தப்பொண்ணும் செத்துப்போச்சப்பா...”

“யோவ்....அதில்லையா...இது...ஒரு கும்பல் பண்ணின சதி....இந்தப் பொண்ணப்பாத்தா அப்பிடித் தெரியல்ல.... அம்மன் மாதிரி அழகா இருக்கா...” நடுத்தர வயதுச் சுடிதார் சொன்னது.....

“பாம்பு கூடத்தான் அழகு.... கடிக்காதா என்ன?”

“பாவம் யாருபெத்த புள்ளயோ....”

கலாவை ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள்..... பொலிஸ் ஸ்ரேசன் அரைக்கிலோ மீற்றருக்குள்தான் இருந்தது..... கலாவுக்கு தன்னைச்சுற்றி என்ன நடக்கிறதென்பதை அனுமானிக்க முடியவில்லை.... அவளுக்கு ஒன்றுமட்டும் புரிந்தது. ‘ஆள் மாறாட்டம்’ யாரையோ பிடிப்பதற்குப் பதிலாக.... ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது..... இருக்கட்டும் பார்ப்போம்... இயல்பாக அவளுக்குள்ளிருந்த தைரியம் பேசியது....

இருள் விலகுவதற்கு முன்னமே கலா கூண்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டாள். அவளுடன் யாரும் இன்னும் ஒன்றும் விசாரிக்கவில்லை... விசாரித்தால் அவர்களின் அறியாமையை எடுத்துச்சொல்லி அவர்கள் தேடும் ஆள் நானில்ல... என்று ருசுப்படுத்திவிட்டு சீக்கிரம் வெளியில் சென்றுவிட வேண்டும்.... அவ்வளவுதான்.... கலா கண்களை மூடிக்கொண்டு.... அவர்கள் கேட்கப்போகும் கேள்வியையும்.... அதற்கு அவள் சொல்லப்போகும் பதிலையும் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தாள். தனக்குள்ளே அவள் யாகம் செய்வதைப்போல சம்மணம் போட்டு சுவரில் சாய்ந்தபடி இருந்தாள். அவளுக்கு யாரும் இதுவரை எதுவும் கேட்காமல் இருந்தது ‘நரகம்’போலிருந்தது....

நிமிடத்துக்கொரு தடவை அங்கிருந்த வயர்லெஸ்-செட்டு உயிர்த்துக் கரகரத்தது...

“ஸ்பெஷல் மார்க் ஏதாச்சும்... இருக்கா... வேற ஏதாச்சும் பேர் இருக்கும் “ நல்லா விசாரிங்க”..... ஓவர்

“இதோ இப்போ தெரிஞ்சுக்கிறோம் சார்... ஓவர்...”

“கழுத்தில் சயனட் ஏதாச்சும் வச்சிருக்கப்போறா..... ஜாக்கிரதை... ஓவர்”

அவர்களின் அதிக தகவல் குறியீடாக இருந்தது.

நிமிர்ந்து விறைப்பாக சல்யூட் அடிக்க.... யார் யாரோ வந்து போனார்கள்.... கலா விஷயத்தை யாரோ பூதாகரமாக

மாற்றிக்கொண்டு இருந்தார்கள்....

பொலிஸ்காரர்கள் தாழ்ந்த குரலில் பேசிக்கொண்டார்கள்.....நிறைய எழுதினார்கள்....அடிக்கடி போன் போட்டுப்பேசினார்கள். பரபரப்பாக நடப்பது போல் ஓடினார்கள்.... ஸ்டேசனுக்கு வெளியே வாகனத்தின் உறுமல் கேட்பதும்... தேய்வதுமாக இருக்க கலாவுக்கு பயம் தொற்றிக்கொள்ள ஆரம்பித்தது.....

பக்கத்தில் ‘பூட்ஸ்’சத்தம்....கண்ணைத் திறந்து பார்த்தாள். ஆறடி உயரத்தில் சற்றுப் பருத்த தேகத்தில்.... யுனிபோர்மில்.. கம்பீரமாக அந்தப்பெண் நின்றாள்.... மார்பில் ‘அன்னபூரணி’ என்று பிளாஸ்டிக் பட்டியில் எழுதப்பட்டிருந்தது....

“என்ன... கலா... தூக்கம் வருதா” கேட்வளின் வாயோரம் கிழித்து வீட்டமாதிரி நிரந்தர வடு ஒன்று உட்கார்ந்திருந்தது.

இல்லையெனத் தலையாட்டினாள் கலா....

“தூக்கம் வராது... கலா... இனி வரக்கூடாது... வா... போலாம்...”

அவள் எங்கே கூப்பிடுகிறாள் என்பது புரியாமல் அவள் முகத்தைப் பார்த்தாள். கறுப்பாய், கடுப்பாய் இருந்தாள்....

“கிளம்புன்கிறேன்ல... வா..”

கலா ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.... அன்னபூரணிக்குப் பின்னால் நடந்தாள்..... ஜீப்பில் ஏற்றினார்கள்....

ஜீப்.... இராமநாதபுரம் கடற்கரைச் சாலையில் ஓடத்தொடங்கிய போது நன்றாக விடிந்திருந்தது.

இராமநாதபுரத்திலிருந்து - உச்சிப்புளிக்கு ஜீப்வாழ்க்கையைத் தாண்டி வேகத்தோடு வெறித்தனமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது....

ஜீப்பில் கலாவுடன் சேர்த்து ஆறுபேர் இருந்தார்கள்.... அன்னபூரணியோடு இன்னும் இரண்டு பெண்கள்.... பேண்ட் சேட் போட்டிருந்தார்கள்....

மௌன விரதக் கார்கள் போல யாரும் யாருடனும் பேசவில்லை. மௌனம் தப்பிக்கும் யுக்தி.... சிலருக்கு... பல நேரங்களில் மௌனம் தான் பாதுகாப்பு.... மௌனத்தை நேசித்தார்கள் ...

ஒரு அளவுக்கு மேல் மௌனம் அநாகரிகமாய்த் தெரிய அன்னபூரணிதான் கதைத்தாள்....

“கலா... ஸ்ரீபெரும்பத்தூர் இன்சிடென்ட்... தெரியுமா?... ஒரு தலைவர் செத்துட்டாரு.... தெரியுமா?... அவள் கேட்டுக்கொண்டே கலாவின் மனதின் தரையைத் தடவினாள்....

“எனக்குத் தெரியல்ல மிஸ்...”

“ம்... சரி கோகிலாவைத் தெரியுமா...?”

“ஓம் மிஸ்..”

“எங்க அவ...”

“மண்டபம் கேம்பில இருக்கா....”

“இல்ல.... அவ அங்க இல்ல....”

கலா முழித்தாள்..... “தெரியல்ல... மிஸ்...”

அத்தோடு அன்னபூரணி பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டாள்.... ஏதாவது கேட்பாள் என்றிருந்தவளுக்கு அது ஏமாற்றமாய் இருந்தது....

என்னவோ போலிருக்க....

“மிஸ்... சத்தியமா... கோகிலா எங்க போனாளெண்டு எனக்குத் தெரியல்ல.....”

கடற்கரையோரத்தில்.... சிறியதாய் வெள்ளையாய் இருந்த பங்களா ஒன்றின் முன் ஜீப் நின்றது..... சுற்று மதிலுக்கு மேலே மூன்றடி உயரத்திற்கு முள்ளுக்கம்பியடித்து..... போலிஸ் காவலோடு அது இருந்தது..... ஒரு அலுவலகத்தைப்போல ஐந்தாறு பேர் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.... பிரதான சாலையை விட்டு அந்த பங்களா விலகியிருந்ததால்... பொது சன நடமாட்டத்தை தவிர்த்திருந்தது..... கூடத்தைக் கடந்து வரிசையாக இருந்த ஒரே மாதிரியாக இருந்த அறைகளில் கடைசி அறையில் கலா தனித்து விடப்பட்டாள். அந்த அறை விசாலமாயிருந்தது. எட்டாத உயரத்தில் வட்டமாய் இரண்டடி விட்டத்தில் ஒரு ஓட்டை.....வெளிச்சமும் காற்றும் அந்த வழியால் தான் வரவேண்டும். அதிலிருந்து ஒளிக்கற்றை குவிந்த இடத்தைத் தவிர மற்ற இடமெல்லாம் பகலிலும் இருட்டுப் பூசியிருந்தது.....

கலா சுற்றிப்பார்த்தாள். ஒரு வட்டமான மேசையும், எதிரெதிரே இரண்டு நாற்காலியையும் தவிர வேறு தளபாடங்கள் அங்கு இருக்கவில்லை.... மேசையில் வெளிச்சம் படும்படியாக நன்றாக இறக்கி பொருத்தப்பட்ட ஒரு மின்விளக்கைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இருக்கவில்லை.... கலாவுக்கு உடம்பை விட மனசு அதிகம் களைத்துப் போயிருந்ததால் தரையில் சாய்ந்தாள்.....

*****

சிவானந்தன் பதறினான்.....

“கலாவைப் பொலிஸ் பிடிச்சிட்டுது..... தேவையில்லாம அவளை அந்தக் கேசோட சம்பந்தப் படுத்திறாங்கள்...” என்றவுடன் சிவானந்தன் துடித் துப் போனான் .... நேரடியாகப் பொலிசோடு போய் முட்டிப்பார்க் கலாமா?. அல்லது..... பெரிய மட்டத்தில் செல்வாக்குள்ளவர்களோடு போய்ப்பார்க்கலாமா?... குழம்பினான்....

அவனுக்கு தான் வேலைசெய்யும் ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழகத்தின் இயக்குனர். சங்கரி மேடம் தான்... மனசுக்குள் வந்து போனார்கள்.... நான் அழைத்தால் வருவார்களா? வரத்தேவையில்லை.... ஒரு ரெலிபோன் கோல்.... போதும்....

இத்தனை வருசம் அமைப்பில் வேலை செய்ததற்கு... நான் அவர்களிடம் கேட்கும் உதவியைச் செய்து தருவார்களா....

நேரில் போய்க் கதைப்பது என்று சிவானந்தன் தீர்மானித்தான். அவனுக்கு எப்படியும் கலாவை இக்கட்டில் இருந்து மீட்டு விடவேண்டும் என்ற எண்ணமே..... இடைவிடாமல் இருந்தது....

அவன் தன்னை மறந்து கலாவின் பெயரை நொடிக்கொரு தடவை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தான்..... அவனுக்கு அவளின் பெயரை பாராயணம் செய்வதில் இப்போது கூட ஒரு சுகம் இருந்தது.

சென்னை அடங்காமல் திமிறிக்கொண்டிருந்த காலை வேளையில் போய் இறங்கினான்.... விஞ்ஞானத்தால் விசாலமாவதற்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்திய நகரங்களில் ஒன்று சென்னை... அங்குள்ள நெரிசலில் சிவானந்தன் ஒரு புள்ளியாய் நடந்தான்.....

எழும்பூர்.... அந்த போர்டு தெரிந்தது.....

‘ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழகம்’ அவனுக்குள் சடுதியான பதட்டம் பரவியது... “திரும்பவும் முதற் புள்ளியிலேயே சந்தேகம் வந்து குந்திக்கொண்டது.... கலாவை மீட்பதற்கு உதவி செய்வார்களா?.....

அவன் கலாவை அளவுக்கதிகமாய்க் காதலிக்கிறானோ? அவனுக்குள் காதலும் கண்ணீரும் பிரவாகம் எடுத்தன....

படியேறிக் கூடத்திற்குள் நுழைந்து கண்களால் அலைந்தான்.... கண்ணாடியால் தடுப்புப் போட்டிருந்த அறையில்

‘இயக்குனர்’ என்ற பெயர்ப் பலகைக்குப் பின்னால் மேடம் தெரிந்தார்கள். சங்கரியம்மா.... கண்ணாடியணிந்து நடுத்தர வயதில் முன் தலையில் கற்றையாய்க் கொஞ்சம் நரைத்திருந்தது..... பெரிய குங்குமப்பொட்டு புருவங்களை இணைத்தது போல.....சாந்த ரூபி தான்..... வேலைப் பழுவால் சில வேளைகளில் வெடித்துச் சிதறும்போது யாரும் மாட்டிவிடாமல் இருக்கவேண்டும்.....

சிவானந்தன் கொஞ்சமாய் எச்சில் விழுங்கி விசயத்தை சொல்லி முடித்த போது நெற்றி பூத்திருந்தது.....

“சிவா... நான் என்ன பண்ணனும்னு... நினைக்கிறீங்க.....”

“பெரியாக்களோட கதைச்சால்....”

“நீங்கள் அவசரப் படுறீங்க..... பொலிஸ் கலாவை அரஸ்ட் பண்ணுதுக்கு சரியான காரணம் வைச்சிருந்தாங்களெண்டால்..... நாங்கள் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது....”

“இல்ல மேடம்..... அவள் பிரச்சினையில்ல..... எனக்கு நல்லாத் தெரியும்.....”

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ சிவானந்தன்..... கலா இங்க வந்தபிறகுதான் நீங்கள் அறிஞ்சிருப்பீங்கள்..... இலங்கையில் எப்பிடியெண்டு தெரியுமோ.....?”

அந்தக் கேள்விக்கு சிவானந்தன் அழுத்தமாய்ப் பதில் சொல்ல முடியாது நின்றான்.... அவனுக்கு நம்பிக்கை ‘சடக்’ கென்று கழன்று விழுந்தது.....

“சிவானந்தன்..... எங்கட அமைப்பின் பேரை இந்த விஷயத்தில் பயன்படுத்தாமல் தனிப்பட்ட முறையில் ‘ட்றை’ பண்ணுது தான் நல்லது..... நாளைக்கு ஒரு பிரச்சினை எண்டால் எங்களையும் இயங்க விடாமப் பண்ணிப்போடுவாங்கள்.....”

சிவானந்தன் எழும்பினான்...

“சொறி சிவானந்தன்”

சிவானந்தனுக்கு எல்லாப் பக்கமும் அடைத்தது போல இருந்தது..... அவன் கண்கள் மூடி உடைந்து சிதறும் இதயத்தின் துண்டுகளை எண்ண ஆரம்பித்தான்..... மண்டபத்திலிருந்து நம்பிக்கையாய் வெளிக்கிட்டு அவதிப்பட்டுத் தாகத்தோடு வந்ததிற்கு வெறும் கானல் நீர் பிடித்தது போலிருந்தது....

யாரோ குளிராக பானம் கொண்டு வந்து நீட்டினார்கள்.....

மறுக்காமல் வாங்கி மடக்கென்று குடித்தான்.....

அவன் சென்னையில் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும், இராமநாதபுரத்தில் கலாவைப் பொறிக்குள் தள்ளிவிடுவதாக இருக்குமென்று எண்ண ஆரம்பித்தான்..... அவனுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது..... தான் வேலை செய்யும் நிறுவனமே கையை விரித்து விட்டதே என்று ஆத்திரப்பட்டான்.....

அவனுக்கு கலாவின் பூவுடம்பைக் காயப்படுத்தி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் தலைகாட்டியது.....

“ஐயோ... கலா என்ன செய்கிறாளோ..... வாழ்க்கையில் நொந்து சரிந்தவள்..... இப்போதுதான் கொஞ்சமாய்த் தேறி.... புதுசாக சிரிக்க

ஆரம்பித்திருந்தாள்..... ஆனாலும் அவள் சிரிப்புக்குள்ளேயே ஒரு சோகம் உட்கார்ந்திருப்பதை சிவானந்தன் அறிவான்.....

தண்ணிக் குள்ளேயே வாழுற மீன்..... தண்ணி குடிக்குதா?.... இல்லையாவென்று எப்பிடிப் பாக்கிறது....? சில வேளை அழுவதுதான் சந்தோஷமென்று சொல்லுவாள்.... உடம்பக் கழுவுறத்துக்கு தண்ணீர்..... மனசைக் கழுவுறத்துக்கு கண்ணீர் என்று தத்துவம் பேசுவாள்.....

“மனுஷங்க மேல இருந்த நம்பிக்கையெல்லாம் போய்ச்சு சிவா..... பாசம், உறவு, எல்லாம் சும்மா....” என்றவளை சிவானந்தன் விரட்டி விரட்டிக் காதலிக்க ஆரம்பித்திருந்தான்.....

அவனது பிரம்மச்சாரிய நேசிப்பும், உருக்கொடுத்த கற்பனைவாதமும்.... கலா பற்றிய கனாக்களில் அடிபட்டுப்போனதை உணர்ந்தான்..... இப்போதெல்லாம் ஏதோ ஒரு சங்கீதம்..... மனசுக்குள் டாலடிக்கிறதே..... ஒற்றை மரமாய் நிற்பதைவிட கலாவோடு புதிதாய் வாழப்போகின்ற எதிர்காலத்தை ரசித்தான்..... ‘ஓம்... பூவைப்போல வைச்சிருக்கவேணும்’ அவன் நினைவுகளைக் கரைத்துக் கொண்டு பெருமூச்சு வெளியேறியது.....

*****

கலாவுக்கு முதுகுத் தண்டு வடம் பயங்கரமாய் வலித்தது..... வலித்த இடத்தில் மெதுவாகக் கையை வைத்துப் பார்த்தாள்.... புண்ணாகக் குமுறியது... இந்த அன்னபூரணி திடீர் திடீர் என்று பிசாசாக மாறிவிடுகிறாள்.... அவள் கதைக்கும் போது குறுக்காகக் கதைத்தால் கோபம் வந்து விடுகிறது.... பிய்த்துப் பிராண்டி விடுகிறாள்... இரவும் அப்படித்தான்... கோகிலாவைப் பற்றி விசாரித்துக்கொண்டிருந்தாள்....

“உனக்கு எத்தின நாளாய்த் தெரியும் அவளை...?”

“மண்டபம் கேம்புக்கு வந்ததில் இருந்து...”

“எப்பிடி அவ... பெரிய ஸ்டன்ட் காரியாமே... உண்மையா...?”

கலா யோசித்து சொன்னாள்...

“இல்ல... நல்ல பொண்ணு...”

கலா எதிர்பார்க்கவில்லை..... அன்னபூரணி கலாவின் இரண்டு தோளிலும் கையை வைத்து முன்னால் இழுத்து வளைத்து முழங்காலால் அடிவயிற்றில் கும்மினாள்..... இப்படி மூன்று முறை அடிவயிற்றை பிறகுதான் கலாவுக்குப் புரிந்தது.... அன்னபூரணி எதைச் சொல்லுகிறாளோ அதை

ஆமோதிப்பது போல பதில் சொல்ல வேண்டும்.... இல்லையென்று தலையாட்டினாலும் அடிக்கின்றாள் என்பதற்காக.... உண்மைக்கு மாறாக எப்படிக்கதைப்பது.....

“சொல்லு.... கேசவனுக்கும் உனக்கும் என்ன....” அசிங்கமாக கையால் சைகை செய்து கேட்டாள்... கலாவுக்கு மனசு போல உடம்பெல்லாம் எரிந்தது..

“கேசவனா.....யாரு....”

“அதான்... பொள்ளாச்சி கேசவன்...”

ஐயோ.. இப்பிடியெல்லாமா அந்த அன்னபூரணிக்கு சந்தேகம் வரும்...

“மிஸ்.... கேசவன்.... இப்போ ஒரு வாரமாத்தான் தெரியும்...”

“என்ன தெரியும்..... சொல்லு..... ந்தா பார்.... உங்க கேங்கில காயப்பட்டவங்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு கொண்டு வந்து பொள்ளாச்சி சங்குண்ணி ஆஸ்பிட்டல்ல வைத்தியம் பாக்கிறதில் இருந்து எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும்..... இப்ப நீ சொல்லு..... எதுக்காக நீ.. கேசவனப்பாத்த சொல்லு.....”

அடப்பாவிதளா..... இந்துஜாவென்கிற அநாதைப் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் அவ சித்தியோட சேர்ப்பித்த நல்ல காரியத்துக்கு இப்பிடியொரு அபாண்டம் தீர்க்க முடிகிறதா.... உங்களால்...

கலாவால் நினைக்க முடிந்ததே தவிர சொல்ல முடியவில்லை.... சொன்னால் அன்னபூரணி.... கண்ட இடத்திலெல்லாம் அடிப்பாளே....!

“மிஸ்.... கேசவனப்பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது மிஸ்.... பிளீஸ்...” அன்னபூரணி ருத்திரமாவது போல் காட்டிக் கொண்டாள்.

“ந்தா... மருவாதையா உண்மையைச் சொல்லிவிடு..... இல்ல கட்டித் தூக்கிடுவன்.”

அவள் சொல்வதைச் செய்திடுவாள் என்பதாய் மேலே கூரையைப் பார்த்தாள்.....

“ஏய்... இப்போ சொல்லப்போறியா.... இல்ல...”

“கேசவனப்பத்தி எனக்கொண்ணும் தெரியாது.... மிஸ்..... பிளீஸ்.....” அவ்வளவு தான்..... அன்னபூரணி கெட்ட தூஷணத்தால்.... காலால் எட்டி உதைத்தாள்.... கலா சுவரோடு முட்டி விழுந்தாள்..... முதுகுத் தண்டில் ஏதோ குத்தியது போல் இருந்தது....கண்ணைச் சுழற்றிக்கொண்டு வந்தது...

மயங்கி விழுந்தாள்.....

*****

கலெக்டர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.....

“கலா அடிக்கடி சொல்லுவாளே.... அந்த சிவானந்தன் நீதானா?...”

“ஓம்... சேர்... நான் தான்...”

“இப்பிடி ஆகுமின்னு நான் நினைக்கல.....”

“சேர்.... என்னசேர்..... இப்பிடிக்கைக்கிறீங்க..... கலா மேல ஒரு குற்றமும் இல்ல.... சேர்... அபாண்டப் பழி சுமத்துறாங்க சேர்.....”

“தம்பீ..... கலாவைப் பத்தி எனக்கு நல்லாத் தெரியும்..... இப்பிடித் தப்புப் பண்பு ஆள் இல்ல.....” மோவாயைத் தேய்த்துக்கொண்டு சொன்னார்.....

“போலீஸ் பயங்கரமா..... ரெக்கோர்ட்..... தயார் பண்ணியிருக்காங்க....”

“அதான் சேர்.... நீங்க... கலெக்டர்....”

“இருக்கட்டும்பா..... இது ஏதும் கடத்தல், பிராத்தல் கேசா.... கொலை.... அதுவும் இந்தியாவில பெரிய தலைவர் செத்துட்டார்..... சி.பி.ஐ. யாரு மேலேயும் சந்தேகப் படும். தேவையின்னா கலெக்டர் எம்மேல கூட.....

சிவானந்தனுக்குப் புரிந்தது.....

அங்கே ஒரு சின்ன மௌனம் பரவியது.... கலெக்டரின் முகத்தைப் பார்க்க விரும்பாமல் சிவானந்தன் வேறு திசையை வெறித்துக் கொண்டே கேட்டான்....

“சொல்லுங்கோ.... சேர்.... அப்ப... உங்க அரசாங்கம் ஒரு அப்பாவிடக் கொண்டு போய் அடிச்ச வதைச்ச சித்திரவதை செய்யும்..... அதை நீங்களும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு இருக்கப்போறீங்களா? “

கலெக்டர் புன்னகைத்தார்....” நீ... நெனைக்கிறது தப்பு சிவானந்தன்....”

“இல்ல சேர்.... நீங்கள்.... கோழை....” அவன் கோபத்தில் வார்த்தையைக் கொட்டினான்.....

“கோழையா....”

“ஓம்... கோழைமட்டுமில்ல... சுயநலவாதி”

கலெக்டருக்குச் சுட்டது... “சுயநலவாதியா? ”

அவர் பொறுமையாய் இருந்தார்..... அவர் நினைத்தால் சிவானந்தனை இந்த நிலையில் வைத்தே தண்டிக்க முடியும்..... ஆனால் அவருக்கு

மனசாட்சி இருந்தது... கலாவின் மேல் இருந்த அபிமானம் அவரைத் தடுத்தது....

“சேர்... நான் ஒண்டு கேட்டால் பிழையா நினைக்கக் கூடாது..... அவன் திரும்பவும் வார்த் தையால் சுடப் போகிறான் என்பதை ஊகித்துக்கொண்டார்....

“சேர்.... கலா அடிக்கடி உங்களப்பத்தி எனக்குச் சொல்லியிருக்கா..... நீங்கள் அவவுக்குத் தகப்பன் மாதிரியாம்..... இப்ப கேக்கிறன்....

உங்களுக்கும் கலாவுக்கும் தப்பான தொடர்பு எண்டு யாரும் சொன்னால்..... நீங்கள் சும்மா இருப்பீங்களா...?”

“மிஸ்டர் சிவானந்தன்....” கிட்டத்தட்ட கத்தினார்... கலெக்டர்..

“அது மாதிரித்தான் சேர் இதுவும்... அபாண்டம்... பழி... ப்ளீஸ்.... காப்பாத்துங்க சேர்....” சிவானந்தனின் கண் துமித்தது.....

“உங்கட பதவிக்கு ஏத்தமாதிரித்தான் சேர்.... உங்களால் யோசிக்க ஏலும்.... அப்படித்தான் பாக்கவும் ஏலும்..... உங்க வீட்டில உங்க மனுஷியக் கூட உங்க பதவியோட சம்பந்தப்படுத்தித்தான் பார்க்க ஏலும்...

அது உங்கட பாதுகாப்பு எண்டு நினைக்கிறீங்க.... பாதுகாப்பு எண்ட நத்தை கூட்டுக்குள்ள சுருங்கினா.... எப்பிடி சேர்... பயணம் போறது....”

கலெக்டரின் கண்களிலும் நீர் கோர்த்தது....

“சேர்... நீங்க அடிப்படையிலேயே நல்ல மனுஷன்.... ப்ளீஸ் சேர்....” கலெக்டர் மேசையில் கிடந்த நோட்டு ஒன்றில் கிறுக்கியபடியே யோசித்தார்..... நிமிஷம் கடந்தது....

“முயற்சி பண்ணன்...” என்றார் கலெக்டர்.

இப்போது இருவரும் கண்களுக்கெதிராய் சந்தித்து முறுவல் பூத்தார்கள். நான்காவது நாள் விடிந்த போது.... கலா நொந்து

நூலாகிப்போயிருந்தாள்..... காயமில்லாமல் இரத்தம் வராமல் அடித்து நொறுக்கியிருந்தார்கள்....கலாவுக்கு ஆடை குறைத்து வைத்திருந்தார்கள்...

இடுப்பில் மட்டும் கட்டுவதற்கு ஒரு துணி கொடுத்திருந்தார்கள்... அது பெண்கள் விசாரணைக் கூடம் என்பதால் அப்பிடி..... வார்த்தைகளில்

சொல்ல இயலாத சித்திரவதைகளையும் செய்திருப்பதை அவளின் பின்பக்கம் கசிந்து காய்ந்து போயிருந்த சிவப்புக் காட்டிக் கொடுத்தது....

கலா முனகினாள்..... கலாவுக்கு அன்னபூரணியை நினைத்தால்.... வெறுப்பாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது... அடிப்பவர்களோடு நின்று

அவளும் அடிப்பதும்.... பின்பு ஒத்தடம் கொடுப்பதுமாக இருப்பது.... எப்படித்தான் அவளால் முடிகிறதோ.....?

அகன்ற வாயுள்ள பாத்திரத்தில் வெந்நீர் எடுத்து வந்திருந்தாள் அன்னபூரணி.... துணியொன்றை அதில் நனைத்துப் பிழிந்து... கலாவின் தேகத்தில் ஒற்றி எடுக்கும் போது சுகமாக இருந்தது.... அப்படி அவள் செய்யும் போது அவள் மீது உள்ள வெறுப்பு அடங்கி விடுவதால் கலாவால் தடை செய்ய முடியவில்லை.....

“என்ன இருந்தாலும்..... பொம்பிளையிட உடம்பு பூ மாதிரிடி..... அதுக்கு இது ஓவர் தான்..... என்ன செய்யிறது..... ரொம்ப வலிக்குதா..... கலா...” காக்கிச் சட்டைக்கு பொருத்தமில்லாமல் கரிசனம் தெரிந்தது...

கலா சிரித்து வேதனையைத் துடைக்க எண்ணினாள்.... ஆனால்... உடல்வேதனையும், மனவேதனையும் சிரிப்பைத் துடைத்தது....

“உண்மையை நோண்டி எடுக்கிற வேகத்தில சில நேரம் உண்மையே காயமாயிடறது....” அவள் ஆதரமாய்க் கதைத்தாள்....

“இப்பிடி அடிக்காமல் விடலாம்...” விரக்தியும் வருத்தமுமாய்க் கேட்டாள்....

“விரும்புறதில்ல... கலா... சித்திரவதை கூடாதுதான்.... ஆனால் உண்மைகள் வரவழைக்க இதைத் தவிர வேற எதுவும் இருக்கிறதில்ல...”

“ம்... நீங்க அடிக்கிறத நியாயப்படுத்துறீங்க...”

“அடிக்கிறது பெரிசா?... குற்றவாளியைப் பிடிக்கிறது பெரிசா...? எது சரி...நியாயமா?... காயமா..?” சொல்லிவிட்டுப் பெரிய சத்தமாய்ச் சிரித்தாள் அன்னபூரணி.....

“நியாயம் பெரிசு தான்... ஆனால் ஒண்டுக்கும் உதவாத உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க..... விலைமதிப்பில்லாத உசிரே போகிறதெண்டால் இது நியாயமில்ல.....”

“விரும்பியோ விரும்பாமலோ சில விஷயம் நடந்து முடிஞ்சிடுது.... ஏன் உங்க ஆளுங்க..... ஒரு தலைவரிட உயிர எடுத்திட்டாங்களே.... பாத்தியா..... உயிர் வாங்காத யுத்தமுமில்ல..... உதை குடுக்காத போலிசுமில்ல..... அன்னபூரணி பேச்சுக்குப்பேச்சு நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்..... என்ன இருந்தாலும் அடிபட்டுப் புண்ணாகிப் போனது கலா தானே.....

“கலா.....இன்னைக்கு உன்னப் பாக்கிறதுக்கு சி.பி.ஐ இல இருந்து பெரியாக்கள் வாறாங்க.....” தகவல் சொல்லிவிட்டு அவள் பிடிபடும் போது உடுத்தியிருந்த துணியை எடுத்துக் கொடுத்து விட்டுப்போனாள்.....

*****

திடுதிப்பென்று மண்டபம் கேம்பு பொலிசாரின் கண்களுக்குள் உறுத்தியது..... அலைக்கழிக்கப்பட்டது... எல்லாப் பக்கமும் அகதிகள் அடக்கப்பட்டார்கள்.... முகாமை விட்டு வெளியில் கடை கண்ணிகளில் வேலைக்குப்போன அகதிகள் அவசரமாய்த் திருப்பியழைக்கப்பட்டு பயமுறுத்தப்பட்டார்கள்..... முகாம் வாசல் அடைக்கப்பட்டது....

நிறையத் திட்டினார்கள்.....

ஏனென்று கேட்டவர்களை அடித்தார்கள்.....

கலாவை இராமநாதபுரத்தில் கைதுசெய்து விட்டார்களாம்....என்றவுடன் எல்லோரும் தான் கவலைப்பட்டார்கள்....

“பாவம் நல்ல பிள்ள....”

“எனக்கு அப்பவே சந்தேகம்.....இவ இயக்கத்துக்கு சப்போட்”

“சப்போட்டில்ல....இயக்கம்”

“அதான பாத்தன்.....அவ கேம்பில இயக்கத்திட சப்போட்டில் தான் எல்லாம் செய்திருக்கா”

கலாமேல் இருந்த மரியாதை கூடிக்கொண்டே போனது.....கலாவுக்காக அனுதாபப்பட்ட ஆட்கள் பிரதேச வித்தியாசம் காட்டாமல்....கூடிக் கதைத்தார்கள்...

குலாஸ் சம்மாட்டியாருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை....உலாத்துவதும் அமருவதுமாய் இருந்தார்.....மூன்று நாளாய் அவருக்குக் கலாவைப் பற்றிக் கவலை.... “ஐயோ.....இந்தப் பிள்ளை இதில போய் மாட்டிக்கிண்டுதே....” புலம்பியபடி கலெக்டர் அலுவலகத்துக்கும்,இராமநாடு போலீசுக்கும் போறதும் வாறதுமாய் இருக்கிறார்.....எப்படியாகிலும் கலாவை வெளியே கொண்டுவந்து விடவேண்டுமென்ற தவிப்பில் சொன்னார்....

“தம்பீ...இனி இவங்களை நம்பிப் பிரயோசனமில்ல....நம்ம ஊர் ஆக்கள் கொஞ்சப் பேரைக் கூட்டிக்கிண்டு போய்.....கலெக்டர் ஒப்பிசில கதைப்பம்.....சத்தியாக் கிரகம் பண்ணுவோம்....”

அவர் சொல்வது சரிதானா?.....கொஞ்ச நேரம் யோசித்து விட்டு சிவானந்தன் சொன்னான்.... “ஐயா அது சரி வராதய்யா....கேம்பில இருந்துயாரும் வெளியில போகக் கூடாது எண்டு சட்டம் போட்டிருக்காங்க.....மீறிப்போனால் பிடிச்ச உள்ள வச்சாலும் வைச்சிடுவாங்க.....

பொலிஸ் கடுமையாயிருக்கு.....

“அதுக்காக....”பறுனாந்து அண்ணனின் சத்தம் பெரிதாய்க் கேட்டது.....

“அதுக்காக நாம சும்மா இருக்கக் கூடாது.....இப்பிடி விட்டால் கேம்புக்குள்ள வந்து யாரையும் பிடிச்ச இழுத்துக் கொண்டு போவாங்கள்.....நாம பாத்துக்கிண்டு நிக்கவேண்டியதுதான்....பறுனாந்து சொல்ல மற்றவர்கள் மாறிக் கதைக்கவில்லை....

“அப்ப என்ன செய்யிறது...”

“கலெக்டருக்கு மனுவெழுதி எல்லாரும் கையொப்பம் வைச்சுக் குடுப்பம்”

“ஓம்...நம்ம கலெக்டருக்கும்.....இராமநாடு கலெக்டருக்கும் குடுப்பம்.....”

“சரி இராமநாட்டுக்கு எல்லோரும் போகணும்.....பொலிஸ் தடுத்தாலும்...பிரச்சினைப்பட்டாவது போவம்... பாப்பம் அடிக்கிறமெண்டால் எத்தினபேருக்கு அடிப்பான்.....”

அவர்கள் எழுதிய மனுவுக்கு ஆதரவு பெருகிற்று.....மண்டபம் கேம்பில இருந்த எல்லாரும் கையொப்பம் வைத்தார்கள்...

சிவானந்தன் மும்முரமாக வேலை செய்தான்.....பொலிசுக்கு எதிராக பெரிய கிளர்ச்சிக்கு ஆயத்தம் நடந்தது....கலாவுக்கு இருந்த ஆதரவும் மக்கள் அன்பும் அவளை வெறுத்தவர்களை மூக்கில் விரல் வைக்க வைத்தது. அகதிகள் கலாவுக்காக குரல் கொடுக்க ஆயத்தப்பட்டபோது.....மண்டபம் கேம்ப் பொலிஸ் அதிகாரி நரசிம்மன் கொடுத்த ரிப்போர்ட் கலாவுக்கு எதிராகப் பயங்கரமாய் இருந்தது.....

அதனால் அகதிகளின் ஆர்ப்பாட்டம் .....சி.பி.ஐ.யை அசைக்கவில்லை.....கலா காலத்தால் அலைக்கழிக்கப்பட்டாள்....

வாழ்க்கையை விட்ட இடத்தில் தொடுவதற்கு அவளுக்கு முழுசாய் இரண்டு வருஷங்கள் முடிந்திருந்தன.....புழல் சிறப்பு முகாம்.. இதுதான் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளுக்கு சிறைக்கூடம்...அங்குதான் கலா இத்தனை நாளும் இருந்தாள். கூ.....அப் பப் பா....எப் படியான பழி வாங்கல்.....குற்றவாளிகளோடும்,அப்பாவிர்களோடும்....அதுவும் ஒரு வித்தியாசமான....ஆனால்...நீண்ட அனுபவம்.....

ஒரு நண்பகல் வேளையில்.....மண்டபம் முகாம் பஸ் ஸ்ராண்டில் அவளை ஒரு பஸ் உதிர்த்துவிட்டுப்போனது....அவளை யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.....அந்த மக்கள் ஏகத்துக்கு எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டார்களோ...? ஆட்களின் முகங்கள் தெருக்கள், வாழ்க்கை எல்லாமே நிறம் மாறி விட்டதோ?.....

மண்டபம் முகாம் வெளிவாசல் தெரிந்தது.....

நடந்தாள்.....

அதே நெரிசல்.....

பழைய கடைகளும், கூட்டமும் அப்படியே இருந்தன.....

அவள் கடந்தவளும்,அவளைக் கடந்தவர்களும் மனசுக்குள் ஒவ்வொருவிதமாய் ஞாபகப் பட்டார்கள்.....

ஒரு குமரிக் கூட்டம் 'ஐமால்' தியேட்டரில் நண்பகல் படம் பார்க்க அவசரமாய் .....பவுடர் வாசனை இவளுக்குப் புதுசாக இருக்க....முகர்ந்தாள்....எதுவும் முளைக்காமல் பொட்டலாய்க் கிடந்த இடத்தில் கட்டிடம் முளைத்திருந்தது....மறுபக்கம் கருவேலங்காட்டுக் குயில்களைத் துரத்தி விட்டு மனிதர்கள் குடியிருந்தார்கள்.....

இந்தப் பழைய நெருக்கடிக்குள் முன்பெல்லாம் சங்கீதம் போல ஏதோ ஒன்றுரசனையாய்மனசுக்குள் வந்து ஒட்டிக்கொள்ளுமே.....அது....இப்போது இல்லையே.....தொலைந்து விட்டதா?...தினம் தினம் பூக்கின்ற வாழ்க்கை போல இப்போது வண்ணங்கள் இல்லையே....! அவையெல்லாமா தொலைந்து விட்டது?.....தமிழ் நாட்டில் இலங்கைத் தமிழரின் ஜீவனில் இருந்த சுருதி நரம்பை யாரோ அறுத்துவிட்டார்கள்....தாய்த் தமிழர்களுக்கு பச்சாத்தாபம் போய்.....பயம் வந்திருக்கிறது.....இந்த இரண்டு வருஷத்தில் பலர் இலங்கைக்குத்

திரும்பிப்போய்விட்டார்களாம்....யாருக்காகவோ தன் சொந்த இனத்தின் தொப்புள் கொடி உறவை வெறுத்திருந்தார்கள் தாய்த் தமிழர்கள்..... மனிதர்களின் வாழ்க்கைக்கான எத்தனங்கள் உணர்வுகளைத் தின்று விட்டதாகத் தெரிந்தது.....

புழல் சிறை முகாம் வாழ்க்கையின் தனிமையும், தவிப்பும் ஏற்படுத்திய ரணத்தை மறக்க நினைத்து மண்டபம் முகாமுக்கு ஓடிவருகிறாள் கலா.....சிவானந்தனின் தோளில் காதலோடு சாய்ந்து இளைப்பாற வேண்டும்....அவளுக்காக சிவானந்தன் பட்ட பாடு கோர்வையாய் ஞாபகத்தில்....

உச்சிப்புளி விசாரணைக் கூடத்தில் அன்னபூரணி மனசுக்குள் வந்தபோது கூடவே அவளின் 'லத்தியும் நினைவுக்கு வந்தது.....கலா பல்லைக் கடித்தாள்...அங்கு கலாவைப் பிய்த்து பிய்த்து என்னத்தைக் கண்டுபிடித்தார்களோ....தெரியவில்லை.....

அவளைக் கைது செய்து ஆறாவது நாள்.....

கலெக்டர் வந்திருந்தார்.....

“சார்....எங்களுக்கும் கஸ்டமாத்தான் இருக்கு.....இப்பிடி அநியாயத்திற்கு அடிவாங்கித் தொலைக்கிறாளே.....பாவம் வாயத் தொறக்க மாட்டேன்கிறா.....உங்க மண்டபம் கேம்ப் பொலிஸ் இந்தப் பொண்ணப்பத்தி ஒரு வரி நல்லா எழுதல்ல சார்.....

இவ பின்னால் பெரிய 'கேங்' இருக்குன்னு ஆதாரம் காண்பிக்கிறாங்க சார்.....” சி.பி.ஐ. ரத்தவேலு சொன்னதற்கு கலெக்டர் எப்படி சமரசம் செய்வது என்று யோசித்தபடியே இருந்தார்...கலா மீது சோடித்து வைத்திருக்கும் குற்றச் சாட்டு.....வெறும் பொய்.....அவளைப் பிடிக்காத பொலிஸ்காரன் நரசிம்மன் சமயம் பார்த்து இந்த அப்பாவிப் பெண்ணை மாட்டி வைத்திருப்பதை எப்படி நிரூபணம் செய்வது....? என்ற ஆதங்கம் கலெக்டருக்கு.....எப்படியும் இந்தக் கேசில் ஒரு குற்றவாளியையாவது கோர்ட்டில் நிறுத்தவேண்டும் என்ற ஆவேசம் சி.பி.ஐ க்கு...இந்தக் கேஸ் விஷயமாகத் தமிழ் நாட்டில் பலர் கைது செய்யப்பட்டிருந்தார்கள்....

கலாவைக் கூட்டி வந்தார்கள்....

நைந்திருந்தாள்....

கலெக்டருக்கு அவளைப் பார்க்க மனம் குமுறியது....

அவரது பார்வையில் இருந்த கனிவை அவள் குடித்தாள்....

பார்வையால் விசாரித்தார்.....

அழகையால் பதில் சொன்னாள்....

“சார்....கேம்பல்.....இந்தப் பொண்ண போலிஸ் கைது செய்தது தப்புன்னு நியாயம் கேட்டு அகதிகள் என்னோட மல்லுக்கட்டுறாங்க..... நானைக்கு ஆர்ப்பாட்டம், போராட்டமின்னு ஆரம்பிச்சிட்டாங்கன்னா.....தப்பாயிடும்....”
“சார் விரும்பியோ விரும்பாமலோ சில விஷயங்களத் தவிர்க்க முடியுறதில்ல.....”

“சும்மா போலிஸ்காரன் குடுக்கிற ரிப்போட்ட வைச்ச ஆக்சன் எடுக்காம மத்தவங்ககிட்டயும் விசாரணை பண்ணிப் பாருங்க.....இந்தப் பொண்ணப்பத்தின ஒப்பீனியன் என்னாண்ணு கேளுங்க....” கலெக்டர் சொன்னதற்கு அந்த அதிகாரி தலையாட்டினார்....

“சார்...ஸ்மோல் ரிக்வேஸ்ட்”

“என்னது....?”

“நான் கொஞ்சம் பேசணும்....” என்று கலாவைக் காட்டினார்....
கலெக்டர் குரலைத் தாழ்த்திக் கேட்டதும்....அதிகாரி கலாவையும் கலெக்டரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்.....தன் கண்களால் இருவரின் கண்களையும் ஊடுருவித் துளைத்துவிட்டு
“ம்” என்றார்...

தொட்டுவிடும் தூரத்தில் கடற்கரை தெரிந்தது.....யன்னல் கம்பிகளைத் தாண்டி கடற்கரைக் காற்று முகத்தில் பரவிய போது கலாவுக்கு உடம்பைப் பிடித்து விட்டமாதிரி இதமாக இருந்தது.....மனித அழுக்குகளால் இன்னும் கற்பழிக்கப்படாத காற்று கடலில் தான் இருக்கிறது....அந்த அறையில் கலெக்டரும் கலாவும் தான் இருந்தார்கள்...

“கலா சொல்லு....நான் உனக்கு அப்பா மாதிரி...உன்னத் தப்பிக்க வைக்கிற மார்க்கம் ஏதாச்சும் இருக்கா....சொல்லு....ஐ...மீன்...நீ தப்பு பண்ணினியா?.....”

அவள் உஷ்ணமானாள்.....கேள்வி சுட்டது.....

“கலா....தப்பா நினைக்காத....இந்தக் கேசோட உன்ன எப்பிடி சம்பந்தப்படுத்துறாங்கன்னு நான் தெரிஞ்சிக்கணும்....”

“தெரியல.....” அந்த ஒற்றைப் பதிலில் உண்மையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லையென்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார்....

“தப்பத்தப்பா உண்பத்திபோலிஸ்காரன்போட்டுக்கொடுத்திருக்கான்....எழிலனையும் பொடியன்களையும் கைது பண்ணிட்டாங்க....கோகிலா தலைமறைவாயிட்டா....”

தகவல் புதிது...ஆனால் கலாவுக்கு அவள் நிலையை நினைத்து அழுவதுதான் பெரிதாக இருந்தது.....

“கலா ரொம்ப அடிச்சிட்டாங்களா?....

விரக்தியால் முறுவலித்தாள்....அவளுக்கு என்னவெல்லாம் சித்திரவதை செய்தார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும்போல் இருந்தது.....ஆனால் சொல்லவில்லை....

என்ன இருந்தாலும்....அவரும் ஒரு ஆம்பிளை....அப்பா மாதிரித்தான் அதற்காக.....அவளைக் கொஞ்சநேரத்திற்கு முன்பு வரை நிர்வாணமாக் கித்தான் வைத்திருந்தார்கள் என்பதைச் சொல்லுவதா?.....அல்லது அன்னபூரணியின் லத்திக்கு விந்து பாய்ச்சும் சக்தி இருந்தால்...அவள் கர்ப்பமாகியிருப்பாள் என்பதைச் சொல்லுவதா?.....

“கலா.....சிவானந்தன் உனக்காக ரொம்பக் கஸ்டப்படுகிறான்....மனசுத் தளர விடாதம்மா எல்லாம் சரியாகிடும்....”

அவர் சொன்ன ஆறுதல் வார்த்தைகளைத் தாண்டி சிவானந்தன் பற்றிய நினைப்பு மனதில் முந்தி ஓடியது.....

சிவானந்தன் இன்னுமா தன்னை மனதில் வைத்திருக்கப் போகிறான்...? ஜெயிலுக்குப்போன பொம்பிள.....இனி அவளை எப்பிடிக் கலியாணம் செய்ய சம்மதிப்பான்....?

ஒரு வேளை மனசு மாறாமல் இவளையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தால்....

“ச்சீ....இதென்ன பைத்தியக் காரத்தனம்.....கண்டிப்பாக மறுத்திடணும்”

இதற்குப் பிறகு அவளுக்கு தாம்பத்யம், பிள்ளை என்றெல்லாம் முடியாது என்பது போல அவள் உள்ளாடம்பு வலித்தது....பச்சை ரணமாய்.....

“நான் சிவானந்தனோட கதைக்கணும்.....வரச் சொல்லுவீங்களா?.....சேர்”

“நிச்சயமா...”

அன்று மாலை சிவானந்தன், குலாஸ் ஐயா, மனோ, பறுநாந்து அண்ணன் ஆட்களும் வந்திருந்தார்கள்...கலெக்டர் அவர்களுக்கு ஸ்பெசல் பர்மிஷன் எடுத்துக்கொடுத்து கலாவைப் பார்க்க அனுப்பி வைத்திருந்தார்....

ஆனால் சி.பி.ஐ. அதிகாரி சிவானந்தனைத் தவிர மற்றவர்களை அவளுடன் கதைக்க அனுமதியளிக்கவில்லை.....மற்றவர்கள் கலாவைத் தூரத்தில் நின்றுதான் பார்க்க முடிந்தது....

“கலா....சொல்லுங்க....கதைக்கணுமிண்டு சொன்னீங்களாம்....”

“ஓம்”

“என்ன...சொல்லுங்க”

கலாவுக்கு கண்ணுக்கு அடியில் வீக்கம் கண்டிருந்தது.....கலாவை அப்படிப் பார்க்கிற போது சிவானந்தன் நெஞ்சில் கனம் ஒன்று ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டது....அவன் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டிவிடத் துடித்தான்.....முடியவில்லை.....

வார்த்தைகளை உச்சரிக்கத் தவிக்கிறான்.....இயலவில்லை.....

அவனது தவிப்பைப் பார்த்தபடி பேசாமல் இருந்தாள் கலா.....

அவள் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியும் இல்லை.....

“கலா...”

“ஓம் சிவா”

அவன் கேட்கக் கூர்மைப்பட்டான்....

“நீங்கள்...இன்னுமா....என்னை நினைச்சிக்கிண்டிருக்கிறீங்க.....”

“ஏன் அப்பிடிக்கேக்கிறீங்க கலா....எனக்கு நீங்க வேணும்....” அவன் சொல்ல.....ஒரு பகிடி கேட்பது போல சிரித்தாள்....

“சிவா...நான் விரும்பினது உண்மை சிவா....இப்போ...இல்ல....”

“நீ....என்ன சொல்றாய் கலா.....”

“ஓம்...ஆசைப்பட்டதும்,அழுததும், பிரிஞ்சதும், கரைஞ்சதும் எல்லாம் உண்மைதான்.....ஆனால் எல்லாம் முடிஞ்ச போய்ச்ச....வாழ்க்கை வெறும் உணர்ச்சியில் இல்ல.....அறிவிலயும் தான் தங்கியிருக்கு.....”

சிவானந்தன் அதிர்ந்தான்.....இவளுக்கு என்ன பிடித்தது.....ஏன் இப்பிடி லாசு மாதிரிக் கதைக்கிறாள்....அவனது உடம்புக்குள் சூறாவளி அடித்தது.....

கலாவின் வார்த்தையில் வரட்சி தான் வெளிப்பட்டது.....

“எனக்குப் பதினாறு வயசிலயும் காதல் வந்தது....முறைப்படி கலியாணம் முடிக்காம ஓடிப்போய் பிள்ள பெத்துட்டன்.....இப்ப முப்பத்திரண்டு வயசிலயும் காதல் வந்திருக்கு.....ஆனா...காதலுக்கு இந்த உடம்பு லாயக்கில்ல.....மனசும் லாயக்கில்ல....”

“எனக்கு ஒண்டும் விளங்கயில்ல.....கலா....”

“காதல் இருந்த மனசில இப்போ பயம் மட்டும் தான் இருக்கு”
அவள் சொன்னதைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்தான் சிவானந்தன்....
“ஏன்...நீ...வெளியில வரமாட்டாய்...எண்டு நினைக்கிறியோ?...
“வருவன்...”

“அப்ப...”

வெளியில வந்தாலும்....இனி வாழ்க்கை சரிவராது.....”

அவன் துடித்துப்போனான்.....

“அப்படியெண்டால் காதல்....பாசம்...எல்லாம்...”

“காதலும் பாசமும் புனிதமான உணர்ச்சிதான் சிவா....ஆனா அதுமட்டும் வாழ்க்கையில்ல....”

அதற்கு மேல் அவள் அவனிடம் பேச விரும்பவில்லை.....

கலாவைத் திரும்பவும் பூட்டி வைக்கவில்லை.....கொஞ்சம் நடந்தாள்.....அந்தக் கட்டடத்தில் போலிஸின் கண்காணிப்பில் அவளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது போல.....எங்கோ ஒரு ஓரத்தில் வருவோர் போவோரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.....அப்போதுதான் அங்கு பத்மாவதி நிற்பதைக் கலா பார்த்தாள்...அவளோடு பொலிஸ்காரர் நரசிம்மனும் வந்திருந்தார்.....மண்டபம் முகாமில் பத்மாவதிக்கு இடைஞ்சல் கொடுத்ததற்கு இப்போது பழிவாங்க வந்திருக்கிறாள்.....கலாவுக்கு தன் விடுதலையில் இருந்த நம்பிக்கையெல்லாம் ஒரே நொடியில் சரிந்து விழுந்தது.....அவளைச் சுற்றி நெருப்பு வளையம் போட்டது போல எரிந்தது.....

முகாமிலிருந்து வந்தவர்கள் அவளைப் பற்றி நல்லதாகச் சொல்லி விட்டுப் போயிருப்பதாக சற்று முன்புதான் அன்னபூரணி சொல்லியிருந்தாள் ....நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டவளைப் புடுங்குவதற்கும்,வயிற்றில் புளியைக் கரைப்பதற்கும் இப்போது பத்மாவதி வந்திருக்கிறாள்.....வாழ்க்கை வெறுத்தது....

சி.பி.ஐ அதிகாரி ரத்தன் வேலுவின் பிரத்தியேக அறைக்குள் பத்மாவதி போனாள்....

“பேரென்ன..”

“பத்மாவதி..”

“மண்டபம் கேம்பில எத்தின வருஷமா இருக்கிற...?”

“ரெண்டு வருஷம்”

“கலாவை எப்பிடித் தெரியும்”

“தெரியும்”

“அதான் எப்பிடித் தெரியும்?”

இதற்குப் பதில் தடாலடியாக விழுந்தது....

“கலா...நல்லவ சார்...நீங்கள்ளாம் நினைக்கிற மாதிரி.....அந்தப்

புள்ள கெட்டவ இல்ல....அவமேல பழிபோடுறாங்க

சேர்....நாலுபேருக்கு நல்லது

செய்யிறவ....விட்டுடுங்க....சார்...மண்டபம் கேம்ப் பொலிஸ்

இன்ஸ்பெக்டருக்கு அவ மேல கோபம் சேர்...அதனால் வீணா குற்றம்

சுமத்துறாங்க சேர்....அந்தப்.பொலிஸ்காரன் நல்லவன்

இல்ல.....பொம்பிள பொறுக்கி....காசுக்காகளையும்செய்வான்

சேர்...நம்பாதீங்க.....ப்ளீஸ்...கலா மேல எந்தத் தப்பும்

இருக்காது.....சேர்...” பத்மாவதி இப்படிக் கவிழ்த்துவிடுவாள் என்று

நரசிம்மன் நினைக்கவில்லை....அவர் பத்மாவதியை வேறு விதமாகத்

தயார் பண்ணித்தான் கூட்டி வந்திருந்தார்....பத்மாவதி அவர் முகத்தில்

கரி பூசியதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை....

“அடித் தேவடியா மவளே....துரோகி....ஏண்டி இப்படி செஞ்ச....?” அவர்

முகம் விகாரமாய் மாறியிருந்தது..... பத்மாவதி

கலங்கவில்லை....அவரைத் தைரியமாக எதிர்த்தாள்....தன் மீது விழுந்த

தூசியைத் தட்டுவது போலத் தட்டினாள்.

“ஆமா....உனக்குத் தெரிஞ்ச பாஷையில் இதுக்குப்பேரு.....துரோகம்

தான்.....கலா எங்க ஊர்க்காரிக்கு எதிரா.....ஒரு தமிழ்ச்சிக்கு எதிரா

ஒரு தமிழ்ச் சி....எப் பிடியா சொல்லுவாள் ....அத விட

செத்துப்போயிரலாம்...”

அவள் சொன்னது நரசிம்மனுக்கு திராவகம் குடித்தது போலிருந்தது....

அதற்குப் பிறகு கலாவை அங்கு வைத்திருக்கவில்லை.....புழல் சிறப்பு

முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். சென்னையைத் தூரக் கடத்திவிட்டு

ரகசியமாய் விரிகிற ஒரு பிரதேசத்தில் புழல் கேம்ப்

இருந்தது....பச்சையாய்ச் சுற்றிவரக் காடு....பிரதான சாலையில் இருந்து

பிரிந்தால் அரை மைல் தூரத்தில் அந்தச் சிறை....அங்கு பகலில்

தூங்குவதும் இரவில் கண்விழிப்பதுமாய் கலா பழகியிருந்தாள்....இரவில்

அவளுக்கு அடிவயிற்றில் ஏற்படும் உபாதை....பயங்கரமாய் இருக்கும்.....

அந்த முகாமுக்கு அன்னை தெரேசா இயக்கத் தொண்டர்களை மட்டும் வந்து போவதற்கு அரசாங்கம் அனுமதித்திருந்தது.....அவர்கள் அடிக்கடி வந்து போவார்கள்.....நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்....உள நல வகுப்புக்கள் வைப்பார்கள்.....புண்பட்டவர்களைத் தேற்றுவார்கள்.....அவர்களின் கரிசனையிலும் அன்பிலும் கலாநனைந்திருந்தாள்....அந்தத் தொண்டர்களில் மேரி என்கிற பெண்ணைக் கலாவுக்குப் பிடித்திருந்தது.....நிர்மலமான மனம்...குணம்...வசீகரமான முகம்....மலையாளம் கலந்த இனிமையான பேச்சு.....அதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பாள்..... கலாவின் கதை மேரியை நெருடும்....கண்ணில் நீர் கோர்க்கும்....இருவரும் அதிக நேரம் கதைப்பார்கள்...கலாவுக்கு அவர்களின் சேவை மனசு முழுவதும் நிறைந்திருந்தது....

“சிஸ்டர்....நானும் உங்களோட வந்திரட்டா?...”

“இல்ல...”

“ஏன்..”

“உனக்கு ஒரு மகன் இருக்கிறதாச் சொன்னே.....”

கலா ஆரம்பத்திலேயே முடங்கினாள்....பின்பு நச்சரித்தாள்....

“கலா அவசரப் படாத தண்டனைக் காலம் முடியட்டும்.... அப்புறம்...மேல கேட்டு சம்மதம் வாங்கணும்.....அது என்னோட பொறுப்பு.....ஆனா...காத்திருக்கணும்....”

“எவ்வளவு நாள்...”

“வரும் வருஷமாகலாம்...”

கலாவுக்கு நியமித்த இரண்டு வருஷத்தில் ஒரு வருடம் கழிந்தது....அதுவும் மற்றவர்களின் தலைவிதி புழல் கேம்பில் தான் என்றிருந்தபோது சிவானந்தனும் கலெக்டரும் இடைவிடாமல் செய்த முயற்சியால் தான் இரண்டு வருஷத்தில் விடுதலை.....

ஆரம்பத்தில் சிவானந்தன் அடிக்கடி சிறப்பு அனுமதி எடுத்து கலாவைப் பார்க்க வருவான்...வந்தபோதெல்லாம் கலா அவனைக் கொத்திக் கொத்திக் கலைப்பாள்....அவன் மனசில் உட்கார்ந்திருக்கும் அவளை எப்படியும் விரட்டிவிட வேண்டும் என்று அவள் தவித்திடுவாள்...

“சிவா...ஏன் இப்பிடிப் பொம்பிளைக்குப் பின்னால் அலையுறீங்க”

அவள் இப்படி எரிந்து விழுவது போல கதைத்தால் சிவானந்தன்
மௌனமாகி விடுவான்.....

“சிவா.....காதலிக்கிறது வேற....காதல் நிறை வேத்தறதுவேற.....காதல்
கலியாணத் தில முடியணும் ....இல் லையெண் டால் அது
காதலில்ல...காமம்...” அவள் இதைச் சொல்லும் போது அவளுக்கு
அடிக்கடி இரவில் தன் உள்ளுறுப்பிலும், அடி வயிற்றிலும் ஏற்படுகிற
வலியை நினைத்துக்கொள்ளுவாள்....

இன்னுமொருநாள் சிவானந்தன் வந்தான்...அதுதான்....அவன் கலாவைத்
தேடி வந்த கடைசி நாள்.....

“அப்ப உனக்கு வாழ்னுமெண்டு ஆசையில்லையா?.....” என்று திரும்பவும்
போன தடவை தொடங்கிய பேச்சை ஆரம்பித்தான்.....

“இல்ல.....வாழ்றதுக்கில்ல.....வாழ வைக்கணும் கிற ஆசைதான்
இருக்கு...”

“அப்பிடியெண்டால்.....”

“சமூக சேவை....சில விஷயங்களை வாழவைக்க சில உணர்ச்சிகள
அழிக் கணும் ....நடக் கத் தெரிஞ் சது போதாது....பறக் கப்
பழகணும்....புறாவைப்போல இருக்கிற நமக்கு நெருப்புக்கோழியாகவும்
இருக்கத் தெரியணும்...”

சிவானந்தனுக்கு அவளோடு பேசி சமாளிக்க முடியும் என்பதில்
நம்பிக்கையில்லாமல் போய்விட்டது...காதலை சந்தோஷமாகவும்,
சக்தியாகவும், பரவசமாகவும் நினைச்சு தேடி ஓடி வருகிற அவனுக்கு
கலாவின் பேச்சு வெறுப்பேற்றியது....அன்று அவன் இடிந்து, ஓடிந்து போய்
திரும்பினான்....

அதன் பிறகு அவன் கலாவைத் தேடி வருவதைத் தவிர்த்துக்கொண்டான்.
கலாவுக்கு சிவானந்தன் தன்னைத் தேடி வராதது ஏக்கம்
தான்.....அதற்காக....எப்படி தெரிந்தும் ஒரு ஆம்புளையின் எதிர்காலத்தை
நரகமாக்குவது...?

ஆனால் தனக்கிருந்த மாறாத வருத்தத்தை எப்படியாகிலும் மாற்றினால்
என்ன?...என்று தன்னைப் பற்றி அக்கறையாக யோசிக்கத்
தொடங்கினாள்.....

ஒரு நாள்.....சிஸ்டர் மேரியிடம்.....அவளுக்கு அன்னபூரணி செய்த அந்தச் சித்திரவதையை மறைக்காமல் சொன்னாள்.....

“ஓ!”ஐயோ.... அவளின் வேதனையை இவள் உள்வாங்கினாள்.....சிஸ்டர் மேரிக்கு கலாவின் உபாதைகள் எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதையோசிக்கும் போது....பரிதாபப்பட்டாள்.....அடுத்த வாரமே விசேட அனுமதியோடு கலாவை அழைத்துக்கொண்டு சென்னையில் இருந்த மிஷன் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தாள்.....

டாக்டர்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவராக வந்தார்கள்.....

பரிசோதித்தார்கள்.....

முகம் சுழித்தார்கள்.....

உதட்டைப் பிதுக்கினார்கள்.....

வைத்தியம் செய்தார்கள்.....

நிறையச் செலவு போனது.....அன்னை தெரேசா மிஷன் அதைச் செய்தது....கலா ஒரு மாதம் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தே கொஞ்சம்..... கொஞ்சமாக சுகம் வந்தது.....இப்போது அந்தப் பிசாசு வலி இல்லை....சுத்தமாய்க் குணப்பட்டிருந்தாள்.....சிஸ்டர் மேரிக்கு கரம் கூப்பி நன்றி சொன்னாள்.....தான் சுகமானதை சிவானந்தனுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.....

“பெரிய இவ மாதிரிக் கதைச்சிற்று இப்ப வழியுறாள்”

என்று அவன் நினைத்து விடுவானோ என்று தயங்கினாள்.....இப்போது அவளுக்கு எதிர்காலம் ஒன்று அதுவும் சிவானந்தனுடன் இருக்கிறது என்ற நினைப்பே அவளை மலரச் செய்தது.....சிவானந்தன் தன்னைத் தேடிவந்தால் எப்படி பாந்தமாக கதைக்க வேண்டும் என்று ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டாள்.....

ஆனால் அவன் வரவில்லை....

*****

பொட்டுக்காரன் கிருஷ்ணமூர்த்தி சத்தமாய் வாசித்தான்.....

யோகராஜன்

ஆன்டனி கொலாஸ்

கிரிஸ்ரோபர் லேனாட

மரியான்

பத்மாவதி பரஞ்சோதி

இரகுநாதன்

அவன் பெயர் வாசித்த ஒழுங்கில் ஆட்கள் தங்கள் உடமைகளை 'டெம்போ' வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த முறை முந்நாறு குடும்பம் புறப்படுகின்றது.... அகதிகளாய் விருப்பம் தெரிவித்து அரசாங்கத்தை நச்சரித்து நாடு திரும்ப ஏற்பாடு நடக்கிறது....ஏற்கனவே இரண்டு தடவை ஆட்களைக் கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பியிருந்தது இந்திய அரசாங்கம் ....இரண்டாயிரத்து ஐந்நாறு பேர்போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள்....இது மூன்றாவது முறை.....

அந்தப் பிரச்சினைக்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டில் இலங்கை அகதிகளை வைத் திருக்க இந்தியா விரும்பவில்லை.....புதுசு புதுசாக அகதிகளுக்குப்போட்ட நெருக்கடியான நடைமுறைகளும், சட்டங்களும் அவர்களை விரட்டுவது போலிருக்க மனுவுக்கு மேல் மனுப்போட்டு....இப்போது இராமேஸ்வரத்தில் இருந்து தலைமன்னாருக்கு கப்பல் விட்டிருக்கிறார்கள்.....

வரிசையில் மரியான் மாஸ்டர் குடும்பமும் நின்றது.....

விஷால் கொஞ்சம் வளர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு தாத்தா பாட்டிதான் எல்லாமுமாக ஆகிவிட அவனுக்கு அம்மாவைப் பற்றிய பதிவுகள் பெரும்பாலும் இல்லாமல் போயிருந்தது.....

“விஸாலைக் கூட்டிக்கொண்டு போறம்....” என்று அவர்கள் கேட்க கலா ஆரம்பத்தில் சம்மதிக்கவில்லை.....விசால் கலாவோடு நிற்கப் பிடிக்காமல் அழுது கதறியதால் கலா சரியென்று தலையாட்டினாள்.... கலா சிவானந்தனைப் பற்றி அவளாகக் கேட்காமல் அவளுக்கு அவனைப் பற்றி சொல்லப்போவதில்லை என்ற கணக்கில் யாரும் வாய் திறக்கிறார்கள் இல்லை....சிவானந்தனை எப்படியாவது சமாதானம் செய்து சேர்ந்து கொள்ளுவது என்றிருந்தவளுக்கு அவன் இன்னும் தன்னைத் தேடி வராதது.....ஆச்சரியமும், ஏமாற்றமுமாய் இருந்தது..... “சிவாவுக்கு என்மேல கோபம் தணியலையோ? என்றவள் அவனைத் தேடி அலுவலகத்துக்குப் போனாள்.....அங்கு...அவர்கள் சொன்ன பதில் நெற்றிப் பொட்டில் அடித்தது....

“சிவானந்தன் ட்ரான்சராகிப் போயிட்டாரே....முணு மாசமாயிடுச்சு.....” அவளுக்கு அழுகை வந்தது...

“அதிகமாகத் தான் திட்டிட்டனோ...?”

மனவருத்தப்பட்டாள்....அவளுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது.....அவன் அவளைத் தேடி வருவான்....

கூட்டம் அமளி துமளிப்பட்டது....

போகிறவர்களை இருப்பவர்கள் வழியனுப்பி வைக்க வந்திருந்தார்கள்...பர்னாந்து அண்ணன் குடும்பம், குலாஸ் ஐயா, எல்லாரும் போன வாரம் கப்பலில் போய்ச் சேர்ந்திருந்தார்கள்....பர்னாந்து அண்ணன்.....மகள் கிறேசுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள், புருஷனையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தாள்...ஊர் என்ன சொல்லுமோ...ஏதோவென்று பர்னாந்து அண்ணன் அவர்களை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்களாம்...இன்னும் திருந்தாத ஜென்மம்....

ஸ்டெல்லா....வாயும் வயிறுமாய் இருந்தாள்.....அவள் முழு இந்தியாக் காரியாகவே மாறிவிட்டிருந்தாள்....புருஷன் சார்ளஸ் அவளை நல்லா வைத்திருக்கிறானாம்....

கலாவுக்குப் பத்மாவதியைப் பார்க்கவேண்டும் போல் இருந்தது....தேடினாள்....இலங்கைக்குப்போகிற ஆட்களோடு அவளும் இருந்தாள்....

“கலா....இந்தியா நிறையச் சொல்லிக்குடுத்திருக்கு....இப்போ.....நான் தெளிஞ்சிருக்கிறேன்.....ஆனா ரொம்ப விலை குடுத்திட்டேனோ.....சில இடத்தில் காசு...சில இடத்தில் கற்பு.....சூ...என்னை நானே சுமையாக நினைச்சு ஓடி வந்த தூரம் கணக்க....”

சொல்லிவிட்டு விசும்பினாள்....கலாவுக்கு அவளின் மனமாற்றம் சந்தோஷமாக இருந்தது....அவளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள்....கலா பேச்சை மாற்றுவதற்காகக் கேட்டாள்...

“அருள்நேசன் எப்படியிருக்கான்.....ஆளையே காணோம்.....”

“பேடிப் பயல்....அவனைப் பத்தி இப்ப எதுக்கு....வெட்ட நோய் பிடிச்ச ஆஸ்பத்திரியில இருக்கான்....”

“பாவம் அவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்ச்சிருந்தா திருந்தியிருப்பான்....”

“இல்ல...கலா...அவன் பரிதாபமா சாகணும்....என்னட வாழ்க்கைய நாசம் பண்ணினவன் அவன் தான்....என்னட வறுமைய அவன் பயன்படுத்திட்டான்...”

“சரி...சரி...விடு...அந்தப் பொலிஸ்காரன் நரசிம்மன்....”

“லஞ்சக்கேசில....வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டாங்க....”

காலத்துக்காக காத்திருந்தால்....காலம் நிச்சயமா அயோக்கியர்களைக் காட்டித் தந்திடும்.....தண்டிக்கும் என்று அவள் நம்பியது வீண்போகவில்லை.....

“கலா....” பரிச்சயமான குரலுக்குத் திரும்பினாள்.....சிவானந்தன் நின்றான்....அவளுக்குள் பொங்கியது.....

“ஏன் சிவா....என்னைப் பார்க்க வரயில்ல....” என்று ஓடிப்போய் அவன் மார்பில் செல்லமாய்க் குத்தவேண்டும் போலிருந்தது.....

“நான் இப்ப நல்லாயிற்றன்.....நினைச்ச மாதிரிக் காதலிக் கலாம்.....கலியாணம் பண்ணிக் கலாம்.....புள்ளயும் பெத்துக்கலாம்....வாங்க சிவா....” என்று அவன் காதில் சொல்லவேண்டும் என்று தவிப்பெடுத்தது.... “நிறையப் பேசணும்....கைகோர்த்துக்கொண்டு தமிழ் நாடு பூராத் திரியணும்....” சிவானந்தன் தள்ளியே நின்றான்....கலா கிட்டப்போனாள்....

“சிவா...தூய்மையான காதலெண்டால்....காதலுக்காக காத்திருக்கிறதில் தப்பேயில்ல....” என்று அவனுக்கு மட்டும் கேட்கிற மாதிரி மெதுவாகச் சொன்னாள்.....

“ஆனா....ஒரு பொம்பிளையிட்ட தோத்துப் போறதுக்கு....நான் விரும்பல கலா....”

“என்ன சொல்றீங்க சிவா....”

“கலா....இருபது வயசில காதலிச்சன்....அவ ஏமாத்திட்டு வெளிநாட்டுக்கு ஓடிட்டா....காதலையும், ஆசையையும் மனசுக்குள்ள போட்டுப் புதைச்சிட்டன்....இப்போ நாப்பது வயசில காதல் வந்தது....எங்க இப்பவும் ஒரு பொம்பிள என்ன ஏமாத்திடுவாளோன்னு பயமும் வந்தது.....வந்த கலியாண ஆசை போகல....அதனால....”அவன் கையைக் காட்டிய இடத்தில்.....அந்தப் பெண் நின்றாள்....

ஊன்று கோலோடு....

“கலியாணம் பண்ணிக்கிட்டன் கலா....இலங்கையில் சண்டையில் ஒரு கால் போச்சது...போராளி....அவளுக்கு யாருமில்ல....ஊன்று கோலோடு நிற்கிறவளுக்கு....ஆதாரமா ஒரு ஆள் வேணாமா....? அதான்...”

அவன் சொன்னதைக் கேட்க அவளுக்குள் அக்கினி பிரவாகித்தது “சிவா... இவளவுதானா நீ வாழ்க்கையை இழந்து நின்ற என்னைப் பார்த்து அனுதாபப்பட்டதனால்தானே என்னைக்காதலித்தாய்.... இப்போது யாரோ ஒரு பெண் காலில்லாமல் நிற்கிறாள் என்றவுடன் அவளை கலியாணம் செய்திருக்காய் நீ என்ன சிவா..... நான் உனக்காக சிந்தித்தேனே அதில் ஒரு பங்குகூடவா உன்னால் சிந்திக்க முடியாமல் போனது..” கலாவின் நெஞ்சு விம்மித் தணிந்தது அவளுக்கு இப்போது ஏற்பட்ட வலி அதிகமாய் இருந்தது. தன்னை மறுவாழ்வுக்காக தயார்படுத்திக் கொண்டது யாவும் வீணாகி விட்டனவே என்று மனம் அழுதது. கண்ணை மூடி....எச்சில் விழுங்கினாள்.....எச்சிலோடு அதிர்ச்சியும் ஜீரணமானது.....

நிமிர்ந்தாள் எதிரே சிஸ்டர் மேரி....வந்து கொண்டிருந்தாள்.....

“ப்ரி...யாங்” ராமானுஜம் கப் பலின் சங் கொலி அந்தப்பிரதேசமெங்கும் கேட்டது. மரியான் மாஸ்டர் குனிந்து மண்ணை அள்ளி உள்ளங்கையில் வைத்துப் பார்த்தார். தன் உடம்பு முழுவதும் அதை அள்ளிப் பூச வேண்டும் போல் இருந்தது.

“எங்கட ஆக்கள் காயப்பட்டு ஓடிவாற போதெல்லாம் தாயன்போடு அரவணைக்கிற தமிழகத்து மண்” அவருக்கு கண் கலங்கியது அந்த மண்ணை ஒரு துணியில் சுற்றி பத்திரப்படுத்தி தன் கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டார். நிமிர்ந்து பார்த்தார் தூரத்தில் கப்பல் தெரிந்தது. அகதிகள் வேகமாய் போவதும் வருவதுமாய் இருந்தார்கள்... அவர்களுக்குள் கலாவும் நின்றாள் மரியான் மாஸ்டர் கலாவைப் பார்த்தார். அவர்க்கு அவள் சக்தியாய் உயர்ந்து நிற்பது தெரிந்தது. அவள் அனுபவங்களைக் கடந்து உரமேறியிருக்கிறாள். மனிதப் பலவீனங்கள் வாழ்வியல் நெறிகளில் ஏற்படுத்திய அசைவுகளை மீட்டுப் பார்த்து தெளிந்திருக்கிறாள். அவளால் அகதிமுகாம் வாழ்வை நேர்ப் பார்வையால் வெல்ல முடிந்திருந்தது. என்பதை மரியான் மாஸ்டரால் மானசீகமாய் ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் அவளைப் பெருமையாகப் பார்த்தார்.

கலாவுக்குப் பின்னால் கப்பலுக்குச் செல்பவர்கள் சுமைகளோடு நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ஆயிரம் போராட்டங்கள்.. திரும்பவும் சொந்த மண்ணில் வாழ்க்கையைக் கட்டவேண்டுமே அதுவும் இனி எத்தனை தடவைகள் சரிந்து விழுமோ? “சீ... செத்தாலும் பரவாயில்ல... இனி இந்தியாவுக்கு வரக்கூடாது..

“நினைக்கிற மாதிரி எதுவும் ஈழவருக்கு நடக்கிறதில்ல.. அங்க தாக்குப் பிடிக்க முடியாட்டி வேறகதி? இங்கதான் வரவேணும்..”

“அதைவிடச் சாகலாம்...”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்கள்...”

இந்த கேள்விக்கு விடை அவரின் உடலிலும், மனசிலும் வியாபித்திருந்தது. நித்திரை கலைந்து எழும்பிப் பார்க்கிற போது கட்டியிருந்த ஆடை களவாடப்பட்டது போல வாழ்க்கை கலைந்து.. காலம் கடந்து... வயது ஏறி ..... இழந்தவை ஏராளம் என்று வெறுப்பு வந்து ஒட்டிக் கொள்கிறது. ஆனால்..! வெறும் உணர்ச்சிகளுக்கு தேவைகளுக்கும் தன் ஆளுமையைக் கழற்றிப் போட்ட முதுகெலும்பு இல்லாதவர்களைக் கண்டு சினந்தாள்.

இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்களை இந்திய அதிகாரிகளில் சிலர் அகதிகளாய் மட்டும்தான் பார்த்தார்களே தவிர... இந்த அகதிகளுக்குள்ளிருந்த மனுசீகப் பெருமைகளை, அந்தஸ்தும், உயர்வும், பண்பும் நிறைந்த மண் புருஷர்களும் இருந்தார்கள் என்பதை சில வேளைகளில் உணரத்தவறியிருந்தார்கள் என்பது எத்தனை வலி....

எல்லாவற்றுக்கும் வளைந்து கொடுத்து சமாளித்தவர்களும், தெனாவட்டையும் திமிரையும் இழந்து கூனிக் குறுகிப் போனவர்களும், மாதாந்த உதவித் தொகைக்காக வரிசையில் காத்திருந்த சம்மாட்டிமாறும், அங்கு பரிசுத்தம்பேசி இங்கு படுபாவியாய்த் தாழ்ந்தவர்களும் அங்கு நகையால் சோடித்தவர்கள் இங்கு வெறும் கழுத்தை மறைக்க சீலைத் தலைப்பால் சுற்றித் திரிந்ததும்.....

“ந்தா... படிச்ச பயல் என்ட நினைப்ப விட்டிட்டு கூலி வேலைக்குப் போ....” பேச்சுக் கசந்து மாடாய்ப் போன.... கனவு இஞ்சினியர் டொக்டர், ஆசிரியர் என்று எத்தனை ஈழவர்கள்...

கலாவுக்குப் பெருமூச்சு வெளியேறியது. தெம்மாடுகளாய்ப் போக ஈழவர்களின் வாழ்வு வெல்லப்பட வேண்டுமே. அவளால் மீண்டும் இலங்கைக்குச் சென்று வாழமுடியுமா? எப்படி முடியும்..?

அங்கு தோழன் சத்ய நாதன் இல்லையே கணவன் யோகன் இல்லையே. இனி அங்கு இருக்கப் போவது.. இங்கு தெம்மாடுகளாய் விழுந்து எழும்பியவர்கள் தானே.. பாவம் அவர்களுக்கு கலாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் குற்றம் குத்துமே.

கப்பல் புறப்படத் தயாராகியது..கப்பலின் கீழ்தளத்திலும், மேல்தளத்தில் ஆட்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். கலா கப்பற்தளத்தில் வழியனுப்புவோர்களில் ஒருத்தியாய் நின்றாள்.

“ஓம் ... நாங்கள் செய்த குறும்பையும், குழப்படியையும் பொறுத்துக்கொண்ட தமிழகமே... நாங்கள் கீறினதையும், குத்தினதையும் மன்னித்து மறந்த தாய்த்தமிழே போயிற்று வாறோம்...” கப்பல் புறப்பட்டது. கலா வெறுமையை உணர்ந்தாள். அவளுக்குள் எல்லோரும் இர நினைவுகளில் மட்டும்தான் இருப்பார்கள்.

“எங்க போறோம்” கையைப் பிடித்த சிஸ்டர் மேரியிடம் கேட்டாள் கலா. “நம்மள மாதிரி பற்றுத் துறந்தவர்களுக்கு இந்த சமூகத்தில நிறைய வேலையிருக்கு ஷ...” இராமானுஜம் கப்பல் கடலில் புள்ளியாய் கரைந்த போது கலா விரிந்த உலகத்தில் கலந்தாள்.

*****

நின்று.

என்னை ஊக்குவாக்கும்
வாசகர்களுக்கும்..

இந்நாவலின் ஆசிரியர் திரு. எஸ். ஏ. உதயன் (ஏ. ஜே. கே. துரம்) தமிழ் சமூகத்தால் அறியப்பட்ட நல்ல படைப்பாளியாவார். சமூக அவலங்களை நாடகம், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை எனும் பரிமாணங்களில் வடிக்கும் இவர் மன்னாரின் முதல் நாவல் இலக்கியமான “லோமியா”வை கடந்த வருடம் 2008ல் வெளியிட்டிருந்தார். அது மீனவ சமூகத்தின் கலாசாரம், பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் கண்ணாடி என பாராட்டப்பட்டு சிறப்புப்பெற்றதாகும். இப்போது இந்த தெம்மாடுகள் நாவல் மூலம் நம்மை மற்றுமொரு கதைக்களத்திற்கு அழைத்துச்செல்லுகிறார். இந்திய அகதிமுகாம்களில் நம் தமிழர்களின் வலி, உளைச்சல், இயலாமை என்பவற்றினை வெளிப்படுத்தும் பாங்கு வாசகர் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பது நிச்சயம்.

- பதிப்பகத்தார்.

திருப்புமுனை வெளியீடு